

LEVENSSCHETS EN PELGRIMZANGEN

van

JANSJE ZONDAG

Verzorgd door

Ds. I. Kievit

te

Baarn

1935

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2004

De lezer heil.

Het dringend verzoek, dat van verschillende zijden tot ons kwam, om uit de geestelijke nalatenschap van onze, in de Heere ontslapen, zuster Jannigje Zondag, een bundeltje gedichten in het licht te geven, hebben wij niet kunnen afwijzen. Daarom gingen wij er toe over uit haar gedichten een keuze te doen, om deze persklaar te maken.

Wij voorzagen de versjes van een passend opschrift en voegden een korte levensschets toe. Aanbeveling behoeven de versjes niet. Ze dragen de keur des hemels, omdat God Drie-enig erin wordt verheerlijkt.

Ze zijn eenvoudig van vorm; diep van inhoud; vol van geestelijk leven. Zeker zal onze ontslapen zuster in de Heere niet hebben vermoed - ze dacht klein van zichzelf - dat zij op deze wijze nog zou spreken nadat zij gestorven is en Gode eeuwig leeft. Maar de Heere wil dat de gedachtenis des rechtvaardigen tot zegening zal zijn.

Het boekske moge onder den onmisbare zegen des Heeren tot in geslachten de ware pelgrims naar Sion troosten, in onze donkere tijden. Het moge ook dienstbaar zijn tot ontdekking aan veler volslagen gemis aan geestelijk leven, en anderen tot heilige jaloersheid verwekken, ziende op eigen ingezonken en arm geestelijk leven.

En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom.

De genade onzes Heeren Jezus Christus zij met u allen. Amen.

BAARN, Mei 1935.

I. KIEVIT, V.D.M.

BIJ DE TWEDE DRUK

Vroeger dan we hadden kunnen vermoeden zal de eerste oplaag van de Pelgrimszangen zijn uitverkocht. Er was en is vraag naar dit kostelijke boekske. Velen mochten het met zegen lezen, zoals mij van verschillende zijden is gebleken. Dit verblijdt ons. De naam des Heeren zij ervoor geprezen.

Het kwam ons echter voor, dat, alvorens het boekje is uitverkocht, een tweede druk gereed moest zijn. Wij traden met de drukker in overleg die nu als uitgever een tweede druk verkrijgbaar stelt. Het is toch onze overtuiging, dat het boekje beschikbaar moet blijven, omdat het van blijvende waarde is.

Hier en daar werd in de "Levensschets" een zin veranderd, enkele zinsneden toegevoegd, terwijl voor het gemak van den lezer de Psalmverzen volledig zijn afgedrukt. Ook werden nog een paar gedichtjes ingevoegd.

De Heere stelle de zangen van onze onvergetelijke, ontslapen zuster in de Heere, ook verder ten zegen, tot eer van Zijn Naam.

BAARN, Juli 1935.

I. KIEVIT, V.D.M.

Izaäk Kievit werd geboren 6 november 1887 te Oud-vossemeer. Op 28 november 1915 werd hij Hervormd predikant. Vanaf 1923 tot zijn overlijden 4 juni 1954 was hij predikant te Baarn.

KORTE LEVENSSCHETS

Het was Maandag 6 December 1909. Huilend joeg de wind over de akker der doden en de regen zwiepte in het gelaat van de velen, die zich hadden opgemaakt naar een klein open graf. Het ligt daar onder die treurbeuk. Een jeugdige van jaren wordt begraven. Willem Zondag, oud 9 jaren, noodlottig omgekomen onder de trein. Diep is het medelijden der vele omstanders, onzegbaar de smart van de gebroken ouders en verwanten. En toch ... de éne dochter, volle zuster van het omgekomen knaapje, dat zij zo diep lief had ... staat daar zonder tranen. Haar gelaat is niet overtogen met de somberheid van het graf, maar de heerlijkheid des hemels straalt er van af. Zij is 19 jaren oud. Ook kan ik zeggen: vier dagen telt zij. Er is aan dit meisje een eeuwig wonder gebeurd. Maar, laat ik eerst haar naam noemen. Zij heet Jannigje Zondag, gewoonlijk "Jansje" genoemd. Haar pelgrimszangen bied ik u in dit boekje aan tot grootmaking van Gods Naam. Zij rust nu ook in den akker der doden, nog slechts 44 jaar oud.

Een korte levensschets mag in dit boekje niet ontbreken.

Jansje werd geboren 19 juni 1890. Zij bezocht de lagere school en verder onderwijs genoot zij niet, daar zij moest meewerken in het gezin. Zij had dus geen schoolontwikkeling, maar de Heere had haar een helder verstand geschonken. In de waarheid werd zij helaas niet opgevoed, hoewel zij een Godzalig grootvader (Zondag) had, die haar als jong meisje vaak meenam in het verborgen, om met haar te bidden. En daarom wist zij bij het opgroeien wel, dat er bekeerde mensen waren zoals grootvader ... maar meer hoorde of wist zij er niet van.

Zij zong lustig, leefde netjes ... en diende fatsoenlijk de wereld met haar ouders en verwanten. Een jaar echter vóór dit droevig ongeval, was het toch anders geworden in haar hart. Zij miste wat van binnen, zij werd ongelukkig. Zij zong niet meer als weleer. Zij zocht vaak het verborgen. Op een keer werd zij zó bij dood en eeuwigheid bepaald, dat zij angstig snikte. De afgrond zag zij als geopend. Zij bad dan: *"Heere, bekeer mij, zoals Gij grootvader, hebt bekeerd"*. Zo ging het voort ... zij werd een ongelukkig, vroom meisje. Maar, daar snijdt de engel des doods met zijn zeis dat jonge leven af ... plotseling! Nu is het des Heeren tijd om eeuwige wonderen te doen aan haar ziel. Zij wordt ontbloot en in de deugden Gods ingeleid zó klaar, dat Hij was *een Sinai in heiligheid omringd van bliksemstralen*. Haar zonde reikte van de aarde tot den hemel. De vloekrol der eeuwige wet werd ontrold en Gods oordeel kon niet dan vreselijk wezen. Een Borg kende zij niet, maar riep: *"o God, ik kom voor eeuwig om"*, en - het ging snel en afdoende - zij tekende met haar bloed haar eeuwig doemvonnis. Zij zonk weg voor de eeuwige God, Die zij liever had dan haar leven en zaligheid. Maar, o eeuwig wonder, toen zij afgesneden van de oorden des levens wegviel voor God, openbaarde Zich die eeuwige gezegende Middelaar Gods en der mensen. Nee, nu ga ik niet verder met beschrijven ... hoe zij met die Borg voor eeuwig werd verenigd, gebracht in en door Hem voor de Rechter, Die een welgevallen nam in het offer van Zijn lieve Zoon. - Daar stond zij, gewassen in Zijn bloed, gekleed met Zijn gerechtigheid, door Hem omhelsd en Hem omhelzend en daar klonk het woord van de Rechter: *"Dochter Sions, sta op, uw zonden zijn u vergeven. Ik zal niet meer op u toornen, noch u schelden in der eeuwigheid."*

In diezelfde dagen werd zij ingeleid in de naturen, ambten en staten van haar Koning, Die zij nu als geschenk van de Vader had ontvangen, op rechtsgrond tot kind aangenomen met recht ten eeuwigen leven. (Ik geef geen beschrijving, maar stip slechts enkele hoofdpunten aan.)

Doch, daarbij bleef het niet, want het behaagde de Heere nog vóór de begrafenis van haar broertje uit de rechtszaal in de trouwzaal te leiden en zij *doorleefde de aanneming tot dochter als Bruid van Jezus*. De Vader Zelf heeft Zijn hand gelegd op Immanuël en haar ziel en hen voor eeuwig verbonden en aangenomen in Hem als Bruid. Zij kende die zaak zoals weinigen; gelijk zij ook was ingeleid bij de ontdekking, in het paradijs, met een klaarheid zoals maar zelden wordt gehoord en ... zij was er nooit in onderwezen. Machtige wonderen doet de Heere in enkele dagen tijd. Meermalen vertelde zij het ons in het leven des Geestes. De Heere beloofde, dat zij geen traan zou laten aan het graf van haar broertje. Het was één jubelzang des levens, verlost uit zo grote nood en dood. Met Zijn bloed was Jezus Borg geworden. Maar daarbij bleef het niet. De Heere deed nog meer. Zij werd ingeleid in het Verbond, teruggebracht als zij was in God Drie-enig. Het behaagde de Heere haar ook te verzegelen met de Heilige Geest, die als Pinkster-Geest in haar kwam wonen om nu de Vader en de Zoon te verheerlijken. Met grote klaarheid werd ook die verzegeling des Geestes toegepast aan haar ziel. Niet dus, dat zij in het getuigenis van Jezus verzegelde, dat God waarachtig is, maar dat de Heilige Geest als Verzegelaar in haar hart Zich verklaarde en openbaarde, om nu met God Drie-enig te leven in vrede. Iets van het vele, dat in die dagen en weken is geschied heb ik slechts kunnen vertellen, maar dit weet ik zij was een leesbare brief van Christus, zoals ik in die klaarheid en doorleiding, moeilijk een tweede zou kunnen noemen. Maar, het is niet ons doel hier een levensbeschrijving te geven, doch slechts enkele momenten naar voren te brengen uit haar leven ter in leiding op haar pelgrimszangen.

Maanden en maanden heeft zij uit die volheid en in die gemeenschap geleefd. Van heinde en ver kwamen Gods beproefde kinderen haar bezoeken, van alle kerken en onkerkelijken. Zij was bovenkerkelijk in haar leven en sterven. Ook daarin was zij onderscheiden van velen. Natuurlijk, dat zij voor goed afscheid nam van haar predikant, die Remonstrant was en hem nooit meer heeft gehoord. Zij kerkte, als het mogelijk was, bij predikanten der Gereformeerde Gemeenten en van de Christelijk Gereformeerde Kerk en bij enkele Hervormd-Gereformeerden. Maar meestal was het thuis zitten en een preek lezen. Toch bleef zij kerkelijk gevoelen en ... deed belijdenis des geloofs bij Ds. van der Wal, - die ook reeds jaren juicht voor de troon, - destijds te Hoevelaken, waar zij ook van tijd tot tijd mocht aanzitten aan de Dis des Verbonds om te ervaren, *dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn bloed waarlijk drank is*. Dikwijls heeft zij mij de weg die de Heere met haar gehouden had, ook daarin verhaald, want zij had niets te verbergen. *Hij heeft trouwelijk haar geleid*.

Veel en groot zijn de wonderen geweest ook na haar toebrenging. De Heere heeft bevestigd, dat Hij haar lief had met een eeuwige liefde en *dat hetzij zij in- of uit zou gaan, of waar zij zich heen zou spoeden, Hij haar eeuwig zou behoeden*.

In het gezin en onder de naaste verwanten kwam gelukkig een keer naar de waarheid.

De gedichten nu leggen van haar verborgen leven getuigenis af en ook haar aantekeningen uit die jaren laten een hart zien, dat leeft uit God en gemeenschap oefende met God Drie-enig. "Stille uurtjes" door haar genoemd. Velen hebben dat meegemaakt.

Maar ik kom tot een volgend tijdperk in haar leven.

Zij leefde bij haar ouders thuis, gelijk zij daar ook is gestorven. In haar hart verlangde zij naar geregelde bediening van het Woord. Zij ging wel van tijd tot tijd naar de Christelijk Gereformeerde Kerk, enz., maar over het algemeen vond zij weinig voedsel voor haar ziel, omdat zij maar zelden God Drie-enig hoorde verheerlijken en de mens er buiten gezet. Van opbouwen van de christen was zij volslagen vijand - gegaan in de dood als zij was, - haar gedichten tonen u dat genoegzaam.

Daar kwam nog iets bij. Zij gevoelde in haar hart, dat het leven niet meer zo geweldig was als in haar eerste jaren, ook al was zij in haar dorste tijden toch nog een frisse, vruchtdragende boom in vergelijking met Gods volk van onze dagen in het algemeen. Maar wat gebeurde nu? De Heere beloofde haar, dat zij weer betere tijden zou krijgen. Ja, dat Hij het beter nog zou maken dan in haar begin. Zij wist zelf niet hoe de Heere dat zou bewerken en men begreep haar daarin niet, want wat wilde zij nog meer? En toch - zo sprak zij menigmaal in het levende geloof - *jullie zult het zien*. Aan strijd en moeite ontbrak het haar ook in die jaren niet en daarbij droeg zij veel verborgen leed. De strijd tussen vlees en geest mocht zij door genade strijden naar Romeinen 7, terwijl zij leefde het leven van Romeinen 8. Zij bleef niet staan bij de klacht, maar ging ook in die jaren gedurig in, in het Vaderhart. Wat heeft zij veel doorleefd, veel wonderen Gods ervaren in natuur en genade, ook veel smart en kruis gedragen!

Maar, ik moet verder. Zij kreeg bijzondere honger naar het Woord. Hoe menigmaal werd zij teleurgesteld onder een prediking waarin God niet werd verheerlijkt, mede omdat het Woord niet werd ontsloten. Zij begeerde geen Schriftuur en wat bevinding, maar *schriftuurlijke bevinding*. God in het middelpunt. Zij was een geestelijk fijne natuur, geadeld door genade. Zo hebben wij haar gekend in haar leven en sterven.

De Heere verwekte dus een bijzondere honger naar de bediening van het Woord. Dat thuiszitten was ook niet alles, noch opwekkend voor het leven der ziel.

Geheel onverwacht behaagde het de Heere haar wens te vervullen. De lezer kan dit verder vinden in het gedicht, dat de ontslapene hierover heeft nagelaten. Bij dagen en bij nachten verkeerde zij aan de troon der genade in die dagen Volkomen naar waarheid heeft zij getekend hoe het is gegaan. Ik zal hier eigen ervaring thans niet tekenen, maar het stemde volkomen overeen, hoewel ik destijds van haar werkzaamheden niets afwist. Deze hadden reeds enige maanden tevoren een aanvang genomen.

Meermalen zei ik, in de maanden voor het beroep naar Baarn, tot mijn vrouw: "waar ze ter wereld met mij bezig zijn, weet ik niet, maar dit weet ik, ze hebben mij vast voor de troon en ik heb een bede mogen bidden en een wens mogen wensen, dat God zou verheerlijkt worden." ... En toch wist ik niet waar mee, noch door wie ik werd gebonden aan de troon der genade.

In de tijd na de ontvangst van het beroep kreeg ik een klein briefje van onze ontslapen zuster, verder heeft zij het - u kunt dit in het gedicht lezen - met de Heere uitgemaakt, die het ook met mij afmaakte; volkomen. Veel zou ik daarvan kunnen vertellen, maar genoeg in dit verband. Het besluit viel en tot tweemaal toe sprak de Heere: *Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn*.

Trouwe God en Vader, dat hebt Gij tot heden gedaan en zult het blijven doen! Wat uit Uw lippen is gegaan blijft vast en onverbroken, zo mag ik heden getuigen.

Wat mij echter zo trof bij het nagaan van haar nagelaten papieren was het volgende: De grote brief, die zij klaar had, heeft zij niet verzonden destijds, maar hem gelukkig bewaard. Daarin lees ik nu juist de woorden, waarmee de Heere tot mij sprak in die dagen.

"De Heere heeft beloofd aan Zijn volk: Mijn oog zal op u zijn. Ik zal raad geven! En de Heere heeft u uitgestoten in Zijn wijngaard. Hij zal u ook nu leiden langs wegen die gij niet geweten hebt en langs paden, die gij niet gekend hebt. Wij blijven uitzien en vragen om onverdiende zegeningen, die alleen de Koning heeft verworven voor een volk, dat Hij liefheeft met een eeuwige liefde"

Zo leidde de Koning der Kerk ons naar Baarn. Nu reeds meer dan elf jaren hield de Heere ons hier. Rijke zegeningen waren ons deel, ook al werden wij geleid langs donkere wegen en dalen van doodsschaduwen. Maar de Heere was met ons.

Haar begeerte was, dat zij met ons zou lijden en strijden; geheel mee zou mogen leven. Dit heeft de Heere gegeven tot haar dood. En nu mag zij spreken nadat zij is gestorven. Veel hebben wij haar door de genade te danken voor ons persoonlijk geestelijk leven, voortgeleid op de weg des levens, en voor ons ambtelijk leven. En - ik vermeld dit hier als een behoefte des harten - ook voor de opvoeding van onze kinderen is zij meer geweest dan ik kan zeggen. Zij heeft ze, met hen spelende, onderwezen in de weg der zaligheid; kinderlijk eenvoudig als zij kon wezen. Geen wonder dat onze kinderen zeer aan haar waren verbonden zodat haar heengaan hen diep heeft geschokt. Zij rouwen in hun hart.

Een nieuwe lente der genade brak voor haar aan, gebouwd door het Woord, verklaard in haar diepste wezen. Die geestelijke eenheid bezingt zij meermalen in haar versjes.

Aan leed heeft het haar ook in deze jaren niet ontbroken. Maar de Heere heeft niet begeven noch verlaten en Zijn goedertierenheid was geweldig over ons. *Lof zij Zijn Naam, beide nu en in de dag der eeuwigheid!*

De beproevingen des geloofs waren vele en zwaar, maar als het goud in de smeltkroes is dan is de Smelter nabij.

Het is echter niet onze bedoeling een levensgeschiedenis van haar te schrijven. Slechts een schets te geven is ons doel. Enkele hoofdmomenten, om haar geestelijk leven te laten zien.

Zij was, ik wees er reeds op, niet geschoold, maar op de School des Geestes wel onderwezen en het was ons een vreugde, ook door haar werken te verschaffen van Calvijn en anderen uit de reformatietijd, mede te arbeiden aan de opbouw van haar geestelijk leven. Dat waren nu juist de schrijvers, die haar smaakten, maar die zij vroeger niet had gekend.

Zij was niet alleen doorgeleid, maar ook ingeleid en ingewijd, met een diep verborgen leven bij dagen en bij nachten. Daarbij sierde haar eenvoud des harten en grote bescheidenheid. Maar voor de waarheid stond zij pal! Zij had de gave om als een moeder in de genade te leiden de kinderen in de genade. Hoe lief hebben ook de nieuwgeborenen in de gemeente haar gehad. Of zij geen vijanden had? Genoeg onder goddelozen en vromen. Maar het zijn de slechtste vruchten niet, waaraan de wespen knagen. Dit alles houdt Gods kind laag aan de voeten des Heeren, ervarende dat zij door veel verdrukking moeten ingaan in het Koninkrijk Gods.

*Gehaat, bemind,
van God een kind;*

zo zong zij!

Meer dan eenmaal mocht zij ervaren de kracht van het Woord des Heeren, *verblijd en verheugt u, wanneer de mensen liegende alle kwaad van u spreken om Mijntwil,*

want uw loon zal groot zijn in de hemelen, alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn. Zij dichtte:

Smartelijk is het om laster stil te dragen
om dan biddende te mogen vragen:
Heere, om Uw Goddelijke wil,
maak mij onder alles stil.
Diepe wijsheid zijn Gods wegen
't Is het vlees daarom zo tegen.
Wie dan in eigen kracht
eigen persoon zo acht
die al spoedig begint te spreken ...
dat zijn toch goddeloze streken
ja het is toch grote schande,
dat men mij zo aan durft randen;
wat heb ik toch misdaan,
dat zij mij met laster slaan.
Waarom scherpen zij hun tongen
om mijn ziel te verwonden?
en om mij in 't slijk te vertreden
om hun boze harten te bevreden.
Neen, niet om eigen eer roep ik uit:
Lieve Koning, denk toch aan Uw Bruid!
In de weg, dien Gij mij leidt,
Is het genoeg, dat ik U verbeid.
Ook moet ik leren zelfverloochening
mijn kruis opnemen en U na te gaan
op de smalle levensbaan.

Moet ik leren te vergeven zeventig maal zeven
moet ik mijn eigen wil verzaken
om eenswillend met U te raken.
Moet ik niet in plaats van morrend klagen
blijmoedig van Uwen lof gewagen!
Vergeef het hun, o lieve Heere
dat zij U leren eren,
O, dat ik dit recht mag verstaan
zij doen het U, niet mij alleen maar aan.
Dan is ons praten geheel afgedaan,
dan leggen wij ons vertrouwend neer
aan de voeten van U, mijn Koning en Heere!

Veel zegeningen waren haar ook in die weg geschonken, en zij mocht beoefenen wat Jezus zei: *maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd en wast uw aangezicht, opdat het van de mensen niet gezien worde als gij vast, maar van uw Vader, Die in 't verborgene is: en Uw Vader, Die in 't verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.*

Veel verkeerde zij in het verborgen bij dagen en bij nachten. Een enkel voorbeeld. (Uit haar vele aantekeningen.)

"Vannacht werd ik wakker, toen de laatste trein voorbijging. Ik mocht heen getrokken worden naar de stilte en mijn hart uitstorten voor Zijn aangezicht. Betrouwend op Zijn almacht, en mocht mij de Heere opdragen. Hoe zegenend breidde Hij Zijn armen uit en mocht ik ervaren, dat Hij mij draagt over deze moeitevolle levenszee tot in het Vaderhuis hierboven. Hij zal het maken. Halleluja. Het zalig geloof was mijn deel. Ik las Zacharias 2. Gods verborgen omgang was mij zoet. Zo was de nacht voorbij en het was of het één uurtje was geweest. Ik mag gedurig aan Zijn troon zijn. Geloven, dat de Heere het zal maken boven bête en denken. O, welk een zoet betrouwen en stille verwachting van de God mijns levens!

Een ander voorbeeld.

Vannacht mocht ik met Daniël neerknielen en Hem voorstellen alles wat ons bezwaarde. Ach Heere, het is de dag van voorbereiding. Gij weet alle dingen, mijn Koning en mijn God. Gij hebt toch bevel gegeven om ons te verlossen, o Heere, versterk dan om Jezus' wil en geef nieuwe moed en kracht. Ach Heere, de vijand zal niet zeggen, *ik heb hen overmocht*. Dat duldt Uw eer niet. Maar laten zij vluchten allen die Sions Koning en Zijn volk haten. Straks zal Israël juichen aan de oevers van de zee. Wie wil nu graag in Farao's wagen rijden terwijl de golven alreeds zijn raderen bedekken? *Gij, o Heere, zijt onze God, die alléén wonderen doet. Gij zult ons niet beschamen. Gij zijt onze God. Amen.*

Hoor nog dit voorbeeld.

Vannacht werd ik bepaald hoe of de vijanden de ark genomen hadden maar dat het een lastig bezit voor hen was; ja, hoe zij straks blijde waren met haar vertrek. Het was een liefelijke sterrenhemel vannacht. Ik werd bepaald bij Abraham: *alzo zal uw zaad zijn*. Ja, velen waren reeds thuis; velen nog in de woestijn van dit leven. En nog zullen er toevloeien van alle zijden der aarde. Ik zag de eenheid der Kerk aan de sterrenhemel. Vanmorgen half acht zag ik ze wegtrekken. Diep was mijn begeerte om blijvend Zijn Woord te bezitten.

Vaak zong zij in de nacht in haar slaap of werd zingende wakker, vol van leven der genade. Zij schrijft hoe zij met het zingen van Psalm 105 : 3 ontwaakte:

*Vraagt naar de Heer' en Zijne sterkte,
Naar Hem, die al uw heil bewerkte;
Zoekt dagelijks Zijn aangezicht;
Gedenkt aan 't geen Hij heeft verricht,
Aan Zijn doorluchte wonderdaán;
En wilt Zijn straffen gadeslaan.*

In de slaap had zij gezongen (zo vertelden vader en moeder, schrijft zij 9 juli 1929) Psalm 131 vers.

*Dat Isrel op de Heer' vertrouw';
Zijn hoop op Gods ontferming bouw';
En stil berust' in Zijn beleid,
Van nu tot in all' eeuwigheid.*

Haar bedde was om te leven onder de bediening des Woords tot haar einde. Ik lees daarvan: *ik heb mogen vragen of ik zo lang verbonden mocht blijven aan deze bediening des Woords totdat ik de pelgrimsstaf mag neerleggen. Om dan vergaderd te worden in de stad der bijeenkomsten des groten Konings. Opdat blijdschap en vreug-*

de het hart vervullen mag van Uwe dienstmaagd en Gij wordt verheerlijkt. Ja menigmaal mag ik de nachtwake voorkomen: o zoete Heere Jezus, een vrucht van Uw vroeg opstaan. Maar nu zijt Gij met eer en heerlijkheid gekroond, doch Gij zijt nog die biddende en dankende Hogepriester. Hoe zoet leeft Gij in mijn hart, hoe lieflijk omsloot Gij mij en ik liet U niet gaan. O, ik kan U niet missen, zoete Immanuël. Fontein van levend water. Geschenk des Vaders vol van genade en waarheid ... Wil dan steeds Uwe levende bewijzen geven van deze Uwe eeuwige liefde en trouw. Doe dan, gelijk wij van U hopen naar Uw Woord en beloften, om Jezus' wil. Amen.

Zij dronk de bediening des Woords in zoals weinigen, gelijk zij veel voor ons mocht zuchten in het verborgen. De preken werden haar geestelijk eigendom. In menig gedichtje is het motief ontleend aan een preek. Dikwijls zei ze: dat is weer voor de eeuwigheid bewaard. Hoor haar zelf spreken:

Uw dag is ons weer tot ware ziele blijdschap geweest. Heb dank o Heere, voor deze gaven, die wij uit Uw liefdehand ontvingen. Uw kind is daardoor versterkt en werd onderwezen op de moeilijke levensweg. En toch doet Gij ons hoofd opwaarts heffen. Als Gij in Uw Woord neerdaalt ja dan komt er blijdschap opnieuw. Zo mag ik mijn herder en broeder zien in de arbeid tot heil van Sion.

*Ik heb uit uw preken genomen,
wat ik u nu vragen wou
daar het in mijn versjes is gekomen
of gij dat niet kwalijk nemen zou.
Ik doe het heus niet om te stelen
om te pronken met eens anders goed;
maar omdat zij wonden heelden,
balsem waren voor mijn gemoed.
Dan... het was de taal mijns harten
waarin de Geest zich paarde meest.
Menigmaal verzachtten
zij smarten als gij zó mijn Koning prees!
Ja, Uw naam zij geprezen
voor de weldaan, die 'k genoot;
Gij, o eeuwig Drie-enig Wezen
'k rust zo zacht in Uw schoot.*

Maar ik moet mij bekorten. Veel zou ik nog kunnen overschrijven uit haar aantekeningen. Vergun mij nog één punt te belichten. De sterke begeerte naar het Heilig Avondmaal. Zij kon maar nooit verstaan, hoe velen het daar zo gemakkelijk buiten konden stellen van Gods volk. Maar ... *verlaters van Zijn wet doet Hij in het dorre wonen ...* zo zag zij het terecht.

Veel verborgen omgang mocht zij dan smaken in de voorbereiding en zij werd vaak in de loop der jaren wonderlijk genodigd. Hoor haar zelf spreken.

"Hoe zoet waren mij deze morgenuren. Zaterdag was het de gehele dag van binnen: *en als gij gegeten zult hebben en verzadigd zult zijn, zo zult gij de Heere, uw God, loven.* Zondagmorgen, bij het ontwaken, weer deze woorden. En telkens onder de preek door. Ik mag geloven dat het vanavond bij de bediening vervuld zal worden. Ja, het bloed is aan de posten van de deur mijns harten. Ja, door het Lam zal ik binnentreden; ja, het Lam was op de tafel mijner ziel, straks mag ik het eten. Stemme de Heere de harp onzer ziel om Hem te loven. Ja, mijn ziel verlangt om de dood des Heeren te

gedenken ... *doe dat totdat Ik kom*, heeft Hij gezegd. Welk een teer verband was er voor mijn hart, tussen hetgeen de Heere gesproken had en de tekst van onze Herder en Leraar, die de Heere ons heeft gegeven in Zijn lieve gunst. De tekst was: *en zij zullen van dat vlees eten in dezelfde nacht aan het vuur gebraden met ongezuurde broden; zij zullen het eten met bittere saus*. Zijn dan de wegen des Heeren niet wonderlijk en ondoorgrondelijk? De Heere zij geprezen, die zó Zijn naam aan ons heeft groot gemaakt. Een dag om nooit te vergeten. Het Lam te mogen eten, nee, niet uit te drukken, maar zalig te genieten. O, welk een ontferming om weer Avondmaal te mogen vieren. Vervuld is de diepe begeerte mijns harten. Neem die tere bediening weg en het tere Avondmaal en ons leven is gebroken. Is ons leven niet Christus en Dien gekruist? Aan de tafel des Heeren klonk het in mijn ziel: *als gij dan gegeten en en gedronken zult hebben*, enz. Weggezonken in Romeinen 8:31 en 39; Openbaringen 19 : 5 en 8 en Hoofdstuk 20-22.

[*Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? (Rom. 8 : 31) Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onzen Heere (vs. 39). En een stem kwam uit de troon, zeggende: Looft onzen God, gij alle zijne dienstknechten en gij die Hem vreest, beide klein en groot (Openb. 19 : 5). En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen (vs. 8).]*

Nog één voorbeeld.

Het is voorbereiding geweest. Diepe begeerten, dat de Koning Zelf mocht nodigen. Ja, dat ik in het midden der gemeente mocht getuigen Wie mijn leven is. Hem openlijk erkennen als ons eenig zijn in leven en sterven. Daarop kwam de Heere over met deze woorden: *Zie ik sta aan de deur en Ik klop; zo iemand Mijn stem zal horen en opendoen, Ik zal tot hem inkomen en zal Avondmaal met hem houden en hij met Mij... Sta op, mijn vriendin, Mijn schone en kom.*

Welk een zalige dag is het geweest met de hemelse Bruidegom in het wijnhuis, in des Vaders tegenwoordigheid door de Heilige Geest. Nu de eerstelingen, o, welk een volheid in God Drie-enig te prijzen tot in der eeuwigheid! Wat zal dat straks zijn. Eeuwig ons zijn volle gunst betonen! Ik ben versterkt; ja Zijn vlees is waarlijk spijze en Zijn bloed is waarlijk drank!

Zo heb ik u enkele blikken mogen geven in haar innerlijk zijn in de Geest. Een praatster was zij niet, maar zij getuigde als zij sprak. Want zij had ook geleerd op tijd te zwijgen. Van termen zonder leven was zij afkerig. Zij vroeg naar de kern en niet naar de term. Schriftuurlijk welluidende taal, want wat niet is naar het Woord, uit het geloof, daarin kan God niet worden verheerlijkt.

En zo kom ik tot het laatste deel van haar pelgrimsreize.

Het jaar 1934 zette in met de openbaring van Gods eeuwige liefde. Onvergetelijk was die morgen voor Gods volk. De eeuwige vrede ruiste door de harten. Dat de ontslapene genoot kunt u lezen in haar versjes. De tekst was die morgen: Psalm 121 :4 en Psalm 123.2. *Zie, de bewaarder Israëls zal niet sluimeren, noch slapen. Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heeren, gelijk de ogen der dienst maagd zijn op de hand harer vrouwe, alzóó zijn onze ogen op de Heere onzen God.*

Reeds in de maand februari begon haar tong op te zetten en pijn te doen. Maar zij bleef goedsmoeds en gedurig kwam de Heere over met troostvolle toezeggingen. Zoals: *Ik ben het, vrees niet; volg Mij*. Dan weer: *wat Ik doe weet gij nu niet, gij zult het na dezen verstaan*. Zo gingen de weken voorbij met meer of minder pijn.

Ook ontbrak het niet aan nieuwe beproevingen (Zie versje). Ik vat slechts kort samen. Zo kwam de tijd, dat operatie noodzakelijk werd. De 16e mei des avonds, daalde de Heere af met deze woorden (ik schrijf over uit haar schrift):

"De Heere is bij mij, ik zal niet vrezén. *De Heere zal mij getrouw behoén*. Daarmee ging ik donderdagmorgen naar het ziekenhuis (in Baarn) met mijn koffertje."

Die zelfde morgen werd zij geholpen. Terwijl zij op de operatietafel lag, was het: *"De Heere verkwikt mijne ziel... en ik zag Hem, op de tafel liggend, als het Lam*. Een traan kwam in mijn oog, die de zuster wegveegde. O, in de armen van God Drie-enig!"

Toen ik haar ontmoette, onmiddellijk na de operatie, die een goed half uur geduurd had, stak zij haar handen naar boven en schreef: *in Vaders armen*.

De volgende morgen: - zij kon natuurlijk niet spreken, maar wel schrijven - *ik heb zo goed gelegen en ervaren de zoete wacht der engelen en de zalige gemeenschap van God Drie-enig. Hij heeft gezegd: "Ik zal het maken, Ik zorg voor u."*

En zaterdagavond schreef zij: *u spreekt morgen maar goed van de Heere*. En zij dichtte haar Pinksterlied, nadat zij enige rust had genoten door de slaap.

"Slaap van God", zo schreef zij. "Mijn toevlucht is in God. Hij is mij liefelijk nabij."

Die zondagmorgen werd zij wakker, terwijl het zong in haar hart: Psalm 118 : 12:

*Dit is de dag, de roem der dagen,
Dien Israels God geheiligd heeft;
Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
Hem roemen, die ons blijdschap geeft.
Och Heer', geef thans Uw zegeningen,
Och Heer', geef heil op dezen dag;
Och, dat men op deez' eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag.*

De volgende dag: Psalm 40 : 2:

*Hij geeft m' opnieuw een danklied tot Zijn eer,
Een lofzang. Velen zullen 't zien,
En God eerbiedig hulde bién,
Hem vreezen, en vertrouwen op de Heer'.
Wel hem, die 't Opperwezen
Dus kinderlijk mag vrezén,
Op Hem vertrouwen stelt,
En, in gevaar, geen kracht
Van ijd'le trotsaards wacht,
Van leugen, of geweld.*

Welzalig wiens toevlucht is in God; in wiens hart de gebaande wegen zijn. De Heere - zo schreef zij Maandagmiddag - is mij nog steeds nabij. Zijn liefde is in mijn hart. O, ik moet Hem beminnen, Jezus Koning, Vader en Trooster Geest.

En die avond kon zij weer een paar woorden spreken ... doch op eenmaal zong zij met hemelse stem: Psalm 138: 1:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer

*Vermelden, Heer',
 U dank bewijzen.
 'k Zal U in 't midden van de goón,
 Op hogen toon,
 Met psalmen prijzen.
 Ik zal mij buigen op Uw eis,
 Naar Uw paleis,
 Het hof der ho-ven,
 En om Uw gunst en waarheid saám,
 Uw groten Naam
 Eerbiedig loven.*

Het hele vers zong zij uit. En toen kon zij weer nauwelijks spreken. Wie dit niet hoorde, kan zich niet voorstellen hoe schoon dit klonk, terwijl de hemel lag op haar gelaat. Zó heeft zij ook gezongen op haar sterfbed, toen zij verder geen kracht meer had om te spreken, kort voor haar verscheiden. De volgende dag zou zij het ziekenhuis des middags verlaten en dichtte zij des morgens nog een lied. "O, wat ik aan mijn Bondsgod heb is onuitsprekelijk. Alles is goed. Psalm 89:3:

*De hemel looft, o Heer', Uw wond'ren dag en nacht;
 Uw waarheid wordt op aard' de glorie toegebracht;
 Daar Uw geheiligd volk van Uwe trouw mag zingen;
 Want wie is U gelijk bij al de hemelingen?
 En, welke vorsten ooit het aardrijk moog' bevatten,
 Wie hunner is, o Heer', met U gelijk te schatten?*

Nog een klein versje schreef zij op:

*In Zijn armen neemt Hij
 mij meer als een moeder troost.
 O, wat is mijn ziele blij.
 Eeuwige liefde is de oogst.*

Zo kwam zij Dinsdag 22 mei tegen de avond thuis, gebracht per auto, zeer verzwakt en uitgeput van gestel. Hersteld is zij niet meer ... en toch kwam ze weer onder het Woord na een paar weken. Met het spreken ging het langzaam vooruit en haar tong genas. Maar na een paar maanden deden zich verschijnselen voor, die ons het ergste deden vrezen. Want de kwaal bleek helaas kanker te zijn en in juli vertoonde zich een knobbeltje in de hals. Maar de Heere was goed. Het was mij mogelijk en voor haar dragelijk, dat ik haar op de hoogte stelde van haar kwaal en zij verstond aanstonds, dat nu de weg open ging naar het Huis des Vaders met Zijn vele woningen. Haar begeerte zou worden vervuld om vroeg te worden ingezameld. Het heimwee trok haar naar boven. Wel leek dit bepaalde kruis haar eerst zeer ruw en zwart, maar ook daarvoor is zij ingewonnen, zodat zij mocht getuigen: "*Den drinkbeker, dien mij de Vader te drinken geeft, zou ik dien niet drinken?*"

Behandeling van de geneesheer bracht geen baat en zij sleepte zich voort om haar zusters en broeders in de Heere te bezoeken en te verkeren onder Zijn Woord.

Veel heeft zij mogen getuigen ook in die maanden, terwijl zij zeer veel leed. De 21^e oktober heeft zij voor het laatst op deze aarde aangezeten aan de Heilige Dis des Verbonds, zalig in God Drie-enig. De tekst was des morgens Joh. 6 : 53 en 54. *Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar zeg ik ulieden, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf. Die mijn vlees eet*

en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Des avonds was de tekst Joh. 6 : 55: *Want Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank.* Door het eten van dat vlees en drinken van dat bloed leefde zij en kon zij niet meer sterven. Haar vrede was bestendig en de gemeenschap met de God en Vader van onze Heere Jezus Christus overvloedig.

De weg der middelen, die werd bewandeld, bracht voor de kwaal geen baat meer en snel zette deze zich door ... Veel heeft zij mogen getuigen, gelijk in haar gezonde dagen, ook toen het geloof werd beproefd in de weg der lijdzaamheid. . Teer was het medeleven dergenen, die haar kenden in de Heere.

Het was zaterdag 8 december, toen zij voor het laatst op de akker der doden stond bij het graf van onzen ontslapen broeder Plomp, die zij dikwijls had bezocht gedurende zijn ziekte van meer dan een half jaar. Hoe zeer achtte hij haar uitnemender dan zichzelf. Vol liefde mocht zij hem vaak troosten, dat hij weldra zou verlost worden van zonde en kruis. Zij was eigenlijk niet meer in staat de tocht naar het kerkhof te maken, maar de band trok en het graf stond in het teken der opstanding.

Broeder Plomp, de oude grijsaard, was jarenlang ouderling in Rotterdam bij de Gereformeerde Gemeente onder Ds. Fraanje en Ds. Kersten, maar sedert hij in Baarn woonde, kerkte hij de laatste jaren steeds bij ons, waar hij voor zijn ziel rijk werd gezegend; en met ons zat hij, als gast, aan de Dis des Verbonds. Bij dat graf werd de ontslapene diep ontroerd en gevoelde, dat de tijd van haar ontbinding naderde, ook al wist zij niet de tijd, dien de Vader in Zijn eigen hand had gesteld. Zij mocht achteraan komen ... en ervaren: *wie Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar het licht des levens hebben.*

Zondag hierop, de volgende dag, heeft zij voor het laatst neergezeten onder de prediking des Woords. De adventstekst was Jesaja 32:2: *"Die man zal zijn een verbergung tegen de wind en een schuilplaats tegen de vloed."* Thuisgekomen heeft zij haar ziekbed betreden, dat zij niet meer zou verlaten en waarvan zij aanstonds zeide: *"hier hoop ik de Koning af te wachten."*

Nog een kleine tijd. Haar pijnen namen toe; zwaar werd haar lijden, maar geen klacht kwam over haar lippen, maar telkens mocht zij de Heere aanlopen en ontmoeten. Veel heeft zij op dit ziekbed getuigd van God Drie-enig. Hemels was zij dikwijls gesteld. Hoe kon zij vol ontroering gewagen van Gods eeuwige ontferming. Geen wonder, dat zij soms dacht, dat zij aanstonds zou heengaan.

Haar krachten werden minder. Na 1 januari heeft zij geen vast voedsel meer gebruikt en na 15 Januari, toen zij al haar zaken in de vreze Gods had beschikt, heeft zij niets meer gebruikt dan water. Zes en een halve week lang enkel wat water onder zeer zwaar lijden. Velen heeft zij aan haar bed ontmoet en van vrienden afscheid genomen, het volk een tot wederziens toegeroepen. Haar stem werd minder, haar krachten totaal uitgeput, toch mocht zij nog van tijd tot tijd getuigen. Gewoonlijk was ik daarbij tegenwoordig (de Heere was zo goed op ons). Ik heb opgetekend hetgeen zij sprak. de laatste weken. Onder "sterfbedklanken" vindt de lezer enkele gedichten, die zij uitsprak. Zij sprak toch meermalen in dichtmaat, gelijk zij ook deed 25 jaren terug bij haar krachtdadige overbrenging.

De band, die het meelevende volk Gods samenbond, was zeer nauw en teer en velen hebben haar ontmoet aan de troon, toen zij geen bezoek meer kon hebben en slechts voor enkelen verstaanbaar was. Onze gebeden zijn ook daarin verhoord dat wij, ondanks eigen lijden, haar gedurig mochten bezoeken tot haar heengaan in vrede naar het land waar geen inwoner zal zeggen: *ik ben ziek.*

Een en ander van hetgeen ik optekende uit haar mond wil ik de lezer niet onthouden. De datums laat ik maar weg, evenals het uur, en volsta met op te merken, dat het is uit de laatste weken van haar leven.

Nog wil ik eerst vermelden, dat zij ook meerderen ernstig heeft vermaand, ja zelfs enkelen aan haar ziekbed ontboden. Ook mag ik niet vergeten, dat zij gedurende een week lang *bijzondere worstelingen heeft gehad aan de troon der genade of het de Heere mocht behagen zondaren te bekeren en Zijn Kerk te bouwen.*

Nu, dan enkele grepen uit het opgetekende.

"Ik reis naar het land van Immanuëls bergen, waar ik eeuwig zal blijven om God te prijzen; het zijn druiven van Eskol ... Och. Heere, ik kan zo verlangen naar 's Konings heerlijkheid ... Heere, Gij weet het. Ik heb zwaar geleden. Mag het nu genoeg zijn?"

Op mijn vraag, wat ik voor haar op het orgel zou spelen in de andere kamer, zeide ze: Speel eens Psalm 118: 7:

*De Heer' is mij tot hulp en sterkte;
Hij is mijn lied, mijn psalmgezang;
Hij was het, die mijn heil bewerkte;
Dies loof ik Hem mijn leven lang.
Men hoort der vromen tent weergalmen
Van hulp en heil, ons aangebracht;
Daar zingt men blij, met dankb're psalmen:
Gods rechterhand doet grote kracht.*

Dan weer bracht ze dank voor al de zorgen en de liefde haar bewezen van. alle zijden en met haar uitgeteerde hand wees zij naar de hemel: "wachtende op het ogenblik van des Heeren tijd... Hij neemt mij op in Zijn heerlijkheid. Ik ben de vallei bijna door. Nog wat water, meer heb ik van de aarde niet meer nodig en ik krijg honing van Jezus.

*... Welzalig dien Gij hebt verkoren,
dien Gij uit al het aards gedruis
doet naderen en Uw heilstem horen,
ja wonen in Uw Huis*

O, o, wat zal dat zijn, wat zal dat zijn... Mag ik nu zó gaan sterven, lieve Vader, ik verlang zo ... maar de pijn moet ik door."

"Ik ben vlak bij Jeruzalem. Ik hoor de palmen ruisen en het leven bruisen..." (zie: Sterfbed klanken).

Half slapend met blijde glimlach:

*"En mij hiertoe door U bereid,
opnemen in Uw heerlijkheid."*

Zij mocht schreiend roemen in de genade op haar ziekbed haar bewezen.

"Eeuwig Hem verheerlijken en aanbidden. Mijn Jezus (omhoog wijzend) is nu boven. En mijn lichaam zal Hij opwekken in heerlijkheid. *Kom Heere Jezus* (zo sprak zij tot driemaal) *kom haastelijk!"*

Daarna bad zij met gevouwen handjes in de naam van Vader, Zoon en Geest. *"Hij zal Zijn werk voor mij volenden. Bewaar en leid ons, trouwe Vader, dierbare Jezus, Heilige Geest, want Wij zijn niets en. vermogen niets. Help en ondersteun mij tot ik bij U zal wezen: Gij zijt mijn God. Amen."*

Wat kon ze kinderlijk eenvoudig en diep ontroerend bidden in haar pijnen en smarten, zoals een kind spreekt met zijn vader; en dan dat aangrijpende: "weezien, ... verlangen naar Huis ... "

Maar 't blij vooruitzicht, dat mij streelt, enz.

Met dat vers was ze bijzonder vertroost, toen een van Gods kinderen haar nog kwam bezoeken, die haar zo gaarne wilde behouden, maar ook juist met Psalm 17 : 9 er bij was bepaald, dat haar heengaan aanstaande was.

"Ik verlang naar Huis. Eeuwig de Koning verheerlijken ... Welzalig zijn de oprechten van gemoed, die ongeveinsd des Heeren wet betrachten ... Ik heb Hem in oprechtheid gediend, Hem liefgehad. Hij is het en zal het eeuwig wezen. Heere, Gij weet het. Ik kan niet meer spreken ... mijn hart zal U loven en prijzen, mijn God, omdat Gij het hebt gedaan. Mijn God, mijn Rotssteen. Amen."

"Kijk eens naar buiten naar het morgenrood aan de hemel!" zei ik op een morgen.

"Ik kan niet meer zien, ik kan mijn hoofd ook niet bewegen, straks zie ik de eeuwige morgen. Ik ben klaar om te sterven in mijn Middelaar. Ik wacht."

O, dat schreiend, onderworpen verlangen. Hoe schreide zij bij Psalm 42:1:

*'t Hijgend hert, der jacht ontkomen
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frisse waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.
Ja, mijn ziel dorst naar de Heer';
God des levens, ach, wanneer
Zal ik naad'ren voor Uw ogen,
In Uw Huis Uw Naam verhogen?*

En dan daarop aansluitend, Psalm 43:4:

*Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de Bron van vreugd;
Dan zal ik, juichend, stem en snaren,
Ten roem van Zijne goedheid paren,
Die, na kortstondig ongeneugt
Mij eindeloos verheugt.*

"Zou je nog beter willen worden?"

Nee, nee, niet meer terug naar de aarde, ik mag naar Huis ... Ik ben zo moe, zo ziek ... kan niet meer denken of spreken ..." En vriendelijk glimlachend voegde ze toe: maar onbevreesd en welbewaard..." Bij het drinken: "Wij hebben geen water verdiend, o, die vrije barmhartigheid!"

"Ik zal met vreugd in het Huis des Heeren gaan", enz.

"Zuster, wiens eigendom ben je nu toch?"

En met inspanning van alle krachten zei ze: *"Van Jezus Christus ... als ik boven ben, kan ik weer spreken, verheerlijkt in Hem. Amen. Hij is de Vorst des levens, die Zijn leven voor mij gaf, ik kan niet meer ... ik zal Hem omhelzen en eeuwig loven ... Amen."*

"Het zal niet lang meer duren." (zie gedicht).

Meermalen daalde de vreugde der eeuwigheid in haar ziel...

"Zuster, zie je niet op tegen het sterven zelf?"

"Nee, o nee, ik wou dat het al zover was... nog kort... eeuwig God groot maken!"

"Wie zul je onmiddellijk boven herkennen?"

"Jezus, die mij kocht met Zijn bloed. Ik weet niet of ik op aarde Hem nog veel zal kunnen grootmaken ... ik heb geen krachten meer ... maar het is goed zo Hij doet ... boven zal ik Hem eeuwig loven ... De Heere is heerlijk, zalig die in Zijn voetstappen mag wandelen ... Amen!"

Het was Zondagavond, twee weken voor haar dood, na een zeer zware dag van lijden. Zij vroeg om haar overeind te helpen en haar vastte houden en toen bad ze: *"Lieve Ontfermer, mag Uw arm rijk kind nu spoedig tot U komen om Jezus' wil. Amen."*

En daar begon ze te zingen, goed verstaanbaar, Psalm 73:12:

*'k Zal dan gedurig bij U zijn,
In al mijn noden, angst en pijn;
U al mijn liefde waardig schatten,
Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.
Gij zult mij leiden door Uw raad,
O God, mijn heil, mijn toeverlaat;
En mij, hiertoe door U bereid,
Opnemen in Uw heerlijkheid.*

Dat was hemels! En toen zonk ze weer krachteloos weg. "Ik heb zo'n vrede ... zo'n vrede!" O, ter bruiloft in het koninklijke hof met al Gods gunstgenoten ... levend water begeer ik ... wat zal dat zijn. Ik ben gerust in Hem: *Heere ik kan niet meer ... Uw kracht in zwakheid volbracht, ach lieve Vader... Amen."*

... Fluisterend wordt zij wakker ... "van eeuwigheid verkoren ... Zijn eigendom ... o, o."

Te midden van grote benauwdheden naar het lichaam: "eeuwig God grootmaken. God uit de hoge, Die mijn ogen openen zal in de eeuwige heerlijkheid."

Glimlachend, verheugd in God: "sterven op kosten van het Lam. Ik ga naar Huis. God prijzen ... Amen."

Het laatste dat wij opvingen, een paar dagen voor haar dood: "God neemt mij op in heerlijkheid ... o zaligheid..."

Zo naderde nu snel het einde.

Donderdagmorgen 7 maart herkende zij mij nog en groette mij met haar hand. Toen ik er op mocht wijzen, dat zij nu vlak bij de poort was en zeer spoedig Thuis, fluisterde zij met hemelse glimlach: "ja, ja!"

Dezelfde dag was zij stervende en verloor, het bewustzijn. Laat ik u vertellen, dat ik die donderdagavond haar in die Vaderhanden heb mogen teruggeven, uit Wiens zegenende handen wij haar elf jaar geleden hadden ontvangen. Aan Hem, die ons had beloofd: *waarlijk, zegenende zal Ik u zegenen.*

Vrijdagmorgen half tien kwam er plotseling een hemelse glans over haar gelaat en ... zij was Thuis. De vrede ruiste in ons hart.

En wij mochten met eerbied, naar haar wens, haar oogleden sluiten, in het diepe besef, dat die trouwe ogen, eenmaal verheerlijkt, God zullen aanschouwen.

Meerdereren van Gods kinderen hebben het in hun woning meegemaakt, hoe zij de eeuwige heerlijkheid was binnengegaan, zodat het doodsbericht niet onverwacht kwam. Zo is zij dan ontslapen in de Heere en juicht zij voor de troon. Haar wens heeft

zij verkregen vrijdag 8 maart te half tien in de morgen, van het jaar onzes Heeren 1935. In de ouderdom van 44 jaren is zij opgenomen in eeuwige heerlijkheid.

Van haar overlijden werd door haar ouders aldus kennis gegeven:

Hiermee geven wij kennis , dat in vollen vrede is ontslapen, na langdurig en zwaar lijden, gedragen met de lijdzaamheid der heiligen onder verlangend uitzien naar de eeuwige zaligheid om God Drieënig te verheerlijken, onze lieve dochter,

JANNIGJE ZONDAG

In de ouderdom van 44 jaar

Het leven was haar Christus, het sterven gewin.

C. Zondag
G. Zondag- van Appeldoorn

Baarn, 8 Maart 1935
Torenlaan 127

Zo brak de dag van de begrafenis aan, dinsdag 12 maart. Groot was de belangstelling aan het sterfhuis en de Heere was op bijzondere wijze in het midden.

Gelezen werd Openbaringen 7 en op verzoek van de ontslapene gezongen voor het verlaten van het sterfhuis: Psalm 17 : 7:

*Maar (blij vooruitzicht, dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.*

Wonderlijk was de Heere in Zijn ontferming. De zon scheen, hoewel het vrij koud was, de wind was wat gaan liggen en zo bereikte de rouwstoet de dodenakker. Toen de dragers zich in beweging zetten, werd gezongen achter de baar: Psalm 116:4 en 5:

*D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;
'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder.
Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder;
Gij zijt verlost; God heeft u welgedaan.*

*Gij hebt, o Heer', in 't dood'lijkst tijdsgewricht
Mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen,
Mijn voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods ogen,
Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.*

Ontroering voer door de grote schare en het werd hoorbaar stil.

Overweldigend was de belangstelling op de dodenakker, zowel uit de gemeente als van buiten af. Aan de open groeve voerden enkele personen het woord om de daden des Heeren te gedenken. De Heere was aldaar met Zijn zegen.

Haar laatste wens werd vervuld, dat zij omringd van Gods kinderen zou worden ter aarde besteld in eenvoudigheid. Ook aan haar verzoek werd voldaan om bij de geopende groeve te zingen: "Ik zal met vreugd in 't huis des Heeren gaan," enz.

Met Psalm 116 begon haar geestelijk leven 25 jaren terug, die psalm zong zij nacht en dag, vervuld met eeuwige vrede en hemelse vreugde. Met die psalm hebben wij haar ten grave mogen leiden. Haar blijdschap is nu onbepaald door het licht dat van Gods aanzicht straalt ten hoogsten toppunt gestegen.

Tenslotte werd gezongen op het kerkhof Psalm 72:11:

*Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen;
Mijn loov' Hem vroeg en spa;
De wereld hoor' en volg' mijn zangen
Met Amen, Amen, na.*

Om in de Heere te eindigen met alles wat Hij gegeven had.

Zij is jong heengegaan. Wij betreuren haar verlies, ook al mochten wij in het geloof zeggen: "De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen. de naam des Heeren zij geloofd." Het heeft toch zeker wel iets te zeggen in onze donkere tijden, dat, waar de Kerk Gods zo is verdonkerd en zo weinigen dit leven met en in God Drie-enig kennen, op die leeftijd reeds Zijn keurlingen worden ingezameld voor de dag des kwaads. Haar plaats hier beneden is ledig en dat wordt door velen gevoeld, maar een schaap van de Goede Herder graast nu daarboven.

Haar stof rust in hope tot de morgen der opstanding en het graf is haar een slaapstede, geheiligd door Christus' begrafenis. Gelijk zij op haar sterfbed meermalen zei: "Dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen en dit verderfelijke moet onverderfelijke aandoen." En zij zong daarvan:

*Maar (blij vooruitzicht, dat mij streelt)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen.
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.*

1. Gered. (1910)

De grond, waarop ik eeuwig bouwe
 ligt niet in mij, maar in Gods trouwe.
 De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan,
 Nu ziet Gij geen van hunne zonden aan.

In Hem zijn wij welgeborgen,
 Vrij van leed en zorgen.
 In Hem is licht en leven,
 Ons uit gená gegeven.

Rust dan, mijn ziel, uw God is Koning,
 Hij leidt u straks naar 's hemels woning
 Om met de verlostten te zingen,
 dat 't lied de hemel door zal dringen:

Gij kocht ons Gode met Uw bloed
 Dat offer was de Vader goed.
 Wij knielen voor 't Lam ter neer
 en geven God Drie-enig al de eer.

Amen.

2. Bede.

O Heere, wil mijn smeekstem horen,
 Merk op de klacht van mijn gebeên.
 Och, leen mij toch nu gunstig oren
 en red mij uit mijn zwaarigheên.
 Gewis, Gij zult niet achterblijven.
 Gij komt, o Heere, elk zal U zien
 en U ootmoedig ere biên .
 Dat is het deel der God-verkoornen,
 dat heilrijk lot is mij beschoren
 uit vrije gená om Jezus wil!
 Zo treedt ik straks die poorten in.
 Loof God op spel en snaren.
 Loof Hem met harp en luit,
 Loof Hem, gij trommelende maagden,
 galm Gods glorie uit,
 Zing vrolijk 's Heeren Bruid.

3. Vader gedenkt. (1911)

Galm Gods glorie uit
 zing vrolijk Jezus' Bruid!
 De Heere zij erkend en geprezen
 Zijn liefde straalde ons zalig tegen.
 Hij vroeg: Ben Ik niet uw Vader
 en gij Mijn kind door ondertrouw?

4. Terugblik.

21 jaar zijn vervloden 's levens zuur en zoetheid saám
 Ben nog tot roem van vrije gená die ik ben tot heden.

Maar 't grootste voorrecht in mijn leven
is, dat ik U als Borg en Middelaar ken.

Twee jaar is dat verleden ik telde toen 19 jaar,
dat Gij met Uw zondaarsliefde mij bracht aan de voet van 't kruis.
Toonde toen mijn schuld en zonden
en vond verzoening in Uw wonden.
En ik heb daar gevonden vergeving van al mijn zonden.
Recht ten eeuw'gen leven werd mij door de Vader in Christus gegeven.
't Is volbracht op Golgotha,
Hij, die zich voor mijn ziele geeft
die leeft en ik zal eeuwig leven. Amen.

5. Engelenlied. (16 nov. 1913)

Hoort, luistert toe, zo hemelschoon
klinkt 't engelenlied op hemeltoon,
God, dat eeuwig Wezen,
wordt geprezen
door 't reine engelenkoor.
Het klinkt de hemel door.
Wie zou dan dien God niet vrezen?
Door dat hemelse gezicht
zijn de herders zeer verschrikt.
't Welbehagen in mensen daalde neer.
In Bethlehems stal lag der schepselen Heer'
't Welbehagen was in die enigen Zoon,
Die daar verliet de hemeltrou.
Om voor verlorenen het leven
door Zijn eeuwige liefde te geven.
Vrede op aarde, ja, in Godes Zoon,
Ook ik ben Zijner smarten loon.

6. Hij komt. (1915)

*Waakt dan te aller tijd, biddende dat gij moogt waardig geacht worden te ontvlieden
al deze dingen, die geschieden zullen en te staan voor de Zoon des mensen.*

In 't midden van 't rumoer der volken
Op 't slagveld vol van oorlogswee
daar komt God Zijn Woord vertolken
geschreven daar in Joël twee
en op meer gewijde bladen,
daar ons wordt gemeld
hoe wij zijn in 't laatst der dagen
waarvan Jezus heeft verteld,
dat de mens zijn ziel moet geven
door oorlog, pestilentie en aardbeving.
Evenwel is nog het einde niet!
Komt luistert eens en ziet:
Nog eerst zal er een vervolging komen,
Grote afval, lijden voor de vromen.

Maar spreken zult gij zonder overwegen
 want Hij zal u dan wijsheid geven.
 Benauwenis der volken zal komen
 als in 't gericht door God wordt wraak genomen.
 De verwachting der mensen zal vergaan.
 Dan zal daar die grote Heilvorst staan
 op de troon der gerechtigheid.
 Ja, daar mag men wel voor beven
 want wat zal uw deel daar wezen?
 Een eeuwige rampzaligheid?
 Och, laat toch de schrik des Heeren
 u tot Hem doen wederkeren
 opdat de ziel zegge: 't is Uwe stem,
 O, schenk mij het geloof in Hem.
 Zo wordt de eis in u een gebed.
 Verhoor ons dan, o Heere,
 redt de zielen uit hun zware kluister
 ja uit het eeuwig duister.
 Nog is het de welaangename tijd,
 nu nog de dag der zaligheid .
 Gods volk zal voor Zijn troon straks staan!
 Als het hunne de dood is ingegaan,
 dan zal des Heeren heerlijkheid
 Zijn vlekkeloze heiligheid
 voor hen ten toppunt stijgen.
 Dan buigen wij ons voor de troon ter neer
 en geven Vader, Zoon en Geest de eer.
 Dan zal de jubel des Geestes zijn:
Ik ben de Uwe en gij zijt de Mijn. Amen.

7. Vrede in God.

Die zoete vrede aan Uw borst
 Gij weet hoe of mijn ziele dorst
 om in al mijn nood en al mijn zorg
 op U te rusten, mijn dierb're Borg!
 Gij weet alleen hoe teer ik U min
 want Gij daalde in mijn leven in
 toen 'k wegzonk in de grootste nood
 mij voerde uit mijn graf en dood.
 O, eeuwig wonder, Goddelijk vrij
 U-zelf geschonken. .. en dat voor mij!

8. Alles in Hem.

Gij gaaft ons alles in Uw Zoon
 o, Eeuwig wonder goddelijk schoon.
 Gij bleeft hetgeen Gij eeuwig waart
 de God des hemels en der aard'.
 Gij werdt wat Gij nooit waart geweest
 Waarachtig mens en God in 't vlees.
 Hier zinkt het peillood mij te diep.

Hier is het antwoord: toen ik riep:
Dit alles voor een zwarte bruid.
Geloofd zij God! zo zingt zij luid.

Uit de jaren 1910 -1923 zijn weinig gedichten bewaard gebleven. De bovenstaande mocht ik nog vinden.

9. Dit is van de Heere geschied. (Sept. 1923)

Ik zat in Soest onder 's Heeren Woord,
het was mij daar een recht zalig oord.
Ik hoorde daar uit des leraars mond,
hoe mijn weg in Gods Woord ook stond.
Het was een taal, die ik mocht horen,
waarbij het leven werd geboren.
Psalm veertig werd verklaard,
het was mij alles, alles waard!
Het was een verlustiging voor mijn ziel,
is 't dan wonder, dat ik nederviel?
Ik liep als een stroom Hem aan,
e genadetroon mocht open gaan.
Ik riep door tranen.- blijdschap heen:
Geef ons zo'n herder; zend er een
die ons dan bouwt in 't dierbaar Woord,
Och, dat Gij, Heere, mijn stemme hoord'.

Maar de tijd die snelde heen
en wij stonden zo alleen.
De Heere merkte wel op Sions klacht
Straks kwam de morgen na een lange nacht.
Al onze verwachting moest vergaan,
Opdat 't straks zou zijn: Gij hebt 't gedaan!
Wij hoorden reeds uit de verte aan,
Dat Ds. Meulenbelt zou henengaan,
Want God de Heere, die 't al regeert,
is 't, die deez' verhoogt en dien verneert.
Om nu de gemeente te behouden
Moesten er twee leeraars komen om te bouwen
Zo sprak de man, die het niet verstond,
dat de Heilige Geest de Kerke grondt.
En toen, van stonden aan,
Konden wij beroepen gaan.
De keus die was zeer algemeen:
Men wenste Ds. Kievit alleen.
Dit bestier, dat was van God,
want Hij alleen bestiert ons lot.
Het beroep ging dan naar Lunteren heen
En wij zochten s Heeren aangezicht met gebêen

En wanneer ik ootmoedig nederkniel
was 't of de Geest des Heeren nederviel.

Het werd een aangebonden zaak,
 het was een levendige taak.
 Bij dagen en bij nachten: hoor;
 och, dat mijn stem U toch bekoor!
 Mijn klacht brak tot Zijn troonzaal door,
 Hij verleende mij een open oor.
 Hoewel ik 't wel niet waardig was
 dat Gij o Heere, mij blijdschap gaf.
 Neem 't oordeel der gemeente weg,
 maak 't geen krom is nog eens recht,
 opdat door de Geest des Heeren
 zich er nog tot U bekeren.
 Maar bovenal tot 's Vaders eer
 o geef ons toch Uw waarheid weer.

Het was op een blijde morgenstond
 dat ik 't hoorde uit des Heeren mond.
 Want, als ik voor Zijn aanschijn kniel
 zo zalig in mijn harte viel:
 Van Psalm veertig 't berijmde vers een
 en daarbij de hoop in mijn ziel verscheen.
 Marie die kwam en sprak tot mij:
 Wat zal het deze dag weer zijn?
 Ik zei: een kiertje licht begint te schijnen,
 o, dat het toch niet meer mag verdwijnen.
 Toen de leraar de kansel beklom
 mocht ik wezen in het heiligdom.
 En ik liep als een stroom Hem aan,
 ik mocht vragend voor Zijn aanschijn staan:
 o, dat er leven neer komt dalen
 dat Gij zijn ziele mocht bestralen,
 opdat Gij, Heere, op deze stond,
 hem in zijn ziel aan ons verbond.
 En zie, daar daalt de Koning neer
 en Uw knecht die kan niet meer.
 Verslagen ziet hij in het rond,
 Dat was een moment in deez' stond.
 En onze ziele zuchtte weer:
 trek genadig weer wat in o Heer'
 opdat Uw knecht kan spreken Uw Woord,
 en de gemeente worde gesterkt en hoort.

't Was op een Zaterdagmorgen-stond
 toen 'k wederom genade vond.
 Ik wilde liever in banden zijn
 dan dat het zo stil is in mijn.
 En door des Heeren grote kracht
 mocht ik uitstorten mijn ganse klacht.
 k vond genade in mijns Bonds-God ogen
 ontmoette Uw knecht zeer terneer gebogen.

Hij wist niet uit of in te gaan
 en ik werd met zijn last belaán.
 Zijn zaak werd op mijn ziel gebonden
 ik raakte ze kwijt in God verslonden.

Mijn broederen vertelde ik mijn ervaren
 Maar zij, zeer bange voor mij waren:
*Men moet hiermee voorzichtig wezen,
 Dat gij u niet te vroeg verblijdt zo wij vrezen.*
 Men zeide dit vrijwel ronduit,
 maar 't was in mijn oor een vreemd geluid.
*Als het toch maar niet is uw wil!
 Beter met God eens te zijn en stil,*
 zo voerde men dan wederom aan,
 en 'k zag mijzelve schaamrood staan.
 Ik sprak door al mijn smarte heen:
 is het mijn wil; de mijne alleen?
 O, wil Gij mij de weg toch leren
 ik wil U alleen ootmoedig eren.
 In 't verborgen kreeg ik een klaar gezicht
 en toen dat nare duister zwichtt'.
 Het is de tijd om nu te vragen
 Om onzen nood Hem op te dragen.

Zo gingen de dagen voorbij
 totdat 't op een Dinsdag zij.
 Het was heel vroeg op een morgenuur
 toen daalde in mij een hemels vuur.
 De Koning daalde zelve neer
 en sprak tot mijn ziele teer;
 Ik heb verhoord uw stamelende beden,
 het geloof, Mijn kind, is niet van beneden.
 Psalm honderd twee en twintig vers een
 daalde zalig in en daar meteen:
 Gij hebt, o albestierend Koning
 De plaats bestemd van ieders woning,
 De kring, waarin hij werken moet.
 En daarop daald' zo zalig in mijn gemoed:
 Psalm honderd drie vers een,
 ik was verblijd in God alleen.

De volgende morgenstond
 terwijl ik mij in 't verborgen vond
 was alles van mij weggenomen.
 Wat is mij nu toch overkomen?
 Daar kwamen stormen op af
 het was of ik zonk in het graf.
 Geef mijne ziele toch niet over
 tot een prooi van de helse rover.
 Ik riep door al die wanhoop heen:

O God, laat mij toch niet alléén,
 stel mij niet tot een smaad en spot
 dat zij zeggen: waar is nu uw God?
 waar is die God van uw betrouwen
 op Wiens almacht gij zegt te bouwen?
 Mijn God nu in de hemel, zei:
 Mijn kind, rust maar alleen op Mij!
 De vrede keerde zoetlijk weder
 Gij zaagt in gunst op mij ter neder.

De laatste dag brak spoedig aan
 wie kan Zijn goedheid hier verstaan?
 Hij versterkte mij ter laatster stond
 er vloeiden woorden uit Zijn mond;
 Het geloof kwam daar in volle kracht
 't Was eeuwige liefde, 't was door Gods macht
Maar, Gij o Heere zijt,
Verwinnaar in de strijd
en geeft Uw volk de zegen.
 Hoe wonder toch Zijn wegen!
 Toen sprak een vriend: heb je al wat gehoord?
 Ik zeide: ik heb van God een Woord.
 Geloofst gij het nu nog niet? Neen?
 Geloof mij: hij komt als een
 die door de Heere wordt gestuurd,
 zodat hij Sion straks ommuurt
 haar leidt straks door Geest en Woord
 dat is 't wat Sion wel bekoort.
 Zo brak dan ook de middag aan
 En 'k zou dan naar Pater gaan.
 Marie die zeide reeds bij ons aan huis:
 Ik heb gehoord Ds. is bij Pater thuis.
 Wij gingen daar nu spoedig heen
 maar ach, daar mijn vreugd verdween,
 't geloof werd op nieuw beproefd
 en o, wat was mijn ziel bedroefd.
 Want, toen ik de leraar vroeg hoe of 't stond
 Toen kwam zeer kort uit zijn geplooid mond
 Neen... dat nog niet...!
 Dat was geen blij verschiet... !
 Er kwam een moment in mijn ziel,
 ik dacht, dat ik nederviel.
 De Heere sprak wederom tot mij:
 breng uw vaste bewijsreden bij.

Ik ben teleurgesteld doch niet geschokt,
 Toen werd ik in het net gelokt
 Wilt u mij dat eens verklaren?...
 Ik wil mijzelf wel openbaren
 'k zal maar vertellen van 't begin.

En zie daar daalt Immanuël in
 Hij kroonde daar zijn eigen werk,
 Dat is de troost voor Sions Kerk.
 Het is genoeg, het is genoeg, juffrouw,
 ik zal de beroepsbrief tekenen gauw!
 De ervaringen stemden volkomen overeen
 en daarom was het pleit beslist meteen.
 Roem daarom Zijn liefde en macht d
 at de Heere in gunst aan ons gedacht.
 Wie zal Hem naar recht beminnen?
 Wel Sion, hoor haar nu reeds zingen,
 ze prijst Hem in ootmoedigheid
 omdat de Koning voor haar strijdt.
 Dat doet Hij enkel uit genade
 opdat de vijand haar niet smade
 Zij is mijn Bruid, Mijn Disgenoot
 Ik breng haar straks in Vaders schoot;
 Mijn lichaam is voor haar doorboord,
 ja, ziet de eeuwig' morgen gloort!
 Het oude is dan voorbijgegaan
 Het nieuwe blijft eeuwig staan.
 Dan zullen wij met de verlostte scharen
 De eeuwige halleluja's paren.
 Dan zal de Kerke eeuwig saam
 verbonden zijn tot eer van Zijn naam.
 Zij zullen door elkaar Hem prijzen
 dan zal een eeuwig loflied rijzen
 zij zingen dan 't lied van Mozes en 't Lam.
 Welzalig: 't is de Leeuw uit Juda's stam.
 Hier ben Ik, met de kind'ren,
 die Gij Mij hebt gegeven
 Zij zullen eeuwig voor ons aanschijn leven.
 Het was des Vaders welbehagen
 en eeuw'ge liefde heeft ons ingedragen.
 De hoop en het geloof zijn dan voorbij
 blijft eeuwig de liefde: *dat voor u en mij!*

(Pater: destijds ouderling. Marie: haar vriendin. Mij werd gevraagd, of ik het beroep reeds had aangenomen.)

10. Nog wat geduld. (13 Maart 1924)

Uw knecht, dien Gij hier zondt
 die sprak met hart en mond
 en ook wij stemden samen mee
 met deez' kinderlijke bee:
 Dat vruchtbaarheid uit Sion zou dalen
 dat Uw Geest ons mocht bestralen.
 Bekeer er, Heere, door Uw Woord
 opdat men naar Uwe stemme hoort.
 Geloof het dan ook maar gewis,

't is eeuwig van betekenis:
Mijn Woord zal doen wat Mij behaagt,
 gewis, dat het vruchten draagt.
 Ik zond u wel naar Baarn heen
 maar laat u nooit, neen nooit alleen.
 Straks zult gij zelf mogen horen
 dat er nieuw leven is geboren.
 Gij moet nog wat geduldig wezen,
 dan zal Ik straks uw wensen geven..
 Dan zal Sion met u saam
 juichen in des Heeren naam.
 Och, Gij schonkt ons nog veel meer
 Gij geeft ons hemelleven als weleer.
 Zalig was, door t Woord U te aanschouwen
 als de God van ons betrouwen.
 Ja, Gij geeft deez' blijde stond
 dat Gij ons tezamen bondt
 Door de band van Uwen Geest
 In Uw Zoon, die eeuwig leeft.
 Zouden wij U de eer niet geven?
 Gij, o Koning van ons leven?
 Dit is blijk, dat Gij mij mint,
 dat ik Uw kind,
 vrede bij U vind.
 Ik ontvang u dan in 's Heeren naam
 en geven wij nu God de ere saam.

*Op haar ziekbed kwamen op dezelfde middag meerderen van deze
 nieuwgeborenen haar nog bezoeken. Met hemelse vreugde vertelde zij, dat ik
 dit versje zou vinden in haar gedichtjes.*

11. Gezegend. (23 Maart 1924)
 Waar Gods knechten worden gezonden,
 daar zijn wij aan Uw Woord verbonden.
 Daar spreekt de Heere door Zijn Geest:
 Verlaat de slechtigheid en leeft.
 Met de roeping wilt gij Geesteskrachten paren
 zodat het leven zich gaat openbaren.
 't Ziet al op U, o Heer' der Heeren
 opdat wij Uwe wegen leren.
 Zo was het op deez' morgenstond
 De Heere sprak door des herders mond.
 De zegen daalde op ons neer
 Toen voelde ik ten tweeden keer
 dat de zegen daalde in de ziel
 en Gods eeuw'ge vrede op ons viel.
 De vrede kwam uit Sion dalen
 Zijn liefde ging ons bestralen.
 Met de vredegroet werden wij ontvangen
 naar Hem heen strekte zich 't verlangen

Hij trok ons naar Zijn gemeenschap heen,
 mijn ziel werd vereenigd met God Drie-Een!
 Laat dan de wereld op ons smalen
 des Konings gunst mocht op ons nederdalen.
 Daar kan de vijand niet bij
 als Hij hun ter vesting zij.
 Laat hen dan dreigen, zo men hoort,
 maar ziet, de Heere hen verstoort.
 Men kan niet doen hetgeen men wil
 Hij wenkt en zelfs de zee is stil.
 Wij moeten wel door stormen heen
 maar Koning Jezus laat ons nooit alleen.
 Zijn trouw is nu en te allen tijd
 Zijn liefde blijft in eeuwigheid.
 Hij speent ons dus van 's wereldds draf
 en leidt ons van onszelven af.
 Zo reizen wij dan veilig voort
 komen straks in Sions zalig oord,
 onder Jezus' zegenende handen,
 en zijn eeuwig dan verlost van banden.

12. Samenspraak (Met een zoekende ziel)

Hij:

'k Ben zo dor; 'k ben zo dodig
 had ik U maar veel meer nodig.
 Ik leef mij zelve veel te veel ach,
 had ik U maar tot mijn deel.

Zij:

Wie zijn leven wil behouden
 Zal Mij niet aanschouwen
 want Ik zal Mij openbaren
 Als gij alles voor Mij laat varen!
 Dan zal Ik gewis Mijn Geest u zenden
 opdat uw oog zich naar Mij zal wenden!

Hij:

'k Heb toch wel eens mogen smaken
 al het goede van Zijn Huis,
 dat mijn ziel naar Hem mocht haken
 onder ramp en smart en kruis
 'k leerde door al die wegen heen
 dat er maar éne rust bestond, -
 Want buiten Hem is er geen -
 die ons dan met God verbond.
 Maar ik zucht nog onder mijn zonden
 'k ben mijn schuldenpak niet kwijt
 ik gevoel mij zeer gebonden,
 ach, werd toch mijn ziel bevrijd.

Zij:
 Zo zucht men voor zichzelf
 maar, als straks het licht opgaat
 zult gij dieper moeten delven
 zien, dat gij Gods eer versmaadt.
 Want God, dat volzalig Wezen
 doet geen afstand van Zijn recht.
 Daar is angst en schrik en vrezende
 de ziel die zinkt daar onder weg.
 Men heeft niets meer daar te zeggen
 men aanvaardt Zijn straffen daar! 'k
 Zie mijzelf daar nog liggen
 als een misdraacht werd ik openbaar,
 Van nature van God gescheiden
 met de duivel wel vereend
 daarom die kloof tussen beiden
 Wie is 't die ons nu hulp verleent?
 Want de Geest des Heeren Heeren
 heeft ons hier volkomen overreed
 Ja dan wordt pas ons begeren:
 't Is goed wat Gij met ons deed.
 Daar ondertekent men met zijn bloed:
 ik heb het verdiend: het moet,
 verloren gaan, 'k kan niet bestaan!
 Een open afgrond grijnst ons aan
 wie zal ons hier nog gade slaan?
 Men zinkt al in de diepten neder.
 Maar zie... 't Lam dat spreekt nu teder:
 Ik, gaf Mij in deez' duist're nacht,
 van eeuwigheid heb Ik aan u gedacht.
 Ik heb voor u de pers getreden,
 aan 't vloekhout ook voor u geleden,
 de dood met al zijn angst en pijn,
 opdat uw schuld verzoend zou zijn.
 Ik kocht u 't recht ten eeuwigden leven,
 gij zijt van de Vader Mij gegeven.
 De Vader, die is nu Zelf voldaan!
 In 't volbrachte werk mocht ik voor Hem staan.
 In Jezus beschouwt Hij nu Zijn kind,
 Dat vrede in Zijn ogen vindt.
 Gemeenschap smaken met God Drie-Een
 Dat is het leven: dat alléén!

13. Tabor.

Het gaat bergwaarts op
 naar Tabors top.
 Zie de lijdend Knecht des Heeren staan.
 met de drie jongeren saam
 hoe Hij bad in 's Vaders Naam.
 Slaap beving aldaar hun ogen

maar Jezus lag in 't stof gebogen!
 Een zalige lichtglans hen omscheen,
 de Koning verschijnt in glans als een
 Wiens Godheid uit Hem straalt,
 waarvan liefde en vrede daalt.
 Zijn aangezicht een open hemel zij
 opdat de Kerk zich in Hem verblij.
 Vol eeuwige ontferming zijn 's Konings ogen
 zo zien zij Hem als overwinnaar uit de Hogen.
 Versterking naar Zijn mensheid,
 omdat het lijden Hem is bereid.
 Twee hemellingen dalen neder
 Mozes en Elia spreken weder.
 De wet en de beloften saam
 worden door Immanuël voldaan.
 Het gaat naar 't bitter lijden
 om Zijn Kerke te bevrijden.
 Maar, van dat heerlijke gezicht,
 waar reeds straalde eeuwig licht,
 zijn de jongeren ten zeerst ontdaan.
 Volkomen kan men 't niet verstaan.
Laat ons hier tabernak'len bouwen
om U zo eeuwig te aanschouwen.
 Een doorluchtige wolk daalt neer
 maar zijn discipelen zien niets meer.
 De Vader spreekt vol majesteit
 van Hem, die leeft in eeuwigheid:
 Deze is mijn geliefde Zoon,
 dien Ik u zend van 's hemels troon,
 Deze, die waarachtig God is in 't vlees.
 Hier bezwijkt haast hun geest.
 Mijn geliefde Zoon: wie zal 't verstaan
 wat God in Christus heeft gedaan?
 Hier zinkt het peillood in diepten neer
 hier vindt men geen gronden meer!
 Hij heeft Zijn volk lief als Zijn Zoon.
 Dat is vrucht van Zijn arbeidsloon.
 Daar ligt Zijn Kerk in 't stof gebogen!
 Dat kon de Heere niet gedogen
 Hij raakt met Zijn hand hen aan
 opdat zij 't zouden verstaan
 dat Hij hen zalig maken zou.
 Want Hij, die 't belooft, is getrouw.
 Straks zal uit 't donker het licht opgaan
 en dan zien zij de Koning staan
 met eer gekroond en heerlijkheid
 Zo worden zij Jeruzalem ingeleid
 die stad, die fundamenten heeft;
 daar, waar de Kerk nu eeuwig leeft;
 daar, waar geen maan of zon zal zijn,

met Hem drinken zij dan nieuwen wijn,
God Drie-enig zal alles in allen zijn. Amen.

14. Bediening des Woords. (1 April 1924)

Het verblijdend nieuws kwam ons ter oren:

De Heere voorziet in onze nood

't Evangelie klinkt ons straks

Tweemaal in de oren

en onze ziele ontvangt weer brood.

Wij werden smaadlijk afgewezen

men vond het niet de moeite waard

men hoeft dat volkje niet te vreezen

zie toe, dat gij ze nimmer spaart,

wij zijn in meerderheid toch velen

en daarom op ons doel gelet.

Wat kunnen ons hun wensen schelen

en zo werden wij aan de kant gezet.

Maar, God heeft hier Zijn Woord gezonden

Hij gordt Zijn knecht met krachten aan.

De nood is op zijn ziel gebonden.

Hij laat zijn volk niet schaamrood staan.

Komt, volk des Heeren, laat ons samen

ootmoedig op de knieën gaan.

Hij kent Zijn volk met namen

en laat geen arme smeker staan.

O, wil het nu nog eens betonen.

Dat Gij Heere, d' Almachtige, zijt.

O, wil Uw eigen werk bekronen

al zijn wij in de minderheid.

Als Gij dan maar met ons mag wezen,

dan zal de vijand 't straks verstaan

al bijt hij ons al in de pezen ,

Uw waarheid toch zal eeuwig bestaan.

Gij hebt beloofd: Ik zal u zijn ten zegen

en gezegend wil Ik dat gij ten zegen zij.

Ik leid u langs ongebaande wegen

toch zal uw ziel verheugd zijn in Mij.

'k Zal met Mijn raad u trouw, verzellen.

Mijn oog zal gedurig op U zijn.

Ik, zal de vijand nedervellen

Ik zal voor u zorgen, gij zijt Mijn.

Laat af en weet: Ik bende Heere

Verwinnaar over hel en dood!

O, dat wij geven U de ere

Die redden wilt uit allen nood.

'k Wil immers voor u henen treden

dan hebt gij daar een effen baan

Ik heb toch voor u gebeden:

Als gij Mij zoekt, laat dezen gaan!

Ik zal Mijn bijstand nooit onttrekken

Mijn Woord houdt toch eeuwig stand.
 Mijn Geest zal Ik in u verwekken
 dat is de zegen van Mijn hand.
 O, laat ons samen U zó verwachten,
 laat ons toch klein, ootmoedig zijn;
 laat bij ons geen kwaad vernachten
 doe lichten over ons Uw aanschijn.
 Hoe wonderlijk zijn, o God, Uw wegen
 Hoe groot Uw liefd' en trouw
 ach, is ons hart U alleen genegen
 opdat onze ziele U aanschouw!
 Dan zal ons hart Uw goedheid prijzen,
 wanneer Uw Geest ons pad bestraalt
 dan zal het loflied opwaarts rijzen
 wanneer Gij in de ziele daalt.
 't Wacht al op U, o Heere der Heeren.
 Op U slaan wij ootmoedig 't oog
 opdat wij samen U begeren
 Schenk ons Uw bijstand van omhoog.
 Gewis, Gij zult niet achter blijven
 Uw naam, die toch Ontfermer is -
 laat ons alleenlijk op U drijven
 de arme gedenkt, Gij toch gewis.
 Dan zal er een zoete ruste wezen
 een vrede, die 't verstand te boven gaat.
 Dan is in ons een kinderlijke vreze
 hoe zalig toch wie zich op U verlaat.
 Laat dan de wereld ons maar haten,
 verachten zo veel zij 't kan
 daar zijn bij onze Koning maten
 want Hij regeert, wat zult gij dan?
 Uw eigen graf alleenlijk delven
 't Oordeel uitwerken tot de dood
 dan zult gij voor eeuwig zelven
 moeten verzinken in de grootste nood.
 Zijn wij nu beter als die mensen?
 O nee, ik erken volmondig nee!
 Gij alleen, o Heere, onderscheidt hen,
 Gij zijt Redder, anders geen!
 De schuld die door hen is bedreven
 wordt in der eeuwigheid niet vergeven!
 De schuld, die Sion heeft gedaan
 Daarmee werd het Lam belaân.
 Hij droeg voor haar die smaad en hoon
 Nu zijn smaad en dood tot hemelboòn.
 Hij leidt ons uit dit tranendal,
 Sion eeuwig bij Hem wezen zal. Amen.

Ons Bethel. Tot heden. Gode de eere!

*'k Zal Sions, 'k zal der armen spijs
 Hier zeeg'nen op de ruimste wijs;
 Hier zal Ik, Mijnen Naam ten prijs
 De priesters met Mijn heil bekleen,'
 En 't volk doen juichen, weltevreen. (Ps. 132: 10.)*

Het verzoek van een driehonderd leden der gemeente om twee preekbeurten per Zondag naar Schrift en belijdenis, werd zonder nadere overweging door de Kerkenraad afgewezen. Dit leidde tot de oprichting van de vereniging "Calvijn" en het stichten van een eigen gebouw, zodat het Gereformeerde volk tweemaal kan opgaan.

15. Aan de voeten van Jezus.

In Bethanië was een gezin,
 daar kwam de Koning dikwijls in.
 Martha, getrokken door Gods Geest,
 is echter in liefde niet 't meest!
 Genà en werk vlecht zij dooreen,
 nu moet zij werken, zo het scheen.
 Ach, zegt zij: Meester, zie eens aan,
 zij laat mij maar alleen begaan.
 Gebied haar, nu eens op te staan,
 en met mij aan het werk te gaan.

Martha, gij bekommert u over veel,
 en daarom is niet groot uw deel.
 Ik moet u wel bestraffen, kind,
 omdat gij niet alles in Mij vindt.
 Maria rust aan mijne voeten uit,
 dat is de plaats van Mijne Bruid.
 Zij heeft in haar zelf geen rust
 Ik ben haar leven en haar lust;
 zij verwacht van deez' aard' niet meer
 zij leeft voor mij en tot mijn eer.
 En Lazarus, dien Ik bemin
 kwam uit de dood weer 't leven in;
 ja, Ik ontsloot voor hem het graf
 zodat Ik hem u wedergaf;
 hier moogt gij samen nu beschouwen
 Mijn eeuwige liefde en trouwe,
 Ik min u met zijn drieën saam,
 gij zijt verbonden in Mijn Naam.

Wie is nodig? Gij alléén!
 Gij geeft vrede! anders geen!
 Wat geeft hier de aarde?
 't Is alles schijn, niets heeft waarde,
 noodzakelijk dat éne goed,
 wat rust geeft voor het gemoed.

Gij Koning Sions, Vorst van 't heelal
 In U is zaligheid, gans en al.
 Gij zijt 't, die onze ziel vervoer'
 Uw liefde is een eeuwig snoer,
 Verbonden met een Drie-enig God,
 Dan wacht ons een eeuwig zalig lot.
 Hij voert ons straks naar 's Vaders Huis.
 Dat doet Hij om Jezus wil, aan Sions gruis.

16. Biduur voor het gewas.

Het is thans biduur voor het gewas,
 wie met mij voelt, die merkt het ras.
 Wie is betaamlijk in het kleed,
 van zond-gevoel en 't diepste leed?
 Zien wij op ons zelven neer,
 dan is er geen verwachting meer.
 Het is verbeurd in menig stond
 ook vrucht en kruid, dat spruit uit de grond.
 En toch, Uwe beloftenissen,
 die zullen nooit vervulling missen.
 Gij hebt gesproken: van nu voortaan
 zullen zomer en winter voorbijgaan.
 Zo vervult Gij alles naar d' orde van de tijd.
 Uw wijsheid ligt op al Uw werken verspreid.
 En naar Uw eis en naar Uw Woord,
 zo zegt Gij ons: brengt vruchten voort.
 Gij zocht naar vrucht, en vondt er geen;
 en wat Gij wondt, dat stonk alleen.

Wie zal bestaan in dit gericht,
 daar al het schepsel voor U zwicht?
 want vol van macht en majesteit,
 laat Gij zien, onze verdoemelijkheid.
 Welzalig dien Gij hebt verkoren
 die door U is wederom-geboren.
 Ook zij, zij zuchten menig stond,
 en zien geen vruchten uit deez' grond;
 ze zijn zichzelf menig keer
 een raadsel en zij zien niets meer
 dan al hetgeen wat Hem mishaaft,
 en alleen de dood vruchten draagt.
 Wat groeit er op deez' dorre grond?
 niets, of 't vloeit uit 't genàverbondl
 Wat leert de Koning ons daar verstaan,
 dat al het onze moet vergaan.
 Uw vrucht die is uit Mij alleen,
 en andere vruchten zijn er geen.
 Zo worden twee tesaam verbonden,
 zo wordt d' onvruchtbaarheid verslonden

zo drijft de een de ander uit,
dit is het deel van Sions Bruid.

17. Gethsémané.

Het Lam gaat naar Gethsémané's hof
Hij buigt zich zeer diep in het stof.
De jongeren zien het van verre aan,
daar drie met Hem verder medegaan.
Hij, werd beangst en zeer benauwd
en, zijn discipelen, daarmee niet vertrouwd;
door droefheid gans verslagen,
zodat Hij zelf hun komt vragen:
kunt gij niet waken éne stond?
Gesloten is hun oog en mond.
Het bittere lijden: wie zal 't verstaan
dat God van God straks is ontdaan?
De pers treedt Hij geheel alleen,
van Sion is met Hem geen één!
En in Zijn reine Middelaarsziel
Wie zal 't verstaan toen Hij voorover viel
de diepte van de zondesmart?
Zij gaat tot in Zijn heilig hart.
De stormen breken los te saam,
o, laat deez' beker van Mij gaan!
De dood perst hier het leven uit,
het gaat hier naar Gods raadsbesluit.
Hij beroept Zich op Zijn Vader weer,
maar deze spreekt geheel niet meer.
Alleenlijk daalt een engel neder,
en die versterkt Hem weder,
Hij lijdt volkomen in het vlees,
daarom bezweek haast Zijn geest.
*Doch niet Mijn wil, de Uwe alleen
geschiede naar Uw Woord en anders geen.*
De Kerk alleen die kan t verstaan,
de geest: gewillig; het vlees: 't is zwak.
Hij draagt alleen der Kerke zondepak.
Ik heilig voor u dit onzalig oord,
slaapt daarom dan ook maar rustig voort.
De stormen worden tot een orkaan
de angst en smart? Wie zal ze verstaan!
Doch daar breekt de overwinning door
Uw wil geschiede: zo hoort ons oor.
Deze sprake mag de Kerk verstaan
en uit haar kracht in Gods wegen gaan.

*Mijn ziel, die naar den vrede haakt
En 't morrend ongenoegen vraakt
Is in mij als een kind gespeend,
En heeft zich met Uw wil vereend.* (Ps. 131 : 3).

18. Loflied.

'k Zal U, mijn God en Koning, prijzen,
 het loflied mag in mijn zang verrijzen
 wie zou zich niet in 't stof terneder buigen?
 Wie zou niet vrolijk in U juichen?
 Als Gij daar voor ons henentreedt
 Uw volk met gerechtigheid bekleedt;
 wanneer Gij voor hen henengaat
 en hen met zegeningen overlaadt!
 Ja, als Gij in liefde aan hen denkt
 hen roept en tot U wenkt,
 hen nodigt aan de ronde Dis,
 waar alles, alles enkel liefde is.
 Hoe komt men daar? op welke grond?
 't Vloeit voort uit 't eeuwig trouwverbond!

19. Aan de Bruidegom.

Kom in mijn ziel, o Bruidegom,
 ach, leidt mij in Uw heiligdom.
 Mijn geest die zwerft zo immer af,
 zalig, dat gij mij het leven gaf.

Kom in mijn hart, o Schoonste van d' aard,
 Gij zijt alleen mijn leven waard.
 Ik vond U, in de grootste nood,
 toen 'k zonk in de eeuwige dood!
 O, eeuwig wonder: wie kan 't verstaan:
 de dood is voor mij teniet gedaan!
 het leven en de onverderfelijkheid,
 is voor mij in eeuwigheid bereid.

Hoe schoon zijn dan toch Uw gangen,
 mijn ziel hoort nu reeds de zangen
 van die grote verlost scharen,
 die eeuwig hun *hallelujah's* paren.

20. De Koets van Salomo. (Naar Hoogl. 3: 9-10)

Van paarden en wagens te melden
 dat hoort men in 't preken reeds zelden
 maar door des Heeren macht,
 zien wij hier een koets gedragen,
 in grote staatsiepracht.
 Komt, laat ons samen eens beschouwen
 en slaan aandachtig gade:
 Hier is het verbond van Gods trouwe
 hier is alles vrij' genade.
 De koets is van cederen gebouwd,
 is van welriekend en duurzaam hout.
 Van 't fijnste goud is hier de grond

zij rust in het Genadeverbond.
 Het is Gods welbehagen
 waardoor zij wordt gedragen.
 Van zilver zijn de pilaren
 wie zal ze schatten naar waarde?
 Heiligheid, gerechtigheid, wijsheid, liefde saam,
 worden hier verbonden in Zijnen Naam;
 het purper-kleed valt er over heen
 ziet, nu is het te samen één!
 Op de tapijten, binnen de wand,
 daar staat geschreven door Gods hand:
 Ik verlaat u niet in allen nood,
 Ik ben getrouw tot in de dood;
 zo zeker Ik mijn leven gaf,
 o daalt het uwe in het graf;
 dan draagt de koets u zalig voort
 tot in het eeuwig, zalig oord.
 Maar schouw nu eens van binnen uit
 daar rust de Koning met Zijn Bruid.
 En wilt gij nu haar stem eens horen?
 O, dat zij uwe ziel bekoren!
 Vol tedere verwondering roept zij uit:
 En dát aan zo'n zwarte Bruid!
 De Bruidegom spreekt tot Zijn kind:
 Gij wordt door Mij allerteerst bemind
 Mijn kleed heb Ik u gegeven het is, o Bruid,
 met bloed geweven dit is het kleed der gerechtigheid
 dat Ik u om de schouders spreid
 en in uw hand de overwinningspalm
 die voor Mij was een lijdenshalm
 de kroon zet Ik u zelf op het hoofd,
 de liefde wordt nimmermeer verdoofd.
 Toen de doornen kroon Mijn hoofd doorwond
 toen was het Mij een bange stond
 En 'k riep door al die smarten heen:
 Mijn God, nu ben Ik gans alleen!

O Bruid, o gunsteling des Heeren
 Ik heb u lief om 's Vaders eren
 en toen de afgrond zich ontsloot,
 gaf Ik Mijzelf in de dood.
 Ik heb de hel, de dood, veracht
 en Ik verrees de derde dag.
 Ik ben u slechts wat voorgegaan
 straks zult gij voor Mijn aanzicht staan.
 Het is volbracht, het Middelaarswerk
 nu blijft er een rust over voor de :Kerk.
 Ik ben nu in Mijns Vaders Huis,
 en verwacht u weldra eeuwig Thuis!
 Hier spreekt men geen woorden meer

hier zinkt men in aanbidding neer
 hier buigt men zich voor 's Heeren troon
 Drie-enig God: wees geloofd
 Gij schenkt mij wat Gij belooft.
 O Lam Gods, dat voor mij is geslacht
 Lof en eer zij U eeuwig toegebracht.
 'k Voel in mij zelf nooit minder waarde
 dan wanneer gij alles in mij zijt.
 Gij, die mij in Uw armen gaarde
 dan ben ik in mijn ziel verblijd.
 Gij zijt mijn al, Gij zijt mijn leven,
 hoe dierbaar Gij mij in alles zijt
 dat doet mijn ziel U steeds aankleven
 Hoe zalig in U te worden ingeleid.
 Zo zij alleen, op U ons betrouwen
 op U, o dierbare Immanuël
 in gunst Uw aangezicht aanschouwen
 Dat is een zalige Hemelwel!

21. Geloofsvertrouwen

Ach Heere, God der legerscharen
 Ik voel mij zelven in de baren
 de zee slaat met haar golven hoog
 ach, dat ik in U verzinken moog'
 Dan zal er een zoete ruste wezen
 hoe fel de storm, ik zal niet vrezen.
 Gij hebt mij telkens uitgered
 verhoord op 't ootmoedig smeekgebed
 Gij liet mij nimmer schaamrood staan
 'k mocht met mijn noden tot U gaan.
 Zo werdt Gij met Uw kind verbonden
 'k mag rusten op die eeuw'ge rots,
 hoe verwoed de zee mij tegen klots'.

22. Minnelied op Jezus.

Ik min Hem in mijn hart zo teer
 Hij is mijn leven en mijn eer
 Hij is de zaligheid der ziel
 hoe zoet, wanneer ik voor Hem kniel.
 Ik schouw in Hem 's Vaders aangezicht
 een zee van zaligheid en licht.
 Wanneer Zijn Geest mij zó bestraalt,
 d' eeuwige vrede nederdaalt.

Dan jubelt de ziel: o Levensvorst!
 O voed mijn ziel met dorst
 naar Uw gerechtigheid alleen
 in U verzadigd als een
 die aan de Dis met reine wijn
 verslonden in mijn God mag zijn.

Wie zal van de Eeuwige gewagen?
 Wie kan die volle liefde dragen?
 't Is voor de eeuwigheid bewaard
 voor Sion, dat Hij straks vergaart.
 Staat ook uw naam in 't Boek geschreven?
 Dán zult gij juichen, eeuwig leven!

23. De lijdende Borg.

O zie, o zie Uw Koning staan
 met smaad en spot en hoon belaan.
 Laat ons in deze diepten dalen
 die eeuwige liefde kent geen palen.
 Men moet hier ogenvoor ontvangen
 want anders verstommen onze zangen.
 Aanschouw uw Koning nu, o Bruid;
 De Koning leve, zo roept zij luid.
 Voor de geestelijke rechtbank dagen
 zij Hem, en zullen Pilatus vragen
 en zelfs Herodes lacht dit wel toe
 van list beramen nimmer moe.
 Hij moet weg van deez' aard'
 het leven is Hij niet meer waard.
 En achter al die droeve zaken
 zien wij zijn Rechter en Zijn Maker
 de eeuwige gerechtigheid eist
 dat Hij volkomen voldoening bewijst.
 Vervloekt is hij die hangt aan 't kruis,
 Hij draagt de smaad van Sions gruis.
 zie uw Koning, aanschouw Hem daar,
 gezeseld wordt Hij door die schaar
 van alle klederen beroofd.
 Maar Zijne liefde wordt niet gedoofd,
 de slagen vallen op Hem neder
 het schouwspel wordt nog wreder
 Men maakt Hem tot een spotkoning
 de doornenkrans is Zijne kroning
 't purperen kleed hangt om Hem heen
 hierin is de ganse bende één
 om vol verheuging Hem te smaden
 met schimp en hoon Hem te overladen,
 een rietstok U ten scepter zij!

Vervloekt werdt Gij, en dat voor mij!
 Hij heeft de straf voor ons doordragen
 Sion, dat onze harten naar Hem vragen
 laat ons dan samen Hem begroeten!
 Gezegend Lam Gods, 'k kniel aan Uw voeten
 hoe dierbaar zijt Gij in deze gangen

't doet onze ziel naar U verlangen.
 Gezegend is ons die doornenkroon
 gezegend al die smaad en hoon
 gezegend in het purper-kleed
 gezegend omdat Gij voor ons leedt
 gezegend die rietstok om ons te regeren
 gezegend voor eeuwig om U te begeren!

24. Pelgrimslied.

Het leven hier beneden
 is 't land der ruste niet
 het zal ons al begeven
 vergank'lijk wat men ziet.

Was ik door smart verslagen
 had ik in mijn ziele pijn
 het zijn toch liefdesslagen
 dat lust en rust in U zijn.

Die rust zal ik niet derven
 daar wij door Godes Zoon
 van schuld en vloed ontheven
 straks buigen voor Uw troon.

Ik zal niet morrend klagen
 niet zuchten onder 't kruis
 ik zie de morgen dagen
 dan ben ik eeuwig Thuis!

25. Verlangen.

Ik verlang naar Hem, mijn Koning
 ik verlang naar 's Vaders woning;
 mijn ziel die dorst naar U alleen
 U heb ik lief en anders geen.
 Gij wint mijn ziel zo zalig in,
 ik voel Uw teed're liefdemin.

Ik zucht: hoe lange nog, o Heere
 wanneer zal ik leven tot Uw ere?
 Mijn ziel zinkt weg in haar gewezen
 ik verlang naar U, naar U alléén.
 O Bron, o zalige Heilsfontein
 wanneer toch zal ik bij U zijn?

Dan vrede door het bloed van 't Lam
 die sterke Leeuw uit Juda's stam.
 Uw Geest, die in mijn ziele welt
 zodat mijn hart Uw liefde meldt.

Dan zal ik U, mijn Koning, prijzen
op Gode betamelijke wijzen. Amen.

26. Klacht en dank.

Hoe goed waart Gij, o Sions Vorst,
Die levenswater gaaft voor onzen dorst,
O Bron van zalig hartverblijden
onze Trooster in al ons lijden.
De zonde kan ons zo verwonden
dit zijn voor het hart bange stonden;
dan, worstelen, smeken om genade
dan bukken in 't stof als een made.
Wie zijn wij toch in Uwe ogen?
Dan zijn wij gans ter neergebogen
dan rijst er zulk een bange klacht
dan is het zulk een donkere nacht.
Maar neen, de Heere, Sions Koning,
treedt uit Zijn heilige hemelwoning
en spreekt door Zijner knechten mond
Dat 't Lam zich eeuwig met hen verbond.
De raad des Heeren zal bestaan
het Lam is ten hemel ingegaan
verheven op zijn hemeltrou
omringd door duizenden hemelboón.
De vier dieren zijn levende vol leven
om het Lam al de eere te geven.
Daar staat Hij dan in zijnen trou
met de tekenen van Zijn arbeidslou
Zó zien zij Hem die ons zijn voorgegaan
en zo blijft Hij eeuwig voor hen staan!
Zó zullen ook Gods kinderen dezer eeuw
verheerlijken die sterke Leeuw
Die overwon en alles heeft volbracht
met Zijn hoornen stiet de helse macht
de duivel werd door Hem vertreden
Hij heeft voor Sion alles geleden.
O zalige Bron, o dierbare Heil-fontein!
ach mocht ik U naar waarde schatten
Maar wie zal de Eeuwige bevatte?
O, mocht ik U de eer steeds geven,
dan zijt Gij 't al, ja gans mijn leven
om U zo zalig te ontmoeten
U altijd eeuwig te begroeten
Gezegend Lam, dat overwonnen heeft
Gezegende Goël, Die eeuwig leeft.

27. Het is volbracht.

Na de drie-urige duistere nacht
riep het Lam luide: Het is volbracht!
Vader in Uwe handen beveel ik Mijn geest!

Dit is het triomflied op het feest.
 Het is volbracht het werk des Heeren
 het is volbracht tot 's Vaders ere.
 Het is volbracht voor de strijdende Kerk
 het is volbracht, al, ja, al Gods werk!
 O Sion, prijs Uw Koning met uw hart
 Hij is ingegaan in onze smart
 in al de golven en de baren
 die Zijn benauwde ziel vervaren.
 Het is volbracht, wie kan het vatten
 die eeuwige liefde, nooit te schatten?
 De beker is geledigd tot op de grond
 des duivels kop verslagen. Hij doorstond
 Hij is bij de rijken geweest in Zijn dood
 de aarde houdt het Lam omvangen in haar schoot
 hier heiligt Hij het graf voor haar
 volbracht is het nu óók daar!
 Het is volbracht ook voor mij
 Daarom leef ik eeuwig aan Zijn zij. Amen.

28. Paaszang.

De Heere is waarlijk opgestaan
 Hij heeft de dood teniet gedaan
 Hij overwon de hel, het Lam
 de sterke Leeuw uit Juda's stam.
 Verheugd is Sion in de geest
 de glorie van het blijde feest
 die door de dood in duist're nacht
 voor mijne ziele riep: Het is volbracht.
 De vrouwen gaan naar 't stille graf
 de liefde straalde daarin af
 doch zij, met specerijen beladen
 mengen dooreen vlees en genade.
 De aarde beefde onder hun voeten
 wat zullen zij nu toch ontmoeten?
 Bij die eeuwige werkelijkheden
 daar beeft de aarde en zucht zijn beden
 gans het schepsel is in barensnood
 ook juichend dat Hij verrees uit de dood.
 Een hemelbode sterk in kracht
 wentelt de zware steen met macht
 gediensstige geesten om harentwil
 o, sta toch hier met eerbied stil.
 Hij wacht de komst der vrouwen af
 zij staren straks in het open graf
 de tekenen van Zijn dood zijn daar
 het is voor hen een blijde maar.
 De engel spreekt de vrouwen aan:
uw Koning is immers opgestaan.
 O, ik voel het nu ook in deze stond

Hij leeft, die zich met mij verbond
 Zijn voetstap zet Hij in mijn ziel
 zodat ik in aanbidding kniel
 'k voel in mijn hart die zalige vrede
 ik stamel nu een dankende bede
 Mijn kind: Ik zorg voor u geheel
 Ik ben in eeuwigheid uw deel!
 De zangtijd is er, zie uw Liefste aan
 O zalige Bron, o Heilsfontein,
 kom o schone, zie Mij staan
 om eeuwig met U één te zijn.
 Mijn redenen zijn uw gehemelte zoet
 Nu vloeit het voort uit s Vaders hand
 Ik heb geen verwijt, alles is goed!
 hoe zalig te leven in dezen stand.
 om niets te zijn in eigen ogen
 Kom, laten wij samen eens beschouwen
 om eeuwig 't Lam te verhogen.
 En wandelen door Vaders landouwen
 De Geest des Heeren bezingt
 Zijn lof beziet het werk Mijner hand
 de Drie-Eenige daalt in Zijn hof,
 Ik bracht het al tot stand
 verheerlijkt daar Zijn eigen werk
 Ik wil al uw genegenheden
 Zijn liefde kent noch paal noch perk.
 Ik ben het Hoofd, gij zijt de leden.
 Zo zinkt Sion voor Hem neer
 Dat is de stem mijns Liefste
 en prijst Hem als Sions Heer'
 Hij komt over de heuvelen, merkt u 't niet?
 Daar leert zij op het diepst verstaan:
 't Is al uit U, Gij hebt 't gedaan!
 Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij:
Sta op, mijn vriendin, kom aan tot mij!
 'k Zal daarom een lied U dichten
 Dat Uw aanschijn mij belichten
 De winter is voorbijgegaan
 de lentetijd breekt weder aan.
 Laat Uw Geest mijn geest bestralen
 waarvan alles af moet dalen;
 de zangtijd genaakt, de tortel wordt gehoord
 de vijgeboom brengt zijn vruchten voort.
 De wijnstok geeft reuk en druiven
 de eeuwige vrede u toe komt wuiven.
 Dan zal ik U, mijn Koning prijzen,
 op tederste harte-wijzen! Amen.

29. Lentetijd. (naar Hooglied 2:10-13)

Ik wek u op, o Mijn vriendin
 k heb lust tot u en groten zin
 en door de traliën zie Ik u heen
 want u verloor Ik, anders geen!

Mijn ingewand is vol ontferming
 Ik hoor u zuchten, 'k ken uw kerming
 de lentetijd is aangebroken
 kom Liefste, uw hart word' ontstoken

De zangtijd is er, zie uw Liefste aan
 Kom, o schone, zie Mij staan.
 Kom, mijn vriendin, o liefste mijn
 en smaak van deze hemelwijn!

Rust nu eens uit aan Mijn borst
 en drink deez' wateren voor uw dorst.
 Verkwikt zult gij en zalig zijn
 en jubelen: *Gij zijt mijn!*

Ik ben gans ontroerd, 'k kan niet spreken;
 o ziet Gij dan niet mijn gebreken
 bedekt Gij mij met Uw handen
 zodat ik niet word te schanden?

Wilt Gij U met zo'n Bruid paren?
 Dan trilt mijn ziel met alle snaren:
 o Liefste mijn, ik min U teer
 en buig mij in aanbidding neer!

En stamel vol van zoete vree
 een danklied en een bee.
 Ach, kon ik U naar waarde minnen
 maar 'k heb geen woorden en geen zinnen;

Doch straks zal ik U eeuwig prijzen
 dan zal het zijn op volmaakte wijzen
 als ik stervende zal henen gaan
 om eenmaal juichend op te staan.

Als Gij met groot geluid zult komen
 tot eeuwige blijdschap van de vromen
 dan is de Lamsbruiloft daar
 dan juichen met die blijde schaar.

Dan zal het eeuwig lente zijn,
 de winter zal voor goed verdwijn
 o zalige toekomst, o kom ras
 o eeuwigheid, dat 'k bij u was!

30. Opgetrokken.

Verborgten leven wordt gevonden
 in het volk met Hem verbonden.
 Hij wil zich zijner openbaren
 Zijn liefde hen verklaren.
 Zoete, zalige hemel-vree
 lieflijk ruist het als de zee.
 Ik ken een mens op aarde,
 bezit in zichzelf geen waarde,
 ik ken een mens, vol van ellenden,
 zo Gij, o God, Uw licht wilt zenden
 dan verzinken wij door onze zonden
 vol van striemen en van wonden
 dan is 't onrein van voet tot hoofd
 maar eeuwig wonder, God zij geloofd!
 Door deze diepten gaat het heen
 voor God verschijnen en dan alléén!
 Wie zal voor U, o God, bestaan?
 Gij zijt volmaakt; ik moet vergaan.
 Uw deugden, heilig rein en goed
 Uw majesteit legt Gij in 't gemoed
 Gij kunt van 't recht geen afstand doen
 zodat wij naar de afgrond spoén
 ik heb 't verdiend.
 Dan zinkt men neer
 in... d' armen van Sions Opperheer!
 't Lam was hier in neergezonken
 nu wordt Uw Kerk van liefde dronken
 Ik spreek u vrij om Zijnentwil
 de woeste zee is geheellijk stil
 de Geest des vredes daalt in de ziel
 zodat ik in aanbidding kniel.
 Hij voert haar naar omhoog
 en leidt haar door de wolken boog,
 daar smaakt zij reeds die hemelwijn
 Hij spreekt tot haar: Gij zijt de Mijn
 zo staat gij nu voor Mijn troon
 't Is vrucht van Mijn lieve Zoon.
 Zó zult gij eeuwig met Hem paren
 Hem loven straks op harp en snaren.
 Daar smaakt men reeds dat eeuwig leven,
 dat zal eeuwig 't deel van Sion wezen
 daar zijn geen woorden voor op aard'
 voor 't hiernamaals blijft dit bewaard.
 Vaart men van de aard' naar 's hemels hof
 dan verzinken wij in des Heeren lof;
 en komen wij tot de aarde weer
 de herinnering leeft tot Zijne eer
 de taal ontbreekt, men kan niet spreken

dit is zo groot ... een eeuwig teken!
 Gij mijn God in Christus alles zijt
 door Uwen Geest ons altijd leidt
 Gij wordt verheerlijkt in Uw werk
 de zoete vrucht is voor de Kerk.
 Maar ... nu gaat onze ziel verlangen
 vol weemoed klinken onze zangen!
 Hoe lang nog in deez' tent te zuchten,
 hoe lang nog al deez' ongenuchten?
 De tortelduif, zij kirt en schreit
 o, dat Gij toch Uw kind verblijdt
 mijn nieren verlangen in mijn schoot!
 De eeuwige liefde is de boot,
 waarmede wij straks veilig belanden
 om op de eeuwige liefde te stranden.
 Ja, zalig vergaan in de liefde van God
 dat is dan mijn deel, ja ons zalig lot!
 Dan zal door die branding het onze vergaan
 en verheerlijkt ik voor Zijn aangezicht staan. Amen.

31. Rust in God.

Zou ik dan Uw stem niet horen
 daar Gij zo beminnelijk spreekt?
 Gij, die zelf mijn oor doorboorde
 troostte mij in al mijn leed
 Ja, ik voel in angst en smart
 dat Gij mij troost aan 's Vaders hart.
 Mijn zuchten en al mijn zorgen
 zijn voor Uw aangezicht niet verborgen.
 Wilt Gij mij in alles leren
 door verdrukking in te gaan
 opdat wij U ootmoedig eren
 daar Gij het pad zelf hebt begaan.
 Zo worden wij in smart verbonden
 zo worden wij vereend in 't kruis
 zo giet Gij olie in de wonden
 zo verlangen wij naar Huis.
 Gij toch zelf hebt gesproken:
 Ik ben Verwinnaar in de strijd
 Ik heb de macht der hel gebroken
 Ik leef tot in all' eeuwigheid.
 'k geef u dit als onderpanden
 Ik ben getrouw tot in de dood
 ontvang dit nu uit mijne handen
 want het is Mijn arbeidsloon.
 Zo hebt Gij de weg ontsloten,
 een geopende toegang tot de troon.
 Zo wordt de liefde Gods genoten
 Mijn dochter: Gij zijt heel schoon
 'k Schouw u in Zijn offeranden

'k zie u in Zijn heerlijk beeld,
 Ik bemin u in een Ander
 zalig zijn wij nu vereend.
 Hier druipt het al van mirre
 stroomt door Uwen Geest hier binnen
 zalige blijdschap, liefde en vree
 hier is de hemel reeds benee.

32. Gods Tortelduif.

De tortelduif ... hoort, hoe zij kirt
 in de diepte groeit zij als een mirt
 haar stem is niet verheven hoog
 ootmoedig staart zij naar 's hemels boog
 ze uit zo menig' bange klacht
 en weent zelfs in de nacht.
 Het licht des Geestes straalt naar beneén
 zij leert zich kennen als een
 die alles, alles heeft verbeurd
 en daarom dat zij bitter treurt:
 zie mij niet aan, daar zo zwart ik ben
 vol van zonde en ellend'
 ik kan mijzelf niet eens verklaren
 kan alleen de doodstaat openbaren
 en dan daarbij: ik voel een smart
 ik mis uw liefde in mijn hart.
 Mocht ik weer Uw gunst aanschouwen
 Gij toch zijt de God van mijn betrouwen
 Nu moet ik wel verlegen staan
 Ik ben weer van U afgegaan
 maar... missen kan ik U niet meer
 Gij zijt mijn Goël en mijn Heer'!
 Wil toch, naar Uw macht en majesteit
 over mij regeren tot in eeuwigheid.
 O Koning, Vorst van Sion schoon
 stel Uw liefde eens ten toon
 en leg Uw hand zegenende op mij
 opdat Gij alles in mij zij!
 Daar daalt de eeuwige vrede neer
 Zijn bloed reinigt u immer weer
 Ik zie u altijd in Mijn Zoon
 in 'sMiddelaarswerk, Zijn arbeidsloon
 Ik heb in Hem een welbehagen!
 Daarom zal de eeuwige morgen dagen
 dan stel Ik u Mijn Vader voor
 dan juicht het gans de hemel door
 van zoete, zalige hemelklanken
 om God Drie-enig vol te danken.
 Eénmaal zal onze stem zich paren
 met al die vrijgekochte scharen.
 Hier zinkt men neer en zwijgt stil

't Is altéén om U, om Godes wil. Amen.

33. Het snoeimes.

De Landman schouwt... en ziet de rank
 Een snoeimes bij zich... Gode zij dank
 snijdt Hij die wilde loten af
 opdat de rank haar vruchten gaf.
 Maar zie, daar is een open wond
 't Is voor de ziel een droeve stond
 want men bemint zijn eigen vlees
 maar de Heere wil de geest,
 volmaken voor dat hemels goed
 zodat alles in Hem verzinken moet.
 Niet sparende zal Ik u sparen
 door verwonden u bewaren.
 Het goud moet van het schuim ontdaan!
 Wie zal Zijn liefde hier verstaan?
 Geheiligd door het lijden
 zal Hij geen wond vermijden.
 Ja, 'k heb Hem lief, al moet ik sterven
 opdat ik leef en niet bederve.
 Ik kan 't wel altijd niet verstaan
 o, laat Uw heerlijk licht opgaan,
 dan zien wij door de nevelen heen
 dat Gij ons van de aarde speen.
 Ik zal U altijd trouw vergezellen
 door Mijn genade voor Mij stellen.
 O, Eeuwige liefde, o trouw-verbond
 in de eeuwige vrede raad gegrond
 Gij zult mij eeuwig trouw geleiden
 In eeuwigheid ons straks verblijden.

34. Bede om reiniging.

Waar kan men toch zo hoog mee zijn?
 't is alles ijdelheid en schijn
 en toch wilt Gij ons door alles leren
 opdat wij ons voor U verneren
 dat is geen vrucht van eigen grond!
 De Landman snijdt en wondt
 De smarten worden ons niet bespaard
 dat doet Hij om dien wilde aard
 in het hoogmoedig "ik" te binden,
 opdat wij straks vrede vinden.
*Ik zal niet rusten, voordat gij,
 gereinigd en geheiligd zij.*

Snijd dan maar in al word ik verwond
 ik leg mijn handen op mijn mond
 en vraag alleen onder smart en pijn
 om eenswillend met U te zijn.

35. Gesnoeid.

Het snoeimes is diep ingegaan
 het is eeuwige liefde, wij kan 't verstaan?
 Wel zij, die voelde de pijn der zonden
 die zijn heiligheid schonden.

Hij is zo heilig, rein en goed
 vol tedere liefde Zijn gemoed
 Zijn liefdehand sneed af de loot
 dat is voor ons vlees de dood.

Maar Hij, die de wond geslagen heeft
 betoont ook, dat Hij voor mij leeft
 om te verbinden in mijn smarten
 wijl Hij ons drukt aan Zijn hart.

Een traan valt wel op Uw borst
 't is genezend voor de zonedorst.
 Men vraagt naar U,
 naar U alleen
 zodat Gij ons van de aarde speen'.

36. Ingewonnen.

'k Mag het eens zijn, zo Vader 't doet
 'k ben ingewonnen; het kruis is zoet
 want gedurig ziet Hij mij aan als het Lam,
 dat voor mij heeft voldaan.
 Hij draagt mij met mijn kruis
 zodat ik verlang naar het Vaderhuis.
 Ik lig hier voor rekening van mijn Koning
 Het bittere smaakt zoeter dan honing.
 Ik moet toch van het mijne ontdaan
 In dit zo schamele kleet kan 'k niet bestaan.
 Zou ik wenen als ik ruilen mag
 Met het kleet, dat blinkt vol staatsiepracht?
 Hij gaf mij een blik en ik mocht het verstaan
 de wereld viel weg als een ijdele waan
 ik kreeg in het oog waarom Hij 't deed
 zo trek ik zelfs voordeel uit moeite en leed.

37. Hemelvaart.

Welk een bron van zielsverblijding
 zulk een openbaring, zulk een tijding
 dat Hij is ingegaan in 't eeuwig Feest
 waar Hij nu als Koning eeuwig leeft
 door Zijn dood en lijdensnacht,
 het werk der liefde heeft volbracht.
 Hij leeft aan 's Vaders rechterhand
 in Kanaän, in 't beloofde Land.

De engelen die jubelen saam
 met 't Sion Gods in Zijn naam.
 En 't volk, dat nog op aarde leeft
 verblijde zich in 's Konings feest,
 zij zien toch uit vol van verlangen
 wijl liefde straalt van hunne wangen:
 hoe lange nog, o dierbare Koning
 dat ik bij U ben in 's Vaders woning
 om op gans volmaakte wijzen
 in reine klanken U te prijzen.
 Gij kocht ons met Uw dierbaar bloed
 dat offer was de Vader goed.

38. Pinksterbelofte.

Ik zal u geen weezen laten
 'k zend Mijn Geest in ruime maten
 'k blijf in Mijn heerlijkheid u gedenken
 zal ook, straks mijn Geest u schenken.

Lieve Geest van God de Vader
 milde Bron en Zegen-ader
 Heilige Geest van Sions Koning
 maak deez' tempel tot Uw woning.

Vader, Zoon en Heilige Geest
 o, bereid ons voor dat Feest
 om in zalige hemel-klanken
 Uw liefde en trouw te danken.

Wil mijn ziel dan zóó bevruchten
 daal toch in en hoor mijn zuchten
 opdat Uw Geest in ons getuigt
 en met onzen geest dan juicht.

Om een kind van U te zijn
 en te horen: *gij zijt Mijn.*
 Zo bevrucht Gij dan ons leven
 opdat wij U de eer geven.

Dat Gij, o Geest, de lofzang bare
 opdat mijn hart en stem hiermee zich pare
 Drie-enig God, U zij de ere
 dit is ons leven, ons begeren.

39. Heimwee.

Er is in mijn ziel een zalig heimwee
 'k zie uit naar mijn Koning en wacht als een
 wier heilstaat volmaakt staat te komen
 de blijdschap van al de ware vromen.

Waarom toch verlangt gij ,o ziele, zo zeer?
 ik hoorde Zijn sprake, zo zoet en zo teer:
 nog een kleine tijd, en de morgen zal komen
 dan zult gij niet weenen, niet zuchten en schromen.,

Vorbij zijn dan de smarten der zonde
 voorbij wat u striemde en wondde,
 voorbij wat u trok naar de aarde,
 't ontzinkt en is geheel zonder waarde.

O, zalig, het trekt door mijn ziele thans heen
 Mijn Bruidegom! Hij komt tot mij als Een
 wiens liefde is als de volheid der zee
 zo zoet en zo zalig; 'k heb eeuwige vree.

'k Zal daarom stil wachten, totdat ik hoor:
 kom in Mijn gezegende, in dit zalige oord
 beërf thans het goed, dat voor u is bereid
 het vloeit voort uit de stilte der eeuwigheid.

40. De Bruid geprezen.

Ik hoorde de stem mijns Liefsten aan
 ik mag die sprake zo rein verstaan
 zij streelt mijn ziele zo zoet
 zodat ik in Hem versmelten moet.

Ik hoorde Zijn sprake zo rein en zo teer
 Zijn werk prijst Hij in mij zo zeer
 Hij heeft verworven, 't rantsoen betaald,
 zodat ik in Hem de overwinning behaal'.

Hoor, hoe Hij sprak: gij zijt heel schoon
 de vrucht van Mijn gezegend arbeidsloon.
 Mijn vriendin, Mijn zuster, Mijn Bruid,
 zie hier de vrucht van het huwelijks-besluit.

Hij is gebonden, haar stem Hem bekoort
 zij stamelt vol zoetheid: 't vloeit al uit U voort
 Gij zijt gans volmaakt, o Liefste mijn
 hier is de vereniging; een zalig één zijn.

'k Ben één met mijn Goël, mijn Koning
 ik woon in een lemen woning.
 De afstand valt weg, Hij brengt alles mee
 vergevende liefde en eeuwige vree.

Ach, kon ik U prijzen naar behoren
 ach, was ik wat U kon bekoren
 ik ben arm en ellendig, van alles ontdaan
 het masker der vroomheid, het is al vergaan!

Ik heb niets als wonden, maar gedekt door bloed
 zijn ze zalig verbonden, gereinigd 't gemoed,
 van dode werken om Hem te behagen
 'k pleit alleen ootmoedig: laat mij vruchten dragen;

Die uit U zijn, o eeuwige Bruidegom,
 o sterke Leeuw, die overwon
 Nog weinige dagen en 't is alles voorbij
 Die morgen, die morgen zal dagen voor mij!

41. Lof op de Bruidegom.

Gij zijt de zalige hope mijner ziel
 hoe zoet, wanneer ik voor U kniel
 in al mijn doen, in al mijn gaan
 liet Gij mij nimmer schaamrood staan.

En toch: wie ben en blijf ik steeds?
 Daarom draag ik zoveel leeds
 dat ik U niet min naar behoren
 ach, dat de eeuwige morgen mocht gloren!

Het is hier alles maar ten dele
 als 'k maar de minste mag zijn uit velen
 dan breekt er toch een tijd aan
 dat ten deele teniet wordt gedaan.

Want ach, wat is, en blijven de Zijnen?
 Als Gij, o Koning, ze niet komt beschijnen
 dan worden wij heel goed gewaar
 en zien dan wel zeer klaar

dat in ons woont nog de dood
 dat drukt de ziel zo zwaar als lood.
 Uit deze boom komt geen vrucht meer voort
 maar alléén wat de Heere niet bekoort.

Dus buiten Hem moet men vergaan
 en kan nooit voor God bestaan.
 Mijn vrucht is uit Hem alleen
 Daarom prijs ik Hem en anders geen!

42. Ten Leidsman.

Gij wilt mij toch ten Leidsman wezen
 Gij zult steeds zorgen als voor dezen
 Gij hebt mij altijd trouw vergezeld
 zodat ik Uwe goedheid meld,
 Door duistere en door diepe dalen
 Uw goedheid kende perk noch palen
 Uw licht steeds in het duister scheen

en al de nevelen vloten heen.

Ik mag mij aan U toebetrouwen
'k zal op deez' grondslag eeuwig bouwen
Gij zwoer en bevestigde met een eed:
Ik vergeef u, al wat gij misdeedt.

Mijn hart bezwijkt, o Levensvorst
mijn ziel die brandt van dorst
'k ben met minder niet tevreden
dan met die zoete reden
die stroomde uit Uwen mond
toen ik in Uw oog genade vond. Amen.

43. Bede.

Mijn ziel, o mijn Koning, wil vragen
ach, dat mijn smeekstem U mag behagen:
wat is er toch, dat Gij voor mij
U niet openbaart en verborgen zij?

Laat mij niet staan, houdt U niet doof
ik rust niet voordat het moede hoofd
mag rusten op Uw borst, o Vader
o zoete Bron, o milde Ader!

Het is toch 't bloed, wat ons verbond
in blijdschap of smart in U gegrond
wat geeft dat een rust voor het hart,
Gij heelt steeds de wonde; Gij kent onze smart.

Mag ik U alleen eren? o dierbare Goël
Uw Geest mij bestralen? dan leef ik wèl
om voor U te buigen met ootmoed bekleed
dan zal ik U prijzen, omdat Gij 't deedt!

44. Heimwee.

Laat mij al mijn dagen bij U verkeren
zo lang ik nog in Mesech ben
opdat ik U ootmoedig ere
mij door Uw Geest aan U gewen.

Dan zal er zoete ruste wezen
dan stamelen vol zoete vree
dan mag ik in Uw ogen lezen
en Gij verhoort dan mijn bee.

Ik mocht vragen: o mijn Koning
wanneer is 't tijd om in Uw woning
gedragen te worden in Uw schoot
vol van eeuwige vrede, gered uit allen nood?

Die band kan zo geweldig trekken
wanneer Uw liefde mij komt wekken
mijn ziel gaat uit, o Bruidegom,
o spreek eens: *Mijn Liefste kom!*

45. Aan de Dis.

'k Zat aan de dis en ik mocht horen!
Een zoete taal klonk in mijn oren:
Ik wil, o Vader, dat zij eeuwig leeft in Mij!

Nu stemmen er twee hierin samen
en 'k wacht, uitziend naar dien stond
totdat volbracht zij het Amen;
gesloten is dan het huwlijksverbond.

Dat uitzien kan mijn ziel verblijden
die troost verzoet zo menige smart
dat geeft verlichting in ons lijden
dat is balsem voor 't gewonde hart.

Stormen zijn hier niet uitgesloten
wij dragen op ons pad ons kruis
eeuwig rusten wordt dáár genoten
bij Sions Vorst in 't Vaderhuis!

46. vertroosting.

Ik was verblijd, ik hoorde het aan hetgeen
Gij hebt van ouds gedaan
ik was door eigen smart verwond
dat deed mij zinken op de grond.

Ik boog mijn aangezicht in het stof
want het was Uw pijl, die mij trof.
Ik heb het al verdiend, maar 'k heb zo'n pijn
verbind mijn smart, die mij zo schrijnt.

'k Zonk met mijn nood in Zijn armen
Hij stiet niet af, maar vol erbarming:
Ik zal U recht doen op uw klacht
'k sta voor u in, heb alle macht.

'k Verschoon u alleen uit eeuwige min
Ik blijf u trouw, sta voor u in.
Ik zie vol liefde op u neer
het is Mijn wil en Eigen eer!

Ik ben bij u en zie u aan
Ik laat u nimmer schaamrood staan.
Gij hebt Uw Woord zo trouw volbracht

steeds rees er een morgen na de nacht.

I

k heb geen wil: 'k zink voor U neer
en stamel: doe mij leven tot Uw eer
bestuur mij toch door Uwen Geest
zodat ik U met eerbied vrees'.

Een overvloeiende Fontein
wilt Gij voor mijn ziele zijn
'k mag smaken die zoete hemelwijn
om eeuwig met U één te zijn.

Verlang naar U, o dierb're Koning
voel in mijn ziel een zoete stroming
die niet kan rusten voordat zij
van alles is verlost en vrij.

47. Kinderlijke klacht.

Moeite-vol zijn onze dagen
drukkend leed, ja ramp en kruis
doen ons naar die morgen vragen, en
de moede reiziger verlangt naar Huis.

Alles zal ten goede keren
Ik ben Verwinnaar in de strijd
want Ik ben de Heer' der Heeren
'k regeer tot in der eeuwigheid.

Liev' Ontfermer, mag ik rusten op
Uw eeuwige liefde en trouw
totdat Gij mij voert ter kusten
waar 'k eeuwig U in liefd' aanschouw.

Dat geeft vrede voor 't moede harte
als wij zien over dood en graf
dan verminderen onze smarten
alles vliegt dan weg als kaf.

Mag mijn zorg aan U opdragen
was verslagen en sprak niet
liep al wenende te vragen:
Gij zijt 't toch, die alles weet en ziet.

Bracht mijn noden aan Zijn voeten
vertelde alles gelijk een kind
de smaak was bitter, maar 't werd zoeter
de storm werd straks een zoele wind.

'k Mocht met U, mijn Borg, verkeren
op 't moeilijke pad naar 't Vaderhuis

Gij wilt mij de weg toch leren
door vreugde en stilte en kruis.

Stel op Mij uw vast vertrouwen
Ik ben het, die voor u strijd
Straks zult gij mijn lof ontvouwen
en wordt uw ziel in Mij verblijd.

48. De Troostbron.

Het schoon-schijn-goed van deze aarde
verliest haar glans en heeft geen waarde
mijn kroon, mijn eer, o schone Vorst
hoe zalig als mijn ziele dorst.

Naar U, o zalige Bron van troost
verlangt het diep verwonde hart.
Gij zijt een Vader voor Uw kroost,
hun. toevlucht Gij alléén in smart.

Ik stort mijn klacht uit aan Uw troon
ik kerm en smeek: verlaat mij niet
stel mij niet tot een smaad en hoon
o, sta mij bij, Die alles hoort en ziet.

*Ik wil u maar beproeven, kind
u spenen van de aard' en gij vindt
een zoete zalige vree in Mij
omdat Ik u, Mijn kind, verblij.*

49. Uitgelokt.

Diep verwond is thans mijn hart
o mijn God, verhoor mij toch
ik heb pijn in deze smart
dat ik in U verzinken moog'.

Kom, vertel Mij maar uw noden,
wat u kwelt zo in uw ziel
Waarom sterft gij zoveel doden
Ik troost u als gij nederkniel'.

'k Weet al lang wat u zo grieve
wat u drukte in uw hart
maar Mijn kind, *Ik wil uw liefde*
daarom dat de booze sart,

Pijlen doet hij nederdalen
verwoesten wil hij uw ziel
maar Gij zendt uw liefdesstralen
wanneer ik ootmoedig kniel.

Sion waart Gij altoos ten zegen
 Gij breiddet steeds Uw armen uit
 daarom krijg ik zoveel tegen
 maar Gij mij in Uw armen sluit.

50. Verlangen.

Wat is 't mij zoet
 verlustig mij in Vaders goed
 ik voel de vrede in mijn ziel
 zodat ik vol verwondering kniel
 Ik smaakte uit Uw dierbaar Woord
 een zaligheid, die vloeide uit U voort
 ik aanbid Hem vol bewondering
 ik schrei en lach en zing.
 O, zoete Vorst, o dierb're Koning
 ik verlang naar Huis naar Uw tempelwoning,
 om naar Uw beeld volmaakt te wezen
 en eeuwig in U te mogen lezen
 wat Gij voor mij toch hebt volbracht
 getrokken uit die duisteren nacht.
 Hoe Gij zijt ingegaan in onze dood
 hoe Gij riept in die bittere nood:
Mijn God, mijn God, waarom verlaten?
 De toorn viel op Hem zonder maten
 maar daar klinkt: *het is volbracht!*
 Verbroken is de helse macht.
 Ik proef de vrucht van Zijn werk
 dat is het deel van Zijn Kerk.
 Ik dool hier vol zoete vree
 hier zinkt men neer met kinder-bee,
 de Geest des Heeren bidt in ons hart,
 hier weent men met een diepe smart
 en vraagt: o Koning, wil toch wezen
 mijn één, mijn al, mijn ganse leven.
 Gij hebt zo trouwelijk mij geleid
 Uw liefde was over mij verspreid.
 Wat Gij vóór dezen tot mij sprak
 dat Gij geen van Uwe woorden brak,
 ik mocht ootmoedig U loven
 Gij liet mij zien, het was van Boven.
 Ik dank U, goedertieren Vader
 't vloeit uit U voort, o milde Ader!
 Ik prijs U, dierb're Borg
 ik rust op U en heb geen zorg
 o Geest des Vaders en des Zoons
 ik buig in aanbidding voor Uw troon. Amen.

51. Overwinning.

Die overwint is gans verslagen
 die niets meer heeft draagt weg de buit

hier zijn voor 't verstand duizend vragen
 maar genade verheerlijkt hier de Bruid.
 Het gaat hier berg op en berg neder
 dan schijnt de zon, dan stormt het weder
 maar alles gaat naar 't vast bestek des Heeren
 't gaat zo 't gaat tot Vaders eren.
 Heeft ieder mens geen strijd op de aarde?
 Maar wie strijd de goede strijd des geloofs
 wie vindt de Parel van grote waarde
 wier glans in eeuwigheid niet dooft?
 Wel ... Sion is met Hem verbonden
 o eeuwig wonder, Goddelijk vrij
 met bloed bedekt zijn haar zonden
 het is voldaan: *Gij zijt vrij in Mij.*
 De dood en hel en haar bestaan
 die worden straks te niet gedaan,
 dan zal de Heere der legerscharen
 volkomen in glans zich openbaren
 dan zal God voor haar een tempel zijn
 en zij voor Hem tot een woning rein
 hetgeen ten dele was, voorbij
 opdat Hij Overwinnaar zij.
 De naam, dien Hij op haar zal schrijven
 is vrucht van het eeuwig inlijven
 in 't nieuw Jeruzalem hier boven
 als eeuwig burger om Hem te loven.
 De nieuwe naam van Sions Koning
 zal ook uit haar stralen, o rijke kroning
 Zijn glans zal eeuwig op haar rusten
 een volle zee van reine lusten.
 Op haar zal liggen de glans van Boven
 de majesteit van het hof der hoven.
 De eeuwige weerspiegeling van Zijn gezicht.
 Dáár is de morgen van 't eeuwig licht.

52. Verlangen.

'k Ben eenzaam en ter neer gebogen
 mag brengen mijn nood aan Uw troon
 Uw liefde kan nimmer gedogen
 Dat Sion versmaad wordt door hoon.
 Mag stille het oog op U houden gericht.
 'k Verwacht alles van U in vreugde en smart
 zodat Uw aanschijn het mijne verlicht:
 Al ben ik wel verslagen van hart.
 'k Heb een wens, die Gij wel weet,
 geslaakt uit het diepst mijner ziel en ik weet,
 dat Gij 't nimmer vergeet
 hetgeen Gij haar schonk toen zij viel
 in aanbidding terneer voor Immanuël.
 Gij verlangt even zeer naar die stond

o eeuwige Bron, o eeuwige Wel
o Heilige Geest, die ons bond.

53. Voor Salomo.

Gij zijt het, ik kan mij niet bedwingen,
o Salomo, ontvang de duizend zilverlingen.
Hoe zal ik U prijzen, hoe beminnen
bestuur mijn hart en zinnen
ik min U met mijn ganse ziel
in stille vreugd, als ik neder kniel.

Uw hoeder gaaft Gij ons ten zegen
die spreekt ons van des Heeren wegen.
Dán eens verwond, dan eens bestraft
dan opgevoerd door Uwe kracht
dan eens vertroost en zoet verblijd
dan in Uw geheimen ingeleid.
Dan rusten in het volbrachte werk
de zalige vrucht voor de ware Kerk.
Dan zinken en ons op U verlaten
in liefde zonder perk of maten.
Dan pleiten op Uw eeuwige trouw
totdat ik U in gunst aanschouw.
Dan spreekt Gij teer door zijnen mond
dat God Drie-enig ons verbond
door één band voor eeuwig verbonden.
Hoe zoet en hoe zalig zijn deze stonden.

O Salomo, o schone Vorst
naar Wie mijn ziele dorst!
Dat Gij bemint een zwarte Bruid
die Gij onvoorwaardelijk in de armen sluit
o eeuwig wonder, Goddelijk vrij
Uw bloed gestort en dat voor mij!
Gij stelt over haar in gunst van boven
de hoeders; o, dat Sion U mag loven!
Ja, al Uw handelingen zie ik aan
en moet daarbij verlegen staan.
Bearbeid mij door Uwen Geest
dat ik leef en U eerbiedig vrees!

Wat zal het loon der hoeders wezen?
Twee honderd zilverlingen voor die U vrezen.
In het verborgen van hun leven
wordt het hart verblijd in 't geven
van zichzelf; en zo mogen wij verstaan
om voor elkaars noden in te gaan
aan de troon van vrije genade
Dat zijn de rechte zielepaden.
Zo geeft Gij Uw Kerk wat zij begeer

vol zalige verwondering buigt zij zich neer.
 Het vloeit al uit U en keert tot U weer.
 Hoe zoet is mij Uw Woord, hoe zalig en teer
 ik mag stamelen: hetgeen Gij ons gaf
 daalde van U de Vader der lichten af.
 Zo wordt Gij verheerlijkt door alles heen,
 'k wil U alleen prijzen, anders geen.
 Wil mij daartoe alles schenken
 geef wat Gij vraagt van mij
 opdat ik in U zalig zij.

54. Verzuchting.

Ach, Gij ziet en kent mijn hart
 vaak verslagen door veel smart.
 'k Zucht dan maar aan 's Vaders troon:
 vertroost mij toch in Uwen Zoon
 voor U is toch niets verborgen
 Gij ziet de moeite en de zorgen
 eer nog een woord mijn mond ontglee
 Gij kent het kermen, hoort mijn bee.

Zoudt Gij de stem der Bruid niet horen?
 Gij hoort haar klachten en neigt Uw oren
 Ben ik tot last van Uw kinderen?
 Ik voel smart: zou ik hen hinderen?
 Ik schrei in deze bange nood
 mij drukt het hart zo zwaar als lood
 bewaar mij toch, sta voor mij in
 bestuur mijn hart, bewaar mijn zin.

Gij weet wat ik voor U en hen wil wezen
 vervul mijn ziel met kinderlijke vrezen
 mijn ogen zijn op U geslagen
 laat mij steeds alles aan U vragen.
 Laat mijn wil gekruisigd zijn
 o laat mij zien Uw lichtende lijn.
 Ik begeer met ootmoed bekleed
 stil te dragen het lief en het leed.

Er komt. een einde aan dezen strijd
 o Sion laat uw hart zijn verblijd.
 Straks is vervuld uw wens
 verlost dan van de oude mens
 voorbij dan wat ons smarte het meest.
 Eeuwig verblijd op 's Konings Feest.
 Dan drinken van die nieuwe wijn.
 God zal alles dan in allen zijn. Amen.

55. vertroosting.

Onze Koning slaat ons gade

vol ontfermende genade
 ja, ons overal trouw behoedt
 ja, Gij zijt oneindig goed,
 en spreekt: Mijn kind, Ik ken uw nood
 Ik weet het wel, uw smart is groot
 men mag u staan zelfs naar het leven
 wees stil; gij hoeft niet te vrezen
 heb goede moed, want Ik regeer.
 De vijand werp ik straks ter neer
 'k sta voor u in, uw ziel zal leven
 Ik zal u' de overwinning geven.
 Ik ben de Heere van hemel en aard'.
 weet dat Ik u, mijn oogappel, bewaar.
 Kom, rust op Mij, met al uw zorg
 Ik ben de Uwe, 'k ben voor u Borg!
 Mijn eer is aan deez' zaak verbonden
 wie wil u smarten, wie wil u wonden?
 Die zal Ik tonen, dat Ik u min
 en straffen met plagen om die boze zin.
 Ik dek u met gerechtigheid
 Mijn liefde is over u verspreid
 gij zult straks zien als 't is Mijn tijd
 en gij zult zijn in Mij verblijd
 Ja, telkens weer: Ik zal het maken,
 Mijn Sion zal Ik steeds bewaken
 de zaak ligt vast in Mij verborgen
 vertel Mij maar al uw zorgen.
 Och Heere, wil mij steeds bestieren
 Men is soms verwoed, haast als wilde dieren
 Men heeft steeds 't oog op mij geslagen
 't, Is Sion maar... leg maar uw lagen!

56. Betrouwen.

Hij staat voor mij in bij de Vader
 laat dan de wereld zijn mijn smader
 al denkt men in 't verborgen mijn val
 al spuwt men alsem en gal.
 Het net: zal hen vangen en gij zijt vrij
 volzalig verlangend en rustend in Mij.
 Sla maar uw oog op Mij alleen
 vlucht maar met alles tot Mij heen
 geen zuchtje zelfs is Mij verborgen
 Ik, God, zal voor uw welstand zorgen. -
 Gij, o eeuwig Opperwezen, zult regeren
 Wie zou U niet vrezen en eren?
 'k Stel op U mijn vast betrouwen
 ik mag Uw lof, Uw gunst aanschouwen.
 Als wij komen aan het einde der baan
 zullen wij Uw wegen eerst recht verstaan;
 ik wacht op het einde Uwer wegen

Gij schenkt mij Uw eeuwige zegen. Amen.

57. Uitzicht.

Ja, straks, o heerlijk eeuwig leven!
Verlost van alle zorg en pijn!
U eeuwig lof en eer te geven
om eeuwig met U één te zijn.

Dierb're Koning, mijn teer Beminde
'k gedenk die zoete tijd U te vinden.
Ja, toen was het vindenstijd
hoe heerlijk was mijn ziel verblijd.

'k Mocht U in de Vader ontmoeten
mocht U zelf in de Vader groeten
in het offer van Uwen Zoon
vrucht van Uw arbeidsloon.

Zaligheid lag daarin besloten
een eeuwige bron daarin ontsproten.
't Zal in de ziel een fontein wezen
om eeuwig U de eer te geven.

58. Berusting.

Stil te zijn in alle wegen,
zo God doet is alles goed.
Aan Uw gunst is 't al gelegen
majesteit al wat Gij doet.

Houd mij maar laag aan Uwe voeten
rustend in de weg, dien Gij ons leidt
zwijgend onder het Goddelijk moeten
't is niet zwaar, als Gij voor ons strijdt.

'k Heb wel veel dat mij doet vragen,
maar antwoorden kunt Gij nog niet.
'k Kan dat alles nog niet dragen
dat geloof ik, hoewel men 't niet ziet.

Maar, ná dezen zult gij 't weten
van achteren pas goed verstaan
dat Hij u nimmer heeft vergeten
als het licht zal zijn opgegaan.

Zoudt Gij voor Uw kind niet zorgen?
Dat Gij met Uw bloed kocht vrij?
"Ik zal zijn" zorgt elke morgen
Verlaat u maar geheel op Mij!

Dit is vrucht der eeuwige liefde

dat Gij eeuwig zijt met ons één
wie u smartte, wie u griefde,
nooit staat gij in deez' alléén.

Ik zal Mijn macht u openbaren
wees maar stil, zie op Mij alleen
Ik laat u niet hulp'loos varen
Ik ben uw God, anders geen.

O, laat mij 't toch van U verwachten
mijn Toevlucht en mijn Rots
onderdruk voor mij alle machten
hoe hoog de zee ook om mij klots'.

Laat het geloof levendig wezen
met diep ontzag en kinderlijk vrezen.
Gij zult bevestigen wat Gij spreekt
tonen dat Gij nooit Uw Woord verbreekt.

59. Gedachtenis.

Een jaar is weer voorbij gesneld
zodat ik Uw liefde meld.
Wij zien terug op 't vervlogen jaar
het vervult ons met een blijde maar'!
Wat zoete stroom van zegeningen!
Het zijn voorwaar de eerstelingen
die vloeiden uit het vree-verbond.
Wat rijke gunsten Gij ons zondt!
De eeuwigheid zal 't openbaren
op harp en luit en blijde snaren.
Dat Gij ons gedacht in genade
ons met Uw liefde overlaadde
Gij gaaft ons hemels onderwijs
o dierbaar Lam, dat ik U prijs!
Gij zijt mijn Eén, mijn al, mijn leven
Gij hebt Uzelven mij gegeven.
Een zwarte bruid een kleed geweven.
O Vader, Hij werd door U gegeven,
zo juicht de ziel, o schone Vorst
en buigt het hoofd aan Uwe borst.

Waren er ook donkere wolken aan de lucht
en steeg er wel eens een bange zucht
een traan uit 't oog om smartelijk verdriet
toch mistrouwd' ons hart Uw goedheid niet.
Gij geeft het beide: vreugd en leed
hetgeen ons aan U vragen deed:
bestuur ons hart door Uwen Geest
bereid ons voor dat eeuwig feest.
Gij zult Uw volk steeds ondersteunen

zodat zij op Uw armen leunen.

60. De Heere regeert.

De Heere zal Zijn gunstgenoten
beschermen in het bangst gevaar
Zijn vrede komt uit 't recht gesproten
Hij is hun milde Zegenaar!

Ik zal u met Mijn licht bestralen
Ik zal u steeds ten zegen zijn.
Mijn vrede u doen nederdalen!
O, houd mij maar nederig en klein.

Weg te zinken in Uw wonden
te ervaren de kracht van Uw bloed
dus gereinigd van de zonden
geeft weer nieuwe ziele-gloed.

Mag men u ook stout versmaden
wees gerust, uw staat is vast
Ik zal zelf u leiden op Mijn paden
draag u steeds met allen last.

Alles zal ten goede komen
o Mijn volk; heb goeden moed
Ik ben het deel der ware vromen
in stil vertrouwen wordt gij gevoed.

'k Zal trots' ontwerpen omkeren
zal hen vangen in hun eigen net
gij zult het zien en Mij eren
als Ik Mij ten strijde zet.

Wie zal bestaan voor Uwe macht?
Wie zal verkeren Uw geduchte kracht?
Zal een *niet* Uw doen bepalen?
Een stofje, dat in 't graf zal dalen!

61. Vrede.

Vrede, o welk zalig goed
vrede, vrede in 't gemoed!
't Ruist vrede om mij heen
Vader, Uw wil geschied' alleen.

In de storm, de zoete vrede
antwoord op een stille bede:
'k Zal steeds zijn gelijk voor dezen
gij Mijn kind, hebt niets te vreezen.

Wondervol zijn Uwe daden!

Als de vijand ons wil smaden
 doorsteken het bang gemoed
 Gij haar in het verborgen voedt;

Met een spijs, die de wereld mist
 zo verbreekt Gij hunne list.
 Uit hun vloek daalt Uw zegen
 vrede is in Uwe wegen.

Hij toch alleen is onze Vrede
 't Hoofd leeft mee met al de leden
 vrede in het bloed des Lams
 o sterke Leeuw uit Juda's stam.

Diepe vrede ruist in het hart
 een vrede, die troostte in smart
 verdrijft alle zorgen en nood
 deze vrede blijft in de dood!

Hoe kan dit toch zijn
 Zo'n vrede in mijn?
 Wel, het ligt in liefde verklaard
 omdat 's Heeren Geest mij bewaart.

Gedekt door liefde en 't is vree
 Hij legt Zijn leven in het mijne mee
 het mijne is dan geheel verborgen
 en 'k heb zoete vree, ben zonder zorgen!

62. Bede in vrede.

Vol vertrouwen in U, mijn Borg
 rust ik op U met alle zorg
 'k zag: Gij hebt trouwlijk mij geleid
 ben zeer in mijn ziel verblijd.

Met alle nood en alle zorgen
 voel ik mij in U verborgen
 o zoete stond, zonder vrezen
 Gij wilt alles in mij wezen.

Die Gij steeds waart zult Gij wezen
 Uw grote Naam zij geprezen.
 Die Gij bemint in Uwen Zoon
 zijn paalen voor Zijn Middelaarskroon.

Hoe zoet in U te rusten
 wat zou mij nevens U toch lusten?
 Ik staar op U, kom achteraan
 omdat Gij mij draagt op 's levens paan.

O; ik mag smaken dat Gij
 mijn één in dit leven zij.
 Wees niet bezorgd om enig goed
 Ik ben. het, die u laaf en voed.

Laat mij in alles uw stem horen
 Ik zal zijn als steeds te voren
 in uw bidden, zuchten en begeren
 zult gij Mij met dankzegging vereren.

Wil door Uw Geest mij leren
 buigende voor U, de Heer' der Heeren
 begeren wat Gij wilt schenken
 en heiligen al mijn denken.

Vervul mijn hart met dankerkentenis
 maak mij gelijk Uw beeltenis
 onderdruk alle boze heerschappij .
 opdat Gij alles in mij zij! Amen:

63. Uit de woestijn. (Naar Hooglied 8:5)

Wie is zij die daar opkomt?
 Hoort, hoe de helle gromt!
 Zij komt uit de woestijn
 waar geen fonteinen zijn.

Dit is de Kerk des Heeren
 getrokken tot Vaders eren.
 Zij kan in zichzelf niet bestaan
 het haar moet de dood ingaan.

Ja, in de woestijn van het leven
 is een Losser haar gegeven
 Die voor haar ging in deze dood
 hier is Uw ontferming eeuwig groot.

In de woestijn Gij; haar voedt
 met hemels manna, Vaders goed
 haar drenkt uit de Rotssteen
 dat is de Christus, anders geen.

Zij leunt liefelijk op Zijn persoon
 welk heerlijk beeld, zo hemels schoon
 Hij neemt haar in Zichzelven op
 haar blijdschap rijst geheel ten top.

Vol zalige vrede' verdrinkt zij in Hem
 haar Goël: zij hoort Zijn zoete stem
 zo rein en zo teer, van het Lam
 Die haar in Zijn gemeenschap nam.

Hij is haar ten Koning, Priester, Profeet
 Hij is het die alles voor haar deed.
 Wie zal overwinnen? het Lam o gewis
 Zo zeker als Hij nu in de hemel is.

Wees dan gerust in alle nood
 Wees niet verschrikt straks in de dood
 Hij leidt u over dood en graf
 Ja, Hij regeert ons door Zijn staf.

64. Met bittere saus.

Niets gebeurt er zonder Gods wil
 Hij wenkt en zelfs de zee is stil
 ja, door alle wegen heen
 is er geen toeval, neen, o neen!

Alles zal ten goede komen
 Ik ben toch het deel der vromen.
 Laat dan komen wat Gij geeft
 sterk mij door Uwen Geest.

Ja; Gij zijt mijn vast betrouwen
 de zoete keuze zal niet rouwen
 wat vergaan mag, Gij toch blijft
 hoe de wereld dan ook drijft,

Ja, Satan en ook ons hart
 zijn ons vaak tot bittere smart.
 Met bittere saus wordt 't Lam gegeten
 wil, Mijn volk, dat nooit vergeten.

65. Uit de Bron.

Heb dank, o Heere, Gij zijt goed
 Gij schenkt ons uit Uw overvloed
 verbindt ons steeds, o dierb're Koning
 laat in ons zijn die zoete stroming
 die blijde zalige hemel-vree,
 Gij verhoort onze kinderlijke bee.

Wilt met Uw licht mijn pad bestralen
 wilt zelve in ons nederdalen
 de tempel van Uw heil'gen Geest
 zodat men U ootmoedig vreest.
 Stil vertrouwen, op U wachten
 volbrengend Uw gedachten.
 Zo zult gij zien het werk des Heeren
 zo zullen wij Uw wegen leren.
 'k Mag rusten in 't midden van de strijd
 als Gij ons in de Rotssteen leidt

mag begeren wat Gij wilt geven.
Gij, o Bron van mijn verborgen leven.

66. Geen nood.

Zou de Heere ons beschamen,
Hij, de God van ja en amen?
Die trouwe houdt in eeuwigheid
en ons voor de eeuwigheid bereidt.
Die Koning, Die het heelal regeert
Die deez' verhoogt en die verneert.
Die steeds zal zijn een milde Vader
een eeuw'ge Bron, een Zegenader
een Vorst, die heerst over dood en graf!
Wie zal dan vertellen Uwe macht?
Wie zal U zijn gelijk in kracht?
Gij zijt het volzalig Wezen.
Uw grote Naam zij geprezen!
Laat ons oog daarvoor open zijn
dan is er balsem in de pijn.
't Is tot ons nut en eeuwig heil
al is ons pad soms bang en steil.
Uw grootheid zal zich openbaren
Het lied moet rijzen op stem en snaren.

67. Eenheid.

De Heere kan u thuis gedenken
mij hier Zijn liefde schenken
afstand in Hem is er geen
Sion is met Hem eeuwig één.

Gij schonk ons één in U te zijn
ons leven ligt in éne lijn.
Bij ons niets dan de dood
daarom zijt Gij zo eeuwig groot!

Zij worden door één Geest geleid
de vreugde-olie ons verblijdt.
Vereenig' ons in Uwen Zoon
zo leven wij naar Uw gehoon.

Om U boven alles te beminnen
verheerlijk Uzelve in al mijn zinnen
en die uit U zijn geboren
die Gij in Uwen Zoon hebt verkoren.

Heb lief elkaar, o volk des Heeren
In eenheid ligt des Heeren ere
Wees voor elkaar een hand en voet.
en reis naar Kanaän met spoed.

Laat niets u houden tegen
 maar zoek des Heeren wegen.
 in Zijne kracht is 't straks volbracht
 de eeuwige morgen ná de nacht.

Wie zou niet uitzien naar die morgen
 ontsloten hetgeen in U is verborgen
 een staat volkomen tot Uw eer
 is wat ik met mijn hart begeer.

Leid ons daarheen naar Uw Raad
 daar Gij toch voor ons henen gaat,
 Leer in stilheid en vertrouwen gaan
 totdat wij voor Uw aanschijn staan.

68. Blijdschap.

'k Heb zoete vrede en rust in God!
 Hoe zalig 't leven in U verborgen!
 Mijn Koning, Bestierder van mijn lot
 die mij draagt met al mijn zorgen.

'k Mag mij verlustigen in de Heere
 Hij is mijn leven en mijn eere
 dies zal Hij mijn begeerten geven
 En mag ik voor Zijn aanschijn leven.

De Heer' vervulle al Zijn raad
 Hoe zoet en gezegend deze staat!
 Ik voel mij ommuurd door Zijn vrede,
 ja, hoor zelfs een zoete rede:

Vernieuwd is weer het zoutverbond
 Hij alleen is daarvan de grond
 Zijn liefde, genade en trouw
 ik eenmaal voor eeuwig aanschouw'.

In stil vertrouwen op U wachten
 Op U, o Koning van 't heelal
 laat mij hier niets anders achten
 in U bezit ik het al!

't Is een schaduw, die voorbij zal gaan
 ja een blik, en het is reeds voorbij
 als dan mijn laatste uur zal slaan
 ik eeuwig bij mijn Koning zij.

69. Ten Leidsman.

Geef mij wijsheid en verstand
 met Godd'lijk licht bestraald

Gij vatte toch mijn rechterhand
en leidt mij de weg door U bepaald.

Is 't donker, diep en stijl en lang
wees maar gerust en wees niet bang
Ik ging door al die wegen heen
Mijn kind, Ik laat u nooit alleen.

Ja, hierin zal Ik u betonen
dat Ik mijn Eigen werk zal kronen
gij zult het zien en kinderlijk vrezen
zo wordt Mijn grote Naam geprezen.

Ik neig mijn oren tot uw klachten
Ik ken van verre uw gedachten
Ik, de Heere, vervul al Mijn raad
Ik ben het, die u nooit verlaat.

70. Verwondering.

Een jaar is thans weer voorbij gesnel
Mijn harte is ontroerd gesteld.
Ik zag Uw grote wonderdaan
en mag ze aandachtig gadeslaan.

Vervuld Uw Woord: 't is trouw volbracht
ik zag Uw trouw en grote kracht
het vervulde mij met diep ontzag
zodat ik weenend nederlag.

Waarom ben ik dan toch verschoond
o Vader, die in de eeuwigheid woont?
Waarom ik genâ van U verkregen
ja, Gij een vloek voor mij ten zegen?

Waarom ik niet voor eeuwig vergaan?
Waarom zaagt Gij mij toen aan?
't Waarom ligt in 't welbehagen
hier rust men in, uit zijn de vragen!

71. Blijde toekomst.

Smart wordt meestal stil gedragen
pijn doet ons naar balsem vragen.
O mijn Koning en mijn Heere
wil mij leiden, wil mij leren.

Van een ander nu te mogen zijn
zodat mijn ziel in U verdwijn'
zo wil Hij Zijn ambten vervullen
zo Zijn macht in mij onthullen.

Vader, Uw wil geschied' op aarde
 in Hem, de Parel van grote waarde
 in de hemel straks gans volmaakt
 Geen wonder dat mijn ziele haakt

naar die eeuwige lente-morgen
 de nacht voorbij met alle zorgen
 eeuwig blijde op 's Konings feest
 't verheugt ons nu reeds in de geest.

72. Eeuwige lof.

De dag der vreugde mijner ziele
 om eeuwig voor U neer te knielen
 hoe zal daar de loftoon stijgen
 eeuwig zingen, nooit meer zwijgen.

O, mijn hart dorst naar U, mijn Koning
 ten volle één zijn in Uw woning
 met Uw kinderen in Sions zalen
 eeuwig met Uw schoonheid pralen.

Mijn hart springt op in U verheugd
 een zalige vrede, een eeuwige vreugd.
 Ik hoorde het ruisen Zijner voeten
 o te mogen buigen om U te begroeten!

Gij kocht ons Gode door Uw bloed.
 \Mijn volk, heb maar goede moed
 Ik baan de weg langs krib en kruis
 Ja, breng u veilig in 's Vaders Huis.

73. In de Heere gerust.

Ben verslonden in de Heere
 ben overreed; het is Uwe ere
 ja, ik leefde het in terstond
 ik lag gans verslagen op de grond.

Uw Woorden waren daden in mijn gemoed
 'k was hongerig en werd gevoed
 Uw wil geschied', dat is mijn leven
 'k mocht alles uit mijn handen geven.

Ik heb geen wil! De Uwe alleen!
 Wees Heere! hoor mijn stille been
 om U te eren als mijn Hoofd
 dat begeer ik op het hoogst.

Dat ik gans aan U verbonden zij
 ja alles, alles zijt Gij mij,

Wat Gij dan doe het is mij goed.
na het zure geeft Gij weer 't zoet.

De weg ligt voorwaarts. Waarheen?
De wereld in? o neen, o neen
dat is de dood voor het leven
wil Dagon maar doen sneven.

Want twee zijn er nog in ons huis
het vlees dat is de geest een kruis
hier blijft een strijd: wie zal regeren?
De een wil de ander steeds verneren.

Daarbij is in ons geen kracht
wie zal bestaan tegen deze macht?
Een krachteloze in zichzelf
Zonde vindend in het delven.

Zo blijft ootmoed in het hart
't is wel voor de geest tot smart
maar genade alleen doet leven
door Uw bloed is 't al vergeven.

74. Bede en dank.

Wil Uw Woord mij doen verstaan
o houd mij achter U toch aan.
Wie zal dat smalle pad betreden?
Wilt Gij besturen Uwe leden.
Ik voel mij krachteloos als 't kind
o draag mij in Uwe armen
aan Uwe borst ik vrede vind
wil zo mijn ziel verwarmen.

Gij weet de nood en kent de pijn
van al Uw volk; de plagen
Gij wilt één met Uw kerke zijn
en zult haar onderschragen.
'k Mag rusten in het werk des Heeren.
Gij hebt het al volbracht
hier is volmaakt des Heeren
eer de morgen komt na de nacht.

Het welbehagen Gods is nu ontsloten
het eeuwig vreeverbond
hier vrede uit het recht gesproten
hoe zalig deze stond.
Zijt Gij verzoend in Uwen Zoon
Hij heeft de vloek doordragen
en Sion ontvangt Zijn arbeidsloon
uit 't eeuwig welbehagen.

Hoe zalig deze vrucht te smaken.
 Hoe rein en Goddelijk schoon
 een zalig, eeuwig ontwaken
 tot ere van Vader en Zoon.
 Uw Geest zal zeker zegepralen
 verheerlijken God en het Lam
 de eeuwige vrede nederdalen.
 O Leeuw uit Juda's stam.

75. Smart.

De smart en moeite van Uw kind
 doet ons naar U steeds vragen
 opdat het nergens ruste vindt;
 vanwaar zal redding dagen?
 De stormen worden een orkaan
 het scheepje zucht en kraakt
 laat mij niet weenend staan
 ach, dat Gij het maakt.
 Hoe somber is de ziel gesteld
 zij buigt zich gans terneer
 het schijnt of ik word geveld
 ik heb geen krachten meer.
 De pijn heeft mijn hart verwond
 de tegenreden ontbreekt
 ik leg mijn handen op de mond
 Hoor, hoe mijn ziele smeekt:
 tred voor mij in, o Zielevorst
 Gij, die het heelal regeert
 naar leven mijne ziele dorst
 werp satan thans terneer.
 Maar, mogen wij Uw doen bemerken
 zien vervulling van Uw Woord
 laat dat onzen moed versterken
 't brengt gezegende vruchten voort;
 Een rust in U, o Bron van 't leven
 temidden van de strijd
 zo wordt het uit genâ gegeven
 om in U te zijn verblijd.
 Gij geeft een vrede aan het gemoed
 een stil zijn in de Geest.
 Verborg en worden wij gevoed
 ter hulpe zijt Gij steeds geweest.

76. Vol hoop.

O, Wonder van liefde en macht
 o, zoete troost in noden
 de morgen komt na de nacht
 Gij hebt het zelf geboden.
 Na droefheid, smart en tegenheên

laat Gij het licht weer gloren
 zouden wij klagen? Neen, o neen!
 de blijdschap wordt geboren.
 Uw doen zal zeker zegepralen
 tot blijdschap voor Uw volk
 gewis Uw vrede nederdalen
 hen voeren uit deez' kolk.
 O, Wormpke Jacobs, wees niet bezwaard
 Ik voer u weldra uit banden
 zie wat het besluit straks baart:
 zij worden eeuwig te schande
 die tegen u ontstoken zijn
 met Mijn hoog gezag durven twisten
 zij zullen ervaren de pijn
 van hun vervloekte listen.
 Mijn volk, Ik draag u op Mijn hart
 wees vragende in het verborgen
 Ik draag u toch met alle smart
 Ik zal altijd voor u zorgen.

77. Zalig in God.

O lieve Koning
 zij mijn hart U ter woning
 mijn ziel en gemoed
 gereinigd door 't bloed.
 Dan zal 'k U mogen buigen
 van Uw lof getuigen
 van Uw liefde en trouw
 waar 'k eeuwig op bouw.

O Bron van mijn leven
 mij toch gegeven
 in leven en dood.
 O Redder in nood
 mijn Liefste op aarde
 de Parel van waarde,
 wie omvat U geheel?
 'k Roep luide uit de keel:
 mijn zoete Heere Jezus
 mijn leven en lust.
 Mijn hart voel ik zwellen
 de Bron voel ik wellen.
 Hoe zal ik U noemen
 Uw namen roemen
 o dierbare Vorst!
 Ik drink en heb dorst
 naar U, lieve Vader
 die eeuwige Ader;
 vol tedere ontferming
 hoort Gij liefdeskerming.

Niets is toch verborgen
 mag ik U laten zorgen
 in vreugde en smart
 op U richt zich mijn hart
 o Fontein aller hoven
 't vloeit alles van boven.
 Hier rust mijne ziel
 aanbiddend ik kniel
 mag op U mij verlaten
 Uw liefde zonder maten
 o wil mij dan dragen
 en 'k heb U niets te vragen.

78. Aan de troon.

Ik mocht zijn aan des Heeren troon
 lof zij Gods enig-geboren Zoon
 den groten Schepper van 't heelal
 die alles volmaken zal
 tot heil van Sions kinderen,
 wie zal ons dan hinderen?
 Mijn almacht het al bepaalt
 Mijn licht uw hart bestraalt.
 Zijt gij ook in groten nood
 of drukt u 't leed als lood
 Ik verdrijf de wolken voor u heen
 Ik ben vóór u, gij zijt niet alleen!
 Het doet ons vragen naar dien stond
 de vrucht van 't eeuwige verbond
 Gij hebt beloofd: Ik zal het maken
 Ik bestier al uw zaken
 O, geef ons dat te geloven
 om, zo Uw naam te loven,
 tot ere van Uw grote macht
 en onverwinb're kracht.

79. In het Wijnhuis. (Met mijn broeder)

'k Zat stil ter neder
 het Woord was teder
 het greep mij aan
 'k mocht mede gaan.

Is mijn broeder gans ontroerd
 daar de Koning hem in 't Wijnhuis voert,
 werdt gij door liefde ingesloten
 ja, met liefde overgoten!

Verzwolgen werd uw hart en stem
 het was de zoete taal van Hem:
 Vader, verheerlijk Uwen Naam
 tot eeuwige lof en ere saam.

Uws vaders God is Hij geweest
 ware blijdschap voor uw geest
 daarom zult gil al uw dagen
 naar Hem, uw Koning, vragen.

Hadt gij honger en dorst
 naar Immanuël, die dierb're Vorst!
 Hij uit Zijn volheid u schonk
 zodat uw ziele dronk

die zoete zalige hemelwijn
 om met de Drie -Enige één te zijn
 zodat uw ziel gans verslagen
 zoveel liefde niet kon verdragen.

Hij ondersteun' u met Zijn kracht
 en Zijn hand geleid' u zacht
 Hij draagt u op Zijn armen heen
 zodat gij wegzinkt in gewezen.

Zo zijn wij samen in 't Wijnhuis
 daar voelt zich onze ziele thuis.
 Zouden wij die liefde kunnen peilen?
 Het schip vaart hier met volle zeilen

De haven reeds in het gezicht
 zodat de eeuwige morgen licht
 en vol verlangen roept men uit:
 Hoor de stem van Immanuëls Bruid:

Kom haastelijk, Heere Jezus, kom!
 Leid mij in Uwen tempel om
 Uw majesteit zal eeuwig pralen
 Uw heerlijkheid ten volle stralen!

Hoe schoon zal onze Koning wezen
 men vraagt niet meer: Wie is deze?
 De duisternis is dan voorbij
 wij zullen eeuwig leven aan Zijn zij.

De nacht is eeuwig weggezonden
 de eeuwige morgen ons geschonken
 wij zingen het nieuw gezang
 de halleluja's eeuwig lang.

80. In de binnenkameren.

Dierb're Bruidegom
 leid mij in Uwe kameren om;

breng mij in dat zalig oord
 waar men de gezaligden hoort,
 daar zij Uwen lof bezingen
 der eeuwige eerstelingen
 brengen hulde aan Uwen troon
 de parelen van Uwe kroon.
 'k Heb vertoefd aan 't hof der hoven
 'k was opgetrokken in 't geloven.
 Uw Woord zal zegepralen
 Uw licht mijn ziel bestralen.
 Er is een bron ontsloten
 ik heb daar van genoten;
 o dierb're Koning van Uw Kerk
 volmaak Uw Middelaarswerkl
 De fonteinen ontsprongen
 de wateren drongen
 o eeuwige band
 met Immanuëls land.
 Wil drinken Mijn Schone
 Ik wil Zelf u kronen
 verworven door Mijn sterven
 zult gij het leven erven.
 Ontroerd is mijn ziele
 voor U neder te knielen
 is mijn leven en eer
 ik min U zo teer.
 Uw Geest moge verklaren
 en roeren de snaren.
 De tolk van mijn hart
 in vreugde en smart.
 Gij wilt mij geleiden
 en nimmer meer scheiden
 tot 't einde der dagen
 zult Gij ons steeds dragen.
 Ik zie reeds de kusten
 waar eeuwige rusten!
 't Moede hoofd op Uw borst
 om te drinken zonder dorst.

81. Weldra.

Ik mag nog niet sterven
 ik mag nog niet erven
 maar straks komt die tijd
 het eind van de strijd.

Mijn duive mag komen
 eeuwig bij Mij wonen
 in 't Vaderhuis
 verlost van haar kruis.

Mijn arbeidsloon
is haar kroon
het kostelijke kleed
gedrenkt in bloedig zweet.

Het kostte Zijn leven
om ons alles te geven
het was Zijn dood
die redde uit nood.

Daarom mijn begeren
om eeuwig U te eren
dat de lofzang mag stijgen,
om nooit meer te zwijgen.

82. Geknield.

Lieve Vader, zie mijn noden
Zie de smarten van Uw kind
o, ik 'kom tot U gevloeden
toon, dat Gij Uw kind bemint.

Neergedrukt, ja gans verslagen
smart doorsneed het bang gemoed
'k was enkel tranen, 'k kon niet vragen
het hart, verzwolgen door een vloed.

Het hart breekt door Uw Goddelijke Geest
gaat in, in God de Vader!
De ziel, die U kent en vreest:
Hoor, hoe' zij tot Hem nadert:

"Heere zie, die Gij liefhebt is krank."
Zo ontlast zij haar smart aan Zijn hart.
Maar hoor, wat ruist er een zoete klank!
Ze verdreef al haar noden en smart:

"Deze krankheid is niet tot de dood;
maar ter heerlijkheid Gods zal ze wezen."
Hoe heilrijke balsem Gij ons boodt
zo mag men U kinderlijk vrezen!

83. Moed gehouden. (In de trein)

Laat geen smart ons wedervaren
o mijn God, verhoor mij toch
stil haar de woedende baren,
die U steeds in noden zocht.

Wat Uw wil in deez' moog wezen
waarheen ook Uw hand ons leidt
stil te zijn en niet te vrezen

maakt onze moede ziel verblijd.

Laat de kinderen Israëls juichen
in hun Koning en hun God
stijl afhankelijk zich buigen
de Heere toch bestuurt ons lot.

Laat ons kinderlijk op U betrouwen
op U almachtig, heerlijk God
opdat wij Uw lof ontvouwen
geef ons niet ten smaad en spot.

Laat ons toch niet hulp'loos varen
in deez' huilende woestijn
laat ons op die lichtstad staren
waar wij welhaast reeds zijn.

Nog een wijle moed gehouden
nog een kleine tijd de strijd
weldra zullen wij U aanschouwen
eeuwig zijn wij dan verblijd.

'k Wil toch ook Uw raad uitleven
nog wel dragen het gedragen kruis.
Wil ons uit U krachten geven
tot wij zijn bij Vader Thuis.

Nooit hebt Gij ons verlaten
in deez' diepe vallei
maak ons U ter ere vaten
blijf in Uw liefde toch nabij.

84. Eenheid.

Wonderlijk zoet zijn Uwe wegen
die Gij met Uw kinderen houdt
zoveel ontferming maakt verlegen
die op U, o Heere, bouwt.

Ja, in U o bron van 't leven,
vereend te zijn in Vaders hart
deze gave ons gegeven
verdrijft hier reeds onze smart.

Eén zijnde door Uwen Geest
leidt Gij ons naar 't bruiloftsfeest
door tranen, moeit' en zorgen heen
nooit laat Gij toch Uw Kerk alleen.

Eendrachtelijk saam verbonden
o, welke zalige zoete stonden

met bidden en smeken voor Uw troon en
 Gij geeft verhooring in Uw Zoon.

85. Alles het Uwe. (Naar 1 Kor. 3 : 21.-23)

Wie zal peilen deze diepten
 dieper dan de oceaan
 wie bevatten deze volheid?
 'k Moet hier gans verlegen staan.

Zalig werd Uw Woord ontsloten
 zalige bediening door Uw Geest
 neder te zitten in aanbidding
 o hoe zalig die U vreest.

Mijn herder is u gegeven
 tot volmaking van uw heil,
 'k staar verwonderd naar boven
 o, dat ik deze diepten peil.

Aard' en hemel zijn de Uwe
 ja, ook leven en dood
 wie zou Uw naam niet prijzen
 Uw majesteit oneindig groot.

In Christus worden bezeten
 deze schatten hemelschoon
 door U, o Man van smarten
 glorie van Uw Middelaarskroon.

Hemel en aarde wordt verbonden
 in Uwen lieve Zoon
 hoor ... volmaakte klanken dringen
 door tot Uw stralende troon.

Gij wilt toch onze Vader wezen!
 U bezitten, die 't heelal omvat;
 eeuwig wonder van genade;
 zalig blijde met zulk een schat.

'k Mag vertrouwend op U rusten
 in mij zelf geen kracht
 gans ontledigd in onszelven
 alles nu van U verwacht.

'k Heb niets waar ik in rust
 heb niets waar ik op bouw
 nee, buiten U geen leven
 ik rust op Uwe trouw.

Voel in mijzelf geen kracht

ja, krachtelozer dan een kind
rust ik op Uwe macht
en daarin vrede vind.

Ben in mijzelf gans ontbloot
ben door mijzelf heen gezonken
rust nu op U geheel en al d
at hebt Gij mij geschonken.
Aan Uw boezem is mijn rust
in God, mijn lieve Vader
door Uwen Geest en Zoon gekust
o Drie-enige Levensader!

Ontplooï Uw volheid steeds meer
gelijk de zonnestrallen;
zie zegenend op mij neer
laat Uw vrede dalen.

Dan stroomt er door mijn ziele heen
een één zijn door 't geloven
dan juicht mijn hart van zoete vree
ben dan in het hof der hoven.

De reis is veilig aan Uw hand;
brengt Gij ons straks ter ruste
wij zijn Thuis in 't Vaderland
wat zou ons hier nog lusten?

Zalig één, o eeuwig wonder
in de Geest, in Uwen Zoon
dat wij ons dan samen buigen
in aanbidding voor Uw troon.

Lieve Vader, Schepper aller dingen
Uw heerlijkheid oneindig groot
wie zal Uwe grootheid zingen
die Gij door Uw Geest ontsloot?

Hier is de Gave Uwer liefde
schonkt Gij ons in Uwen Zoon
dat de jubel moge stijgen
Drie-enig God, voor Uwen troon!

Dierb're Geest, wil ons bedauwen,
vrede scheppen in 't gemoed
dat er door Uw liefdestralen
toch zij een ware zielegloed,

om met de verlostte scharen
't lied, dat de eeuwigheid verduurt

eeuwig de hallelujah's paren
door de Heere zelve ommuurd.

Zie mijn ogen, ja zij staren
naar dat hemels vaderland
wil ons leiden en besturen
omvangen door Uw Vaderhand.

86. In verwondering.

Diep mag ik buigen, voor Uw Woord, dat mij voedt,
het smaakt mijne ziele als honing zo zoet.
Wat in 't verborgen geschiedt, in 't licht stelt Gij daar
'k ben ontroerd in mijn ziele door zulk een teed're snaar.
Hoe wonderlijk Uw werken, gewrocht door Uw Geest
hoe zoet zijn die vruchten voor haar, die U vreest.
O Vader der lichten, wat bestraalt Gij mijn pad
o Zoon, die mij kocht, ik zie reeds die stad.
Uw Geest mij geleidt door dit tranendal
totdat God-Drie-Een zal wezen alles in al.

Gij verlicht nu reeds mijn ogen
'k staar verrukt door de bogen
welhaast toch te wezen waar Gij zijt
door Uw kracht gedragen, in U verblijd.
Gij zult ons geleiden langs alle paan
in moeite en smart zult Gij terzijde staan
wij zijn niet alléén, Gij gaat met ons mee
al gaat ook ons pad bij wijlen door de zee.
Ik ben het: wees stil, wees in Mij gerust ...
en weg is de storm en 't kind wordt gekust.
Daar zinkt zij ter neder; Hij veegt weg de traan.
Mijn kind, wees stil, straks zult gij 't verstaan!

87. Rijke gunst. (Zach. 3:7 toegeëigend aan mijn broeder)

Een levendig begeren
tot des Heeren eren
wordt zeker vervuld
en in schoonheid onthuld.
Hoe rein dan het zuchten
hoe zalig het vluchten
aan des Heeren troon.
Hoe afhankelijk die toon,
niets in ons zelve de dood in het delven,
ja, zo gans ontledigd
met Jezus bevredigd
zo trekt ons de Heere
en wil ons leren:
in Mij de fontein,
hier drinkt gij Mijn wijn.

Uw hart werd verlegen;
 wat wilt Gij mij geven?
 Het was U zo groot
 toen gij zalig genood:
 Ik zal u wandelingen geven
 daar de engelen leven
 aan mijnen troon.
 Het zijn Uwe loon,
 zij zullen in lijden
 staan aan uwe zijden
 vaardig op het Woord
 als smart u doorboort.
 Ik zal u bekwamen
 tot eer van Mijn Namen
 tot heil van Mijn volk
 een zoete hemeltolk.

Hetgeen Ik verwierf
 toen Ik voor u stierf
 een zalig inleven
 om niet u gegeven!
 Daarom zult gij verkeren
 tot ere des Heeren
 met Zijn volk, veracht.
 Want, Ik heb goed gedacht:
 gij zult voor hen wezen;
 wil de boze niet vreezen
 Ik zal u versterken
 tot vreugd van Mijn Kerke
 de vrucht zal in u groeien
 en Sion zal bloeien
 temidden van de strijd
 in de Heere verblijd.

Dubbele zegen is u bereid
 hier en straks in eeuwigheid
 de bron vloeit door u heen
 met Sion waart gij één;
 de eenheid ligt in ons Hoofd,
 Zijn naam zij geloofd!
 Om met de verlostte scharen
 eeuwig hallelujah's te paren!
 Dit leven is van U alléén
 ik min U zoals een
 die jubelt in haar geest
De Koning, ja, de Koning leeft!

88. Goede moed.

Wij hebben altijd goede moed.

O zalig, die geloven
 Uw Heilige Geest, die ons voedt
 wie kan die vrucht ons roven?

Wij hebben altijd goede moed
 in U, o Man van smarten.
 Al komt het leed op als een vloed
 Gij sluit ons aan Uw harte.

Wij hebben altijd goede moed
 waarom zou ik nu klagen?
 Gij zijt ons hoogste Goed
 wilt mét ons kruis ons dragen.

Wij hebben altijd goede moed
 Gij stelt toch perk en palen .
 Gij helpt Uw kinderen en hoedt
 hen op bergen en in dalen.

Wij hebben altijd goede moed
 Uw Woord zal nimmer falen
 al is de vijand zeer verwoed
 Uw Woord zal zegepralen.

Wij hebben altijd goede moed
 kom, sterk de slappe handen,
 wij reizen op kosten van Zijn bloed,
 straks slaakt Hij onze banden.

Wij hebben altijd goede moed
 'k zie het licht in held're stralen
 het wordt mij in mijn ziele zoet
 deze vrede is zonder palen.

Ik heb vrede, het is alles goed. Amen.

89. Zalig in Jezus.

O dierb're Koning Jezus mijn
 'k ben zalig in Uw wonden.
 Ja gans en al in U verdwijn
 hoe zoet zijn deze stonden.
 Ja, ik zie Uw hand die mij geleidt
 door het donker van dit leven
 en wordt er menig traan geschreid,
 Gij zult ons niet begeven.
 Gij sterkt Uw kind door Uw kracht
 Gij wilt haar geest verheugen,
 toon ook nu Uw grote macht
 beschaam de smaad, de leugen.
 Dat doet Gij trouw, schoon 'k vaak niet weet

welke plannen men wil beramen.
 't Is Immanuël, die voor mij streed
 Geloofd zij God. Ik zeg *Amen, Amen.*

90. Gedenken. (9 Sept. 1928)

't Is vandaag ons o zo goed
 wij gedenken Uw weldadigheid.
 't Woord was als honing zo zoet
 nu ... en vijf jaar geleden.
 't Was een zalig herdenken
 door Uw indachtmakende Geest
 alles ons in 't Lam te schenken
 is voor onze ziele feest.
 O, wat was de ziel verbroken
 bij uw buigen op de trap
 zo zalig hebt gij gesproken
 teruggeleid van stap tot stap.
 Ik wil dienen, hen niet verachten
 wat Gij dekt door bloed is rein
 en het volk zat te wachten
 wat zal toch de sprake zijn?
 Zoete Koning! ja, Gij daalde
 in de ziel met liefdesmacht
 Uw ontferming straalde
 als een licht in donk're nacht
 Gans ontroerd en diep verslagen
 golft het eerste woord: "ik kom".
 Wil hem liefelijk onderschragen
 want Gij heerst als God alom.
 Zoet geschenk van mijnen Vader
 tot verheerlijking Zijns Naams.
 Zalige Bron en milde Zegenader
 Die ons beiden voegde saam;
 één in liefde, één in leven
 één in buigen voor Uw troon
 in dien Ene ons gegeven
 Immanuël, Uw lieve Zoon.
 En opnieuw hebt Gij gebogen:
Uw weg wil ik, o Heere, gaan
 Vrede daalde uit de hoge,
 zalig in het geloof te staan.
 't Is voor ons een zoete gave
 tot Uw eer, Drie-enig God
 hongerigen te mogen laven
 wat is dat een zalig lot.
 Gij verrast ons tezamen;
 'k stamel: *dank U, Heere, Amen.*

Geef ons verkleefdheid in de Geest
 tot eer van Hem, die eeuwig leeft

met banden der liefde, gevlochten door Hem
 opdat het zij: één leven, één loven, één stem.
 De eenheid op aarde die ligt in ons Hoofd,
 daarom is zij eeuwig, Uw naam zij geloofd! Amen!

91. Berusting

O, laat mij buigen naar Uw wil
 en leer mij biddend wachten
 O, maak mij door Uw Geest toch stil
 bij dagen en bij nachten.

Uw doen is altijd wijs en goed
 zo dikwijls mij bewezen,
 van U de kracht en moed
 voor allen, die U vreezen.

Mag mijn gemoed gelouterd zijn?
 Door U, o Geest des Heeren
 mijn hart ootmoedig en klein
 van U Uw wegen leren.

Leid mij aan Uw Vaderhand
 langs de, door U gekende paden
 en zij Uw Geest mijn Onderpand
 Uw liefde zal mij bestralen.

Opdat ik als een machteloos kind
 in Uwe armen rust'
 ja, daar alleen de vrede vind
 door Uwen mond gekust.

Dan is zij stil
 vereend van wil;
 dan wordt aanbeden
 dan ruist het van vrede.

92. Uitzierend verlangen.

Hoe Uw weg ook mag wezen,
 Gij alléén, o Heere, weet raad.
 'k Ben verzekerd, dat Uw liefde
 Over dood en graf henen gaat.

Vele vragen, doen ons vragen
 naar Uw weg en wil te saam.
 O, dat Gij naar Uw geloften
 om Jezus wil ter hulpe kwaam!

Wil mij door Uw Geest bestralen,
 Geest des Vaders en des Zoons,
 opdat ik niet van U dwale

maar Gij gestadig bij mij woon'.

Niets is zoeter, lieve Jezus mijn
dan Uw vrede in ons gemoed,
door Uw liefelijk één-zijn
in Uw alles-reinigend bloed.

Leidsman van mijn hart en leven!
Lieve Vader, eind'loos groot
nog een weinig lijden, strijden
'k mag dan rusten in Uw schoot.

O, mijn hart haakt naar die tijden,
dat ik eeuwig voor Uw troon
met Uw volk uit alle eeuwen,
voor U nederleg de kroon.

93. Vertrouwen. (Naar Hoséa 2 : 15)

Laat, o Heere, toch mijn hart
stille zijn in alle smart
laat mij toch in U geloven
alles komt van U van boven.

Laat Uw kind op U vertrouwen
laat Uw kind Uw gunst aanschouwen
laat Uw kind zich nederig buigen
aat Uw kind Uw lof betuigen.

Gij weet alle moeit' en zorgen
die heilzaam zijn voor Uw kind
daarom is er haast nooit een morgen
waar men geen kastijding vindt.

Leer ons zo afhankelijk wezen
gelijk een pasgeboren kind
laat ons in Uw ogen lezen
dat G' ons onuitsprekelijk bemint.

'k Zal de naam van Baal niet noemen
Maar ik zal in mijn "Ischi" roemen.
'k gedenk aan Baäl met smart
lieve "Ischi" leef in mijn hart.

Zoete Heere van mijn leven
Geschenk van mijn Vader gegeven.
Ischi ... van mij welbemind
als een onderworpen kind.

Ja, op U is mijn betrouwen
door Uw Goddelijke Geest

leer ons zó Uw lof ontvouwen
o hoe zalig die U vreest.

Ischi betekent *mijn man* in Hoséa 2 : 15b. Voor een nadere uiteenzetting kan ik thans verwijzen naar mijn meditaties over dezen tekst in het Gereformeerd Weekblad, jrg. 1933, 14 October. Het gedicht is van 1931. Onze ontslapen zuster had bij het horen van de serie preken over Hoséa 2: 13 v.v. diepe inleving en terugleiding. Dit blijkt wel uit dit gedicht. Nu is zij bij haar Ziele-Bruidegom voor eeuwig. Niet meer in de woestijn, maar in het Paradijs.

94. Des nachts bezocht. (Op mijn verjaardag 19 Juni 1932)

*'k Mag gedenken hoe voor dezen
ons de Heer' heeft gunst bewezen;
'k mag de wonderen gadeslaan,
die Gij hebt van ouds gedaan.
'k Mag nauwkeurig op Uw werken
en derzelver uitkomst merken
en in plaats van bitt're klacht
daarvan spreken dag en nacht.*

Wat vliegt er al voorbij mijn geest!
Wat zijt Gij goed voor ons geweest.
O, wil mij dezen nacht eens wekken
door Uw Geest mij tot U trekken.
Wil 19 Juni de Eerste eens wezen!
Verhoor mijn beden als voor dezen.

't Is twee uur ter middernacht
ik word gewekt heel zacht;
het eerste wat ik mag horen
klinkt mij heel zoet in d' oren
*Wat is uw verzoek, wat uw bede?
Mijn kind, deel het Mij maar mede!*

Van binnen was het zoete vrede,
ik deelde mijn verzoek Hem mede:
Gij weet het al, Gij hebt gehoord
ik pleit op Uw onfeilbaar Woord!
*Blijf met Uw liefde en genade ons nabij
Laat ons dit jaar wandelen aan Uw zij.*

*"Al wat gij bidt in Jezus' Naam
dat zal Ik geven door Ons saam.
Ik zal U trouw verzellen met Mijn raad,
terwijl Mijn oog op u gevestigd staat."*

*Heb dank, lieve Vader, Zoon en Geest,
zo leidt Gij mij naar het eeuwig Feest!*

95. Niet vergeten.

Ik zal u niet vergeten
 zo klonk des Heeren stem
 wil dan nu niet vrezen
 dat is de stem van Hem.

Kom, wil toch op Mij bouwen
 verlaat u maar op Mij
 Ik schenk u dit vertrouwen kom,
 wandel aan Mijn zij.

Kom, leun op Mij volkomen
 en wis uw tranen af.
 Ik heb u lief, o vromen.
 Ik leid u met Mijn staf.

Ik zal u niet vergeten.
 Ik kocht u met Mijn bloed.
 Ik wil, dat gij dit zult weten
 dat geeft u kracht en moed.

Leer mij steeds op U betrouwen
 Vader, Zoon en Heilige Geest
 laat mijn ziel Uw lof ontvouwen
 dat zij U kinderlijk vreest.

Leer mij dat Gij moogt kiezen,
 mij buigen naar Uw wil
 mijn wil in U verliezen
 ootmoedig zijn en stil.

O, zoete vrucht, gezegend kruis
 het speent mij van de aarde
 straks mag ik rusten in 's Vaders Huis
 daar prijs ik U naar waarde.

Uit alle taal en volken saam
 zal 't loflied eeuwig rijzen
 zo zullen wij in Uwen naam
 Uw goedheid eeuwig prijzen.

96. Zieleweelde.

Mijn hart door Uwen Geest vervuld
 met zalig hemelleven
 Uw beeld in mijn hart onthuld;
 Drie-enig, zalig Wezen.
 Vaders-liefde ik genoot
 Jezus liefde zich ontsloot
 liefde van Vader, Zoon en Geest
 O, hoe zalig, die U vreest.
 Mijn hart rust in het Vaderhart

het ruist, o zoete vrede
 verdreven hebt Gij mijn smart
 en 'k stamel hier een bede:
 Ai, leid mij steeds aan Uwe hand
 laat mij bij U verkeren
 totdat ik ben in 't Vaderhuis,
 lof zij de Heer' der Heeren.

97. Haast.

Ik heb Israël verkoren
 Ik heb Mijn volk verlost
 door Mijnen Geest herboren
 Ik ben Jezus, uw Vrede-Vorst!
 Ik zal eeuwig u behoeden
 Ik leid u ongestoord
 Ik wil dat gij voort zult spoeden
 naar Sion, het zalig oord.
 Kom, verhaast toch uwe schreden
 en neem de pelgrimsstaf;
 bij Jezus, daar is vrede;
 de tijd vervliegt als kaf.

98. Eren Abrahams God.

Hoe groot toch zijn Uw wonderdâan
 hoe heerlijk machtig is Uw naam,
 Uw roem ten top gestegen
 hoe glansrijk zijn Uw wegen.
 Wij eren samen Abrams God
 Jehovah, Hij bestiert ons lot,
 o Bron van troost en leven
 tot zaligheid gegeven.
 Wat is Uw wijsheid groot en goed
 dat Gij toch zulke wonderen doet
 almachtig, heerlijk Wezen.
 O Sion, wil Hem vreezen.
 Uw Woord is waarheid, 't zal bestaan
 moet Abram dan ten oorlog gaan
 de overwinning is gewis
 de Heere zelf die heeft beslist.
 O Abraham, Ik geef u 't land
 gezegend zijt gij in deez' stand
 Ik stel u tot een zegen
 beveilig uwe wegen.
 Zo trekt hij na en overwint
 zo ziet gij hem van God bemind
 voert oorlogen des Heeren
 die God hem zelf wil leren.
 Zo strijdt de man in Godes kracht
 verslaat de vijand in de nacht
 en 't volk keert weer naar eigen haard,

maar de zegen hen geen vreugde baart.
 Het oordeel komt op 's Heeren tijd
 Zijn gramschap en Zijn grimmigheid
 zal branden, o godd'loos geslacht,
 omdat Gij Zijne wet veracht.
 Vol is de maat der dwaze volken
 Gij zult vergaan in donkere wolken.
 Zij stijgen op door 't hemelvuur
 een prooi der vlammen, o vrees'lijk uur.
 Zij zinken in 's afgronds donk'ren nacht
 daar, waar het eeuwig wee hen wacht.
 O zorg'loos volk, neig toch uw oren
 en wil naar Jezus' stemme horen.
 Want straks zal Sodom in 't gericht
 zich stellen in uw aangezicht.
 Gij hebt - o Baarn - gehoord
 op vele wijzen
 dat Gods knecht hem aan mocht prijzen.

99. Deze is groot

Deze is groot
 Eer Hij was geboren
 Deze is groot.
 Zo mag Maria het horen

Deze is groot
 In Bethlehems velden
 Deze is groot
 Waar de engelen melden.

Deze is groot
 van Zijn heerlijkheid ontdaan.
 Deze is groot
 God in de kribbe, wie kan 't verstaan?

Deze is groot
 Hij neemt aan ons vlees.
 Deze is groot
 'k ben verheugd in de geest.

Deze is groot
 als Simeon Hem eerde,
 Deze is groot
 toen Hij in de tempel leerde.

Deze is groot
 van de krib tot het kruis.
 Deze is groot

nu in het Vaderhuis.

Deze is groot
 hoor de verlostte schare.
 Deze is groot
 juich hemel en aarde!

Deze is groot.
 Goël en Heere,
 Deze is groot
 Jehovah de eere!

Deze is groot
 laat 't loflied rijzen.
 Deze is groot
 'k zal eeuwig Hem prijzen. Amen.

100. Het heil is des Heeren.

Ik heb het brandaltaar zien roken
 waarop al de offers zagen
 't geslachte Lam, het Gods-geschenk
 van Gods vrijmachtig welbehagen.

Ik kom! Zijn taal in de eeuwigheid;
 hier ben Ik! tot Uw dienst bereid.
 Zie hier de prijs en het rantsoen
 die Ik betaal, Ik zal voldoen.

Een liefelijke offergeur die opstijgt
 voor Gods aangezicht.
 Hier gaan de schaduwen wijken
 voor het eeuwig glanzend licht.

De Zon der gerechtigheid
 Hij draagt Gods toorn, de vloek
 opdat zij mogen leven
 die zijn geschreven in het Boek.

Het is mijn spijs Uw wil te doen
 naar Uw gerechtigheid.
 Zie, hoe het Lam hier lijdt
 en 's Vaders hart verblijdt.

Volkomen offer wordt ontvangen
 door diepe kolken, afgrondsgangen.
Ontvang, o Vader, nu Mijn geest
het is volbracht! O eeuwig feest.

Hier is de hemelpoort ontsloten

hier eeuwige liefde genoten
 hier ontmoet de Vader Zijn kind
 van eeuwigheid bemind.

Hier is geen taal om uit te spreken
 hier is de cirkel rond
 hier zijn de schaduwen geweken
 o zoet genâverbond.

Dit is door Jezus, onzen Vorst,
 gekrenkt zijn niet Gods deugden
 disharmonie is opgelost
 geeft aard' en hemel vreugden.

Met eer en heerlijkheid gekroond
 in Vaders troon gezeten daar,
 waar Jehovah eeuwig woont
 daar mag Zijn Sion wezen.

Met Jezus saam in Zijnen troon
 zij eeuwig zullen pralen
 zo straalt zij uit, Uw heerlijkheid
 tot in der eeuwen eeuwigheid.

'k Ben Woensdagavond hierin verklaard
 en door mijn Goël geopenbaard.
 Het ruist in mijn gemoed:
lieve Vader, Gij zijt goed!

(Na de predikatie van onzen herder en leraar over het brandoffer, Lev. 1.)

101. Oneindig goed. (Naar Hooglied 1 : 13)

Wat zijt Gij oneindig goed
 o, wat was Uw Woord mij zoet
 dierbare Geest, die het ontsloot
 wat een gunst mijn ziel genoot.
 Dierbare Immanuël, o zoete Vorst
 Die met Uzelf lest mijn dorst.
 Zalig waren deez' hemelspijzen
 zij deden het loflied .rijzen:
 geloofd zij God Hij, Sions Heer
 'k aanbid U en kniel voor U neer,
 wil eeuwig bij mij vernachten
 wees de enige in mijn gedachten.
 Mijn hart zegt: U, ja U alleen d
 at zijn mijn kinderlijke bēen!
 Mijn mirre, welk een liefelijke geur
 't Is Ofirs goud met echte keur
 Mijn mirre, welke zoete smaak
 zodat ik in vervoering raak.

Ja, mogen wij Uw eer aanschouwen,
 verwondering doet Uw lof ontvouwen.
 Hoe vol zijt Gij van heilgenot
 Drie-enig en volzalig God.
 Mijn ziele trilt; o, al de snaren
 zij juichen God der legerscharen;
 de druiven smaken één voor één
 'k ben vol van U, van U alleen,
 ik bied mij aan: wil eeuwig wonen
 ten zetel van mijn harte tronen
 'k besluit u tussen mijne borsten
 ik ben van U, o Vorst der Vorsten
 ben met mijn hart in het Woord gezonken
 ben in deez' wateren zalig verdronken.
 Ik dank U, Vader in Uw Zoon
 voor deze stonden aan Uw troon,
 Gij gaf Uw Kerk in deze stond
 dat zij in U het leven vond.
 Bestendig dit tot Uw eer
 geef telkens Uwen zegen weer.
 Bij ons is niet, bij U is 't al!
 in U men zalig wezen zal.
 Gezegend, die ons riep ter Bruiloft van het Lam,
 Gezegende Goël, sterke Leeuw uit Juda's stam.

102. Inleving.

'k Mocht heden inleven
 door de Heere gegeven
 hoe ik vrede vond
 in het zalig verbond.
 Het Lam met de vloek belâan
 de Vader in Hem voldaan
 het lieflijk offer zo zoet
 die de wil van God voldoet.
 Gij geeft Hem alle macht
 Zijn dagorder is volbracht
 volkomen is nu Zijn bewind
 hierin verheerlijkt God Zijn kind.
 Van Uwen roem gewagen
 o, eeuwig welbehagen
 naar Zijn reine leer
 Drie-enig God, U zij d' eer.
 De eeuwige vrede vindt
 het voorwerp in Zijn kind
 hier stort de bron zich uit
 door Hem ontvangt de Bruid.

In Hem mint God nu weer;
 hoe zalig en hoe teer
 is nu de weg ontsloten

de liefde Gods genoten.

De vredeskus ontvangen
straalt vreugde van haar wangen.
Abba, Vader, vloeit uit haar mond
eeuwige liefde is de grond.

Hier in te zinken
zalig verdrinken
hier geen peillood meer
Drie-enig God ... U d' eer! Amen.

103. Op de Bruidegom.

Vrede zij in U, o schoonste aller mensen
wat zou ons hart boven U toch wensen?
Niets is bestendig op aarde
alleen de parel van grote waarde.
Zij nam mijn ganse ziele in
o Lam Gods, dat ik eeuwig min
Uw bloed kocht mij van zonden vrij
Uw Heilige Geest ons eeuwig lei'
om U Drie-enig God te prijzen
voor al Uw gunstbewijzen.
Gij werd mijn één, mijn Al, mijn Leven.
Jehovah God, Uzelf gegeven.
Ik ben gans verwonderd. Zulk een Bruid
met wie Hij straks het huwelijk sluit.
O liefde, die ons had verkoren
voordat ik was geboren
van eeuwigheid was dat besluit
en dat voor zulk een zwarte Bruid!

104. Ootmoed.

Leer mij nederig te knielen
voor Uw heilig aangezicht
dat het zij voor onze zielen
't gloren van het eeuwig licht.

De aarde, zij mag ons ontzinken;
voor Uw vriendelijk aangezicht,
de beker van Uw liefde drinken
de tafel hebt Gij toegericht.

Het ware leven wordt gevonden
in U, o Bron van 't hoogste Goed
zalige vrede in Uw wonden
gewassen in Uw dierbaar bloed.

Zoo gereinigd van de zonden
door U van de vloek verlost

genade wij bij U vonden
door Messias onze Vorst.

Schuldvergever, God de Vader
ziet ons aan in Zijnen Zoon.
Milde Bron en Zegenader
Opdat Gij eeuwig in ons woon'!

Daarom zullen wij U vrezen
U prijzen met hart en stem
heerlijk en volzalig Wezen.
Hallelujah ... blij in Hem!

Nog wat lijden,
nog wat strijden
d' Overwinning is gewis
mijn Verlosser Christus is!

105. Geleund op Immanuël.

De Bruid des Heeren leunt op Hem
gaat aan Zijn hand en hoort Zijn stem
door de woestijn van dit leven
alles uit gena haar gegeven.
Vertelt zij haar nood en pijn
nimmer zal zij verlaten zijn
Hij, haar Vorst en Borg en Koning
leidt haar straks in 's Vaders woning
Steeds wordt zij van Hem bemind
Zij, het aangenomen kind.
Wie kan deze liefde vatten
wie zal dezen inhoud schatten?
Zij mag rusten aan Zijn borst,
Jezus is haar vrede-Vorst.
Zij mag spreken zonder woorden
wees verzekerd, dat Hij hoorde
naar haar zucht; Hij schouwt haar ogen
nooit zal Hij haar val gedogen.
't Is Zijn Bruid, Zijn teer beminde
steeds zal zij genade vinden
in Zijn bloed haar steeds beschouwen,
altoos mag zij op Hem bouwen.
Nooit is Hij moe haar weer te schragen
Hij wil haar in Zijn armen dragen.
Hier rust zij in zoet vertrouwen
en mag Zijn aangezicht aanschouwen:
Gij, mijn ziele-Bruidegom,
Uwen naam prijs ik alom.

106. Gezegend. Oudejaarsavond 31 Dec. 1933)

Het oude jaar, het is vervloden
 velen zijn weer heengegaan.
 Vaderlijk en vol mee-dogen
 ging Hij voor op alle paan.

Zegenend waren Uwe handen
 over Sion uitgebreid
 zoete, zalige hemelse banden
 liefelijk is Uw volk geleid.

Het goede had Gij toch gesproken;
 'k zegen hen, die met u gaan.
 Gij hield Uw Woord,
 't is niet verbroken
 hebben zaligheid van God genoten.

107. Nieuwjaarsbede. (In de vroege morgen 1 Jan. 1934)

't Nieuwe jaar is aangebroken
 een nieuwe toekomst, zij is daar!
 Wat zal zij brengen hoor ik vragen,
 wat verbergt zij in haar schoot?
 Een ieder heeft zijn gedachten
 elk verwacht het goede voor zijn huis.
 Maar weet dit, o mijn geliefden,
 God geeft blijdschap, maar ook kruis.

Wereldling, gij hebt niets te wachten,
 uw verwachting zal vergaan.
 God kent uw ijdele gedachten
 gij zijt met zond' en vloek belâan.
 O, mocht gij dit recht bevatten
 schreien zoudt gij om gena,
 gij begeerdet dan rijke schatten!
 Jezus met de vloek belâan,
 die alleen kan u verlossen
 redden uit de helse machten.

108. Door liefde overgoten. (1 Jan. 1934, na de preek)

Lieflijk was het hedenmorgen.
 In het stille bedehuis.
 Daar verloor men alle zorgen
 daar vergat men alle kruis.
 Daar aanschouwden wij de Heere
 daar sprak Hij met teed're stem:
 Israëls Wachter: U de eere!
 Ja, dat was de stem van Hem:
 Ik zal niet sluimeren, noch slapen
 Ik heb Mij aan Mijn volk verpand
 Ik ben uw schild, en ook uw wapen

'k Breng u in 't beloofde land.
 Ja, Gij wilde lieflijk wonen
 Vader, Zoon en Heilige Geest
 Wilde Gij Uw werk bekronen
 ons verblijden? Ja, het was feest!
 Open waren onze handen
 hemelwaarts de blik gericht
 afgetrokken van de aarde
 zagen wij U in 't aangezicht.
 Hier versmelt het hart als water
 hier ontmoet de Vader Zijn kind
 Jezus hier de Bron en Ader
 door Uw Geest van U bemind.
 Hier geen woorden, 't is verdrinken;
 hier niet lopen, noch staan
 dieper, dieper mag men zinken
 men verliest zich in deez' oceaen
 der eeuwige liefde! Amen.

109. Gelaafd en gevoed. (16 April 1934)

Ik werd gelaafd, ik werd gevoed
 Gij bestraalde mijn stil gemoed
 met zalig hemelleven
 door Uw gena gegeven.
 Ik was vervuld, ik werd bemind
 ik was een aangenomen kind
 ik werd bestraald door Zijnen Geest
 het was als bruiloftsdag, ja feest.
 Hoe vriendelijk was Uw aangezicht
 het was vrede; een eeuwig licht
 bestraalde mij; ik was voor Uw troon
 Gij mij aanschouwde in Uw Zoon.
 Toen sprak Gij: geheel zijt gij schoon
 in Hem, arbeidsloon van Mijn Zoon!
 Hier woon Ik, ja, hier is mijn lust
 hier is in eeuwigheid mijn rust.
 In Jezus rust God in Zijn Kerk
 Hij rust in het volbrachte werk
 en daarin rust ook Zijn kind van God
 Drie-enig bemind. Amen.

De krankheid, die haar ten grave zou voeren, had zich toen reeds ingevreten in haar tong, die haar veel last en pijn veroorzaakte. Maar de lof Gods was er niet minder door. Gezegende nagedachtenis.

110. Nieuwe zorgen.

Wil mijn hart en zin bewaren
 'k staar op U, o Jezus mijn leid mijn
 scheepje op de baren

dat Gij in stormen mij verschijn'.
 Ik ben zwak, ik heb geen krachten
 ik ben een hulpeloos kind
 en zovele donkere nachten
 in een harde Noordenwind.
 Ik schrei naar U, o zoete Vader
 want mijn hart heeft zo'n pijn
 ze vloeit uit een gesprongen ader,
 maar Gij hebt hemelse medicijn.
 Drenk mij uit Uw Middelaarsvolheid
 schenk mij hetgeen U ter ere zij;
 dat Uw Geest mij voort geleid'
 totdat ik eeuwig bij U zij.

Dit was begin Mei, toen zij zich reeds voortsleepte om ons te bezoeken, getroffen door een zware en langdurige nierkoliek.

IN HET ZIEKENHUIS.

111. Pinksterleven. (21 Mei, 2e Pinksterdag, 9 uur 's morgens)

Lieve Geest, ten Trooster gegeven
 in dit aardse tranendal
 Bron van zaligheid en leven
 God Drie-enig is het één en al.
 Gij vervult geheel mijn harte
 met Uw liefde en zoete vree.
 Ja, Gij ondersteunde mij in smarte
 Gij leed in onze noden mee.
 Zag ik U niet? o Man van smarten
 als het Lam, voor mij geslacht?
 Vaders liefde aan mijn harte,
 in Uw handen ik daar nederlag.
 Bron van zoetheid en verkwikking
 Bron van alle troost en licht
 't was Uw goddelijke beschikking.
Ja en Amen, die niet zwicht.

112. Met God. (22 Mei 1934, 's morgens 10 uur)

Uw gemeenschap en Uw vrede
 geeft Gij aan 't stil gemoed
 liefelijk ruist een stille bede;
 in 't verborgen word ik gevoed,
 't Hart van Uw beminde kinderen
 door Vader, Zoon en Geest
 geen beproeving zal ons hinderen
 dat zij U ootmoedig vreest.
 Ondoorgrondelijk zijn Gods wegen
 als wij door de diepten gaan,
 en de winden zijn ons tegen
 wie kan dan Uw doen verstaan.
 In Zijn armen wil Hij dragen

in haar noden bij haar zijn
 in 't lijden onderschragen.
 O, hoe zoet vertroost Gij mij.

STERFBEDKLANKEN.

God Drie-enig is mijn deel, in het dal van de schaduwen des doods vrees ik niet. Hij is met mij. Zijn stok en Zijn staf die vertroosten mij.

113. Weldra Thuis.

Het zal niet lang meer duren en ik ben voor eeuwig Thuis;
 ik zal God Drie-enig prijzen voor de troon,
 Die mij kocht met het bloed van Zijnen Zoon.
 Hij heeft in 't dodelijkst tijdsgewricht
 mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen.
 Ik ga naar het Avondmaal van de bruiloft des Lams.
 Als ik mijn ogen sluit dan is het Binnen, Binnen.
 Nu ga ik eeuwig zingen
 met al Gods lievelingen.
 Wat zal dat zijn!
 Wat zal dat zijn!
Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot. Amen.

114. Heimwee.

Ik ben vlak bij Jeruzalem
 ik hoor de palmen ruisen
 en het leven bruisen.
 Jezus, Jezus!
 Buigen voor Uw troon
 Uwer smarten loon
 Hij bewees Zijn genade aan een niet
 Hij kwam toen ik Hem niet kende
 en Hij Zijn aangezicht tot mij wendde.
 Eeuwig voor de troon
 bij Vaders Zoon
 Buigen en aanbidden.
 Ach, Gij hebt mij zo liefgehad
 zo teer bemind en ik werd Vaders kind.
 Ach, als het nu mag wezen
 laat ik nu spoedig bij U wezen.
 Haal mij Thuis in Vaders Huis.
 Ik kan niet veel meer spreken.
 O, wat zal dat zijn, lieve Jezus
 Vader en Heilige Geest.
 Eeuwig drinken uit die beken. Amen.

115. Gereed.

Ik lig klaar

om te sterven in mijn Middelaar.
Ik wacht tot Hij komt
mijn God,
mijn Rotssteen. Amen.

*Ik zal met vreugd in 't Huis des Heeren gaan
om daar met lof Zijn groten Naam te danken.
Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken,
Elk heff' met mij de lof des Heeren aan.*

116. Op de grens.

Het zal niet lang meer duren
nog maar weinig uren
en ik ben voor eeuwig Thuis.
Lieve Vader, Gij hebt mij geroepen
uit dit Mesech der ellende
toen Uw aangezicht mij kende.
Ik zal U eeuwig zingen
met al Gods beminden.
Naar Vaders Huis
dan ben ik Thuis.
De deuren gaan nu open
Vader zal mij roepen.
'k Heb eenmaal gestaan voor Hem
toen Zijn gerechtigheid mij deed vergaan
nu in heerlijkheid Hem ontmoeten
in vrede begroeten.
Wat zal dat zijn, wat zal dat zijn
drinken uit die Fontein
Ik ga naar Huis, ik ga naar Huis
Ach, lieve Vader. Amen

God neemt mij op in heerlijkheid o zaligheid ... Amen.

Nog één gedichtje moge ik hieraan toevoegen, door mijn zoontje Leendert, 4 Jan. 1928 (toen 10 jaar) geschreven in een van haar schriften.

Oud Pelgrimslied.

Daarom, o pelgrims op de aarde
wees maar geduldig, sterkt uw moed
de Parel die is hoog van waarde
daar gij de pelgrimsreis om doet.
Schept moed en troost u onderwegen
al schijnt gij nog zo wijd van Huis
het is zo ver niet eens gelegen
aan 't eindje volgt de rust na 't kruis.
Dan valt ge in een volle zegen
uit al dit wereldse gedruis
door 't bloed van Jezus u verkregen.
Uw Vader in Zijn armen. "Thuis".